Domenico

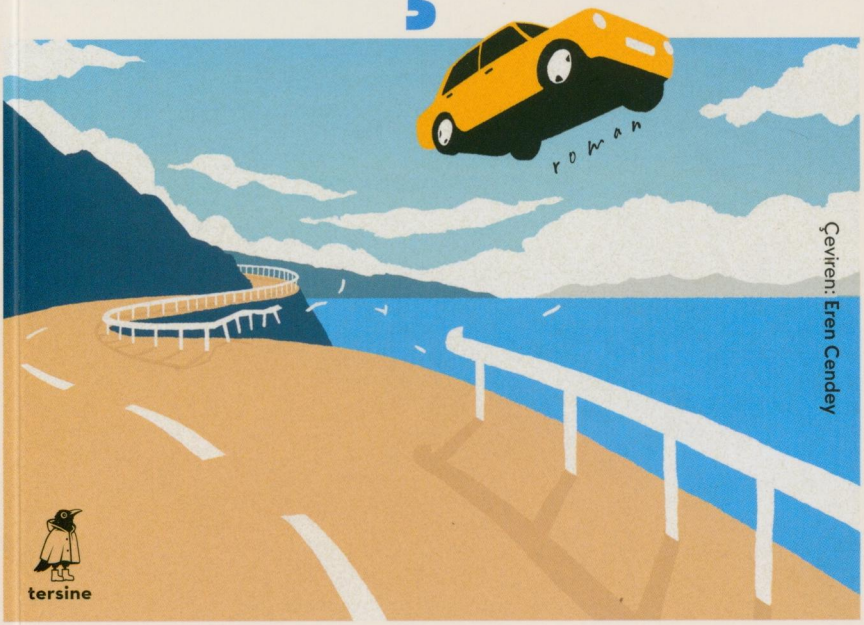
Starnone

"Sınırlarla oynayan
gerçek bir deha."
Jhumpa Lahiri

2026
Bagutta Ödülü
Kazananı

2. BASKI

YANLIŞ HEDEF

Çeviren: Eren Cendey

tersine

Domenico Starnone (Napoli, 1943), pek çoklarına göre çağdaş İtalyan edebiyatının yaşayan en büyük roman ve öykü yazarlarından. Başyapıtlarından *Via Gemito* ile Strega Ödülü'nü kazandı ve Uluslararası Booker Ödülü'ne aday gösterildi; *Şaka* ile Ulusal Kitap Ödülü finalisti oldu. Yazarın insan ilişkilerinin doğasını ustalıkla gözler önüne serdiği *Bağlar*, *Sır* ve *Yanlış Hedef* ise öne çıkan diğer romanlarıdır. Bugüne dek on beşi aşkın çoksatan esere imza atan ve öyküleri *The New Yorker*, *The Paris Review* gibi prestijli mecralarda yayımlanan Starnone; Strega, Napoli, Bagutta ve Campiello gibi İtalya'nın en büyük edebiyat ödüllerine layık görüldü. Eserlerinden birkaçı sinemaya da başarıyla uyarlanan yazar, hayatını Roma'da sürdürüyor.

Eren Cendey, İtalyan Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü mezunudur. Susanna Tamaro'nun bütün yapıtlarının yanı sıra, Umberto Eco, Italo Calvino, Cesare Pavese, Tiziano Terzani, Silvia Avallone, Alberto Moravia, Dino Buzzati, Elena Ferrante, Gianfranco Calligarich, Matteo Saudino, Marlo Morgan, Daria Bignardi, Margaret Mazzantini, Gianluca Gotto, Gianrico Carofiglio, Jhumpa Lahiri, Domenico Starnone, Stefania Auci, Sandro Veronesi, Veronica Raimo gibi yazarların kitaplarını Türkçeye kazandırdı. 14 Mayıs 2024 tarihinde İtalyan edebiyatını Türkçeye kazandırmasını taltif eden İtalyan Cumhurbaşkanı Mattarella tarafından İtalyan Yıldızı Şövalyesi madalyasıyla onurlandırılmıştır.

YANLIŞ HEDEF
Domenico Starnone

Özgün İsmi: Destinazione Errata
© 2025, Domenico Starnone
© 2026, Tersine Kitap

Tersine Kitap - 6

İtalyanca Aslından Çeviren: Eren Cendey
Editör: Alican Saygı Ortanca
Düzelti: Tuğçe Nida Gökırmak
Kapak ve İç Tasarım: Hamdi Akçay

2. Baskı, Haziran 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-92642-5-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Giulio Einaudi Editore S.p.A., Torino aracılığıyla yapılan anlaşmayla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın herhangi bir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt
Ana Basın Yayın Gıda İnşaat Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk. No: 13/6
Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 446 05 99
Sertifika No: 81860

Tersine Kitap Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Sertifika No: 80569
Caferağa Mah. Şifa Sk. No: 19
Kadıköy / İstanbul

tersinekitap.com
tersinekitap
info@tersinekitap.com

Domenico
Starnone

YANLIŞ HEDEF

Çeviren: Eren Cendey

tersine

CUMARTESİ

1

Pek karmaşık bir öğleden sonrasıydı. Karım Livia erken yaşlanmayla ilgili bir kongreye katılmak üzere Cenova'daydı; üç çocuğumuzun (on aylık, üç ve beş yaşındalar) kendi gereksinimleri vardı; benim tarafımdaysa, birlikte Mimar Sarcante'nin serüvenleri hakkında senaryo yazdığımız Claudia rahat vermiyordu. Giulio'nun bezleri ya da Nilde'nin en sevdiği bebeği veya ne bileyim Sara'nın bileziğini bulamadığımda Livia'ya mesaj atıp soruyordum; şayet Claudia yazmakta olduğu sahnelerle ilgili bilgiye gereksinim duyarsa notlarımı karıştırıyor, bir iki kitaba bakıyor, ona adları, tarihleri, gereken bilgileri gönderiyordum. Derken öyle bir an oldu ki, Nilde bisküvileri bittiği ve yenilerini istediği için ağlamaya başladı, Claudia mimar hanımın yeni sevgilisine hangi adı seçtiğimizi hatırlayamadı, karımsa konferansta konuşma sırası kendisine gelmiş olmasına rağmen sabırla yanıtladı: Yeni bisküvi paketi lavabonun altındaki çekmecedeydi; ben –birkaç saniye sürdü ama bir kader ânı olup çıktı– Claudia'ya karakterin adının Tea olduğunu yazarken karıma da minnetle teşekkür ettim ve "Seni seviyorum" yazdım, sonrasında kendimi bisküvi konusuna yoğunlaştırıp Nilde'ye bir tane verdim, o da şimdilik sakinleşti. Ama sonra –eh evet; sonra– acımasız sonuç ortaya çıktı. Karım bana, "Kim bu Tea?" diye sorduktan bir iki saniye sonra Claudia'nın coşkulu bir gülen yüz ve iki kırmızı kalpli iletisi geldi: Nihayet kararını verdin demek, ben de seni seviyorum.

Saniyeler ağır mı ağır aktı, ne yapmıştım ben! Giulio ağlıyordu, Nilde biraz daha bisküvi istiyor ve emirlerini yerine getirmekte geciktiğim için protesto amacıyla yatağın altına süzülüyordu, Sara yeşil keçeli kalemini bulamasa da yüzünü asıp resim yapmaya girişmişti. Bu sefer üçünü de görmezden geldim ve tüm dikkatimi cep telefonuma yoğunlaştırdım. Sakin ol, dedim kendime, bu sadece basit bir karışıklık. Fakat karışıklık olsa da olmasa da tepki vermem gerekiyordu, kendimi düzeltmekte geciktikçe durum daha da beter bir hal alıyordu; hemen çare bulmalıydım. Karımla iş kolaydı: Yanlış oldu, mesajım Claudia'yaydı, bir kahramanın adını sormuştu. İyi de iş arkadaşıma ne yazacaktım? *Ben de seni seviyorum* cümlesinin harflerine dikmiştim gözlerimi ve kesinlikle inanamıyordum. Yoksa inanıyor muydum? Müşterek dostumuz, oldukça yaşlı ve deneyimli, sözüne güvenilir, görüşü kuvvetli Carlo daha birkaç hafta önce kesinlikle şaka barındırmayan, hatta biraz hüzünlü ses tonuyla bana şöyle demişti: "Seni ne çok arzuluyor o kadın, bir bilsen." Bense gülerek, "Ne diyorsun sen, Claudia'nın en büyük arzusu benim biraz daha fazla çalışmam," diye karşılık verirken sözleri bir kulağımdan girip ötekinden çıkmıştı. Demek ki Carlo'nun her zamanki gibi gerçeği gördüğünü kabullenmeliydim; hemen şöyle bir mesaj yazdım: "Özür dilerim Claudia, mesaj karımaydı, onu işteyken her rahatsız ettiğimde, öfkelenmesin diye her zaman bir 'seni seviyorum' eklerim."

Zihnimde, çoğunlukla birlikte çalıştığımız küçük odada beklemede olan kadın silueti net bir biçimde belirdi ve onun her zamanki kitap yığılı masasında oturduğunu, elinde telefonunu tuttuğunu ve birkaç saniye sonra başka tutkulu sözler almayı umut ettiğini görür gibiydim. Kendimi suçlu hissettim. Bir şey yokmuş gibi davranıp konuyu iki özensiz sözle kapatamazdım. Claudia'nın nasıl bir kadın olduğunu çok iyi biliyordum, baştan çıkarıcı, cilveli, laubali numarala-

ra başvuracak biri değildi. İlişkimizin hiçbir ânında ne benden ne ondan yana şaka olarak bile olsa duygusal bir eğilim sergilenmişti. Nerede kalmış gülen yüzler, kırmızı kalpler; en azından bana hiç yollamamıştı bunları. Bana bu şekilde karşılık verdiyse, hiçbir şey olmamış gibi sıyrılamazdım.

Ne var ki çocuklar dalgınlaştığımı fark edip dikkatimi çekmek için anlamsız şeyler yapmaya başladıklarında, Claudia'nın *–nihayet kararını verdin demek, ben de seni seviyorum–* mesajının esprisine kanmış gibi yapıp gibi alaycı bir havaya girerek, onun yaptığı yanlışlığı idrak edip bu konuda şakalaşan biri gibi davranabilirdim. Sonunda şöyle yazmayı düşündüm: Benimle alay etmekte haklısın, ne aptalım, özür dilerim, seni seviyorum ifadesi elbette Livia içindi. Ama bu yöntem de yetersiz göründü gözüme. Claudia yazı konusunda o kadar mahirdi ki böyle sıradan bir seni seviyorum mesajına karşılık, tartışmasız ironik içerikli bir cümle kurmaya özen gösterirdi. İyi de o böyle bir konuda şaka yapacak biri miydi? Bana soğuk tavrıyla şöyle diyebilirdi: İki senedir neredeyse her gün görüşüyoruz ve benimle ilgili hiçbir şey anlamadın. Tepemi attıran çocuklarım yüzünden en iyisinin yanıt vermemek olduğuna karar verip telefonu kitaplığın Nilde'nin iskemleye tırmansa bile ulaşamayacağı yüksek bir rafına koymak üzereydim ki yeniden fikir değiştirdim. Yanıt vermezsem onu daha da fazla incitirim, dedim. Gönülsüzce de olsa minik bir gülen yüz imgesinde karar kıldım.

2

Yine de içim rahat etmedi. Claudia ile yazdığı dizinin mimar-dedektif kahramanı Sarcante vesilesiyle tanışmıştık; üçüncü sezona ulaşan başarılı dizinin ikinci sezonunda işbirliği yapmaya çağrılmıştım. Claudia hayal gücü geniş bir kişiydi, kurguları büyük bir beceriyle oluşturuyordu, sahip olduğu zamanın tümünü işine adıyordu; son derece sevimli altı yaşında bir kızı ve yine onun kadar sempatik bir hayat arkadaşı vardı –aslında onun erkek arkadaşıyla aramda, Claudia'yla aramdakinden daha samimi bir dostluk vardı– ve adam son derece yoğun çalışan bir avukat olduğundan ev işlerine pek yardımı dokunamıyordu.

Claudia kişilik olarak nazikti, her dem işe koyulmaya hazır oluyordu ve onunla çalışmak bana kolay geliyordu. Tabii ki kasvete yenik düştüğü, ruh halinin değişkenlik gösterdiği zamanlar oluyordu ama şimdiye dek her şeyi kontrol altında tutmuş, öfke patlaması, iç dökme, dertli kadınlara özgü o yakınmalardan sergilememişti. Ancak yapımcılar işimize fazla burunlarını soktuklarında veya dünya işimize kötü tepki verdiğinde savaşa kararlı olduğu tavrını ortaya koyuyordu ki bu beni de biraz endişelendiriyordu. Örnek vermek gerekirse, ikinci sezonun sonunda bir yargıç, işlediğimiz mahkeme sahnesinde kendisine gönderme yapıldığını hissettiği için hepimize –yapımcıya, senaristlere, yönetmene, besteciye– dava açtığında ben son derece endişelenmiştim ama o umursamamıştı ve şimdi üçüncü sezonda dozu yükseltmeyi düşünüyordu. Ama gerçek savaşçıların o sert hazzıyla bunun bir ilgisi yoktu, bunun kendisini zorlayacağının

o da farkındaydı. Ne var ki meydan okuma konusunda hırsı arttıkça onu vazgeçirmek olanaksızlaşıyordu. Bu türden bir kadın, *seni seviyorum* ifadem karşısında şöyle bir *ah* demiş miydi acaba? Hayır, özellikle de birlikte çalışmaya devam edebilmemiz adına, ona haysiyetiyle işin içinden sıyrılmasını sağlayacak bir çıkış yolu borçluydum.

Claudia bana başka sözcükler ve gülücüklü yüzlerle kalpler gönderir mi diye merakımdan hiç durmadan telefonumu kontrol ediyordum; bu arada onu elimden almak için yalvaran Nilde ile Sara'ya çıkışıyordum. Bir süre sonra karışıklığın sonuçlarının mucizevi şekilde yok olduğuna kanaat getirdim ve bir yanlış anlama olduysa da çalışmamız nedeniyle bir araya gelmek zorunda olduğumuzda konu hakkında şakalaşacağımıza kendimi inandırdım. Günlerden cumartesi olduğundan, Livia da pazartesi döneceğinden, bu olayın gerçekleşmesine daha vardı.

O uzun zaman –konunun uçup gitmesine yetecek uzunluktaki süre– beni sakinleştirdi. Zaten çocuklarla ilgilenmek zorundaydım, üç küçük çocukla, hele hele Sara ve Nilde ile başa çıkmak çok zordu. Büyük kız minik Giulio'nun annesiymiş gibi davranıyor ve bebek bayağı ağır olmasına rağmen onu odadan odaya kucağında taşımakta ısrar ediyordu. Ortanca da sonsuza dek kardeş olmak değil, annecilik oynamak istediğinden onu elinden almaya çalışıyordu. Kızların anlaşmaları için çözüm bulduğum her seferinde anlaşma ânında ihlal ediliyordu. Böyle olunca kendimi biraz olsun sinir ve can sıkıntısından kurtarmak için yine Claudia'nın mesajına döndüm ve bu birkaç kelimenin bende endişenin yanı sıra hoşnutluk yüklü bir sarsıntı yarattığını kabullenmek zorunda kaldım. Artık endişem hafiflemişti ama hoşnutluk yükselmeye başlamıştı –bak sen şu başıma gelene– ve bu duygum güçleniyordu. Az çok bilinçli bir vaziyette, öğleden sonramın uzun bir bölümünü Claudia'yı sadece iş arkadaşı olarak

değil, onun kadın bedenine sahip biri olduğunu düşünerek geçirdim.

Ne var ki gözümün önünde onun dişil hatları hakkında grimsi bir buluttan başka bir şey canlandıramadığımı hemen fark ettim ve o hatlar da rüzgârla ifil ifil dağılıyordu. Oldukça yetenekli bir çizer olduğum için kesin hatlarla onun canlı gözlerini, zarif burnunu, geniş alnını, yüksek elmacık kemiklerini çizebilirdim. Ama ağzını, boynunu, kalçalarını, memelerinin ve poposunun şeklini, bacaklarını hiç hatırlamadığımı fark ettim. Hayret ve hatta inanamayarak –bu mümkün olamaz, kendine yalan söylüyorsun, iki aile birlikte deniz kıyısında tatil bile yaptınız, ona bir kez bakmış olmalısın– bilinçli olarak onu hiçbir zaman cinsel hazlar için olası bir fırsat olarak aklıma getirmediğimi idrak ettim.

Yoksa ben kadınlara tutkuyla yaklaşan biri değil miydim? Olur mu, on üç yaşımdan beri, başka hiçbir şeyle ilgilenmeyecek şekilde bayılırdım kadınlara. Büyük bir sadakatle onların bedenlerini keşfetmek bana en büyük neşe veren şey olmuştu. Ama yirmilerimdeyken bana çekici gelenleri neredeyse her zaman cezbetmeyi başardığıma dair artan bilincim yüzünden öyle bayağı ve düşüncesiz haller sergilemiştim ki hâlâ utandığım bazı çirkin hikâyelere yol açmıştım. Neyse ki sonraları en sorumsuzların bile başına gelen şey gelmişti başıma. Yirmi beş yaşlarımdayken üniversite binalarının en grisinde –bir yıl mühendislik, iki yıl mimarlık, iki yıl modern edebiyat ve hatta gereksiz pahalı bir yazarlık kursu– oyalanırken Livia ile tanıştım ve ona öylesine âşık oldum ki eskiden âşık olmak dediğim şeyin onunla keşfettiğimden çok daha farklı olduğunu gördüm.

Böylece varoluşun karmaşık bir sürecinin sonuna varmıştım. Livia'yla birlikte yaşamaya başlamıştık, yoğun bir sosyal hayatımız vardı, hiçbir okuldan mezun olamadım, değişik işlerde çalıştım, ilk iki çocuğumuzu dünyaya getir-

mesine katkıda bulunmuştum, üçüncünün gelişini kutlamak için evlenmiştik bile. Yani yıllar –on iki– uçup gitmişti ve o sürede başka, kesinlikle başka hiçbir kadın çekici gelmemişti bana. Erkekler arasındaki varsayımsal bir sohbette yontulmamış biri bana iş arkadaşımın memeleri büyük mü, sıradan mı, düz mü ya da poposu mandolin gibi mi yoksa gitar gibi mi diye sorsa şöyle yanıtlardım: Canım kardeşim, ne bileyim ben? Büyük olasılıkla bu son derece saçma hatam olmasa Claudia bile benim gözümde zeki, hayal gücü geniş bir damacana, kararmış hasırla kaplı, koyu yeşil boyunlu bir cam şişe olarak kalmaya devam ederdi.

3

Zihnim tüm bu zaman boyunca başka yerlerde dolaştı, yerlere dağılmış oyuncakları mekanik bir şekilde topladım, Giulio'ya mama hazırladım, yedirdim. Karnı doyduğunda –aslında hiçbir zaman tam doymuyordu– ve epey hırpalanmış oyuncak köpeğiyle oynamaya başladığında kızlar mutfağa daldılar, tüm dikkatimi kendilerine çekerek karınlarının aç olduğunu söylediler. Dağınıklığa dağınıklık ekleyerek, ortalığı altüst ederek akşam yemeğini hazırlamama yardım ettiler.

Nihayet dördümüz de pijamalarımızı giymiş ve ben numaradan, onlar sahiden yavaş yavaş uykuya hazırlanmaya başlarken anneleri iyi geceler demek için görüntülü aradı.

Livia kızlara teker teker günlerinin nasıl geçtiğini anlattırdı. Uykuya dalmak üzere olan Giulio ablalarının anne deyişini duyarak yeniden uyandı, hafiften özlem cilveleri yaptı ve kucağımda uyudu. Ancak binbir dikkatle onu beşiğine yatırmayı başardığımda, Sara ve Nilde konuşmayı bitirip yataklarına girmeye karar verdiklerinde salona süzülebildim, karımı geri arayabildim ve ona konuşmasının nasıl geçtiğini sorabildim.

Çok iyi dedi ama konuşması kötü de geçse çok iyi derdi. Livia hem doğası gereği hem de özdisiplini sayesinde her zaman iyimser bir kadındır. Hoşnutsuzluk onu rahatsız eder ve daima bu duyguyu üzerinden silkelemeyi, başkalarındakini hafifletmeyi başarır. Ona övgüler düzmüşlerdi –öyle anlattı– hepsi heyecan verici sorular yöneltmişlerdi, son derece yararlı bir tartışmaya kaynak olmuştu. Şu anda Albaro'da, en

az yirmi kişiyle birlikte deniz kıyısındaki bir lokantadaydı, hafif çakırkeyifti. Onu yeryüzünde var olma sevinci ve binlerce başka şey için seviyordum. Bunu dile getirdim, yalan söylediğimi iddia etti, özellikle Giulio'yu ince ince soruşturdu, yeni bir haber var mı diye sordu.

Tam o anda tereddüt ettim.

Az daha neden olduğum karmaşayı eğlenerek anlatacaktım. Bu benim için çok doğaldı çünkü ondan hiçbir şey saklamamıştım. Düşünsene –diye geldi dilimin ucuna– sana yazdığım seni seviyorum mesajı Claudia'ya gitti. Ama tuttum kendimi. Hatamın seyrini hafife alarak devam edebilirdim ama ya sonra? Claudia'nın yanıtını nasıl açıklayacaktım? İkisi iyi arkadaştılar, bazen birlikte alışverişe çıkarlardı, Claudia'nın kızı Sara'ya düşkündü ve sonuç olarak biraz utanarak biraz üzülerek bunu göze alamadım. Yok, dedim yeni bir haber yok. Sonra önemsemez bir edayla düzelttim, vardı bir haber: Carlo aramıştı, ertesi akşam yemeğe gelecekti.

"Çocuklarla yalnız olduğunu biliyor mu?"

"Yok, ona söylemedim."

Carlo, Claudia'nın bana meylettiğini fısıldayan dostumuzdu; epey tanınmış, yaşlı bir yazardı ve zamanında iki filmin yönetmenliğini de yapmıştı. Claudia'nın avukat olan hayat arkadaşı Alberto onun bazı mali hukuksuzluklarıyla uğraşmış olduğundan tanışmışlar ve yakın arkadaş olmuşlardı. Livia bu arkadaşlıktan haberdar olmuş, Carlo'nun kitaplarının çoğunu severek okuduğundan Alberto'ya bizi de tanıştırması için ısrar etmişti. Claudia'nın sevgilisi hemen bir akşam yemeği düzenlemişti; başlangıçta kendimizi pek rahat hissetmemiştik çünkü Carlo'nun insanı ürküten bir havası vardı. Neyse ki Alberto'nun neşesi ve karımın tüm engellerin üzerinden zarafetle atlaması sayesinde ortam rahatlamıştı. Yabaniliğimi bir kenara bıraktığımda ihtiyar adam bana da sempatiyle yaklaşmıştı. Akşam boyunca karşılıklı keyifle

sohbet etmiştik ve sonrasında da dostluğumuz pekişmişti. Şimdilerde beni sık sık arıyor, kimi zaman da eve uğruyordu. Livia elbette pek memnun oluyordu çünkü Carlo kibirli havalar takınmayan, hem tavırları hem konuşmalarıyla güven veren biriydi. Yine de karımın bir yazar olarak Carlo'ya duyduğu saygıya rağmen, bazen onun münasebetsizce davrandığını düşündüğünü hissediyordum. Bizim işlerimize fazla burnunu sokuyordu, sık sık utanç verici gözlemler yapıyordu, beklentisi çok olan üç küçük çocuğumuz olduğunu bilerek kendini öğle ya da akşam yemeklerine davet ettiriyordu. Livia konunun altını çizerek:

"Geç saatlere kadar oturmaya düşkün ama," dedi.

"Dert etme sen."

"Sonunda sen her şeyi unutuyorsun."

"Çocuklarımı değil."

"Ya beni?"

"İsterdim ama yapamam. Seni hemen yanımda istiyorum, içimde bir sızı var, çok güzelsin."

Abartmıyordum, karım sahiden çok güzeldi. Bunu sadece ona âşık olan ben değil, kadın erkek herkes söylüyordu. Şimdi Albaro'da, iyi niyetli zekâsı ve muhteşem güzelliğinin o beklenmedik karışımına hayran olan akademisyenler arasında görüyordum onu. Böyle parlak kariyeri olan bir kadının nasıl olup da bana kapıldığını hiç anlamamıştım çünkü yavaştım, beceriksizdim, pek çok zanaatta yetenekli olsam da hiçbirinde dikiş tutturamamıştım, tek tük gelen ve pek az geliri olan senaryoların sevimsiz yazım aşamasına boğulmuştum. Telefon görüşmesi, nihayet sessizleşen dairede kısa sürede bir aşk fısıltısına dönüştü. Sonunda Livia bana kapatmak zorunda olduğunu söylerken –tatlı servis ediliyordu– telefonum titreşti, ekrana baktım, arayan Claudia'ydı.

Bir cumartesi akşamı 22.10'da mı arıyordu beni? Onun tarzı değildi, rahatsız edebileceği saatlere kesinlikle saygı

duyardı ve bu nedenle huzursuz oldum. İçgüdüsel olarak, iş arkadaşımın pes etmesi için Livia ile biraz daha oyalanmak istedim. Kadın ve erkek arkadaşları stadyum tezahüratıyla karıma seslenmeye başlamışlardı; karım gülerek iyi geceler diledi, kapattı. Ekranda ısrarcı bir Claudia adı yazılı kalmıştı.

Kızı kesinlikle uyuyordu, Alberto'nun hâlâ bürosunda olma olasılığı yoktu, onlarla yaşayan kayınvalidesi çoktan odasına çekilmiş olmalıydı. Çiftlerin keyif yaptıkları, televizyon seyrettikleri, biraz çene çalıp biraz cilveleştikleri saatlerdi bunlar. Neden arıyordu beni? Mimar Sarcante'yle mi başı dertteydi? Yoksa daha büyük olasılıkla sözlerimi onaylatmak, seni seviyorum ifadesini genişletmek mi istiyordu?

Bunu öğrenmek için açmalıydım ama yapmadım. Bunun bir nedeni de şimşek çakması gibi birkaç saniye için zihnimde bir görüntünün belirmesi oldu; geçen yaz başı onun küçük çalışma odasında çalışıyorduk, bir an kolsuz beyaz tişörtüyle sıkıntıdan oflayarak kendini sandalyenin sırtına bırakmış, ellerini ensesinin arkasında birleştirmiş ve böylece bana hafif mavi gölgeli koltuk altı çukurlarını açık etmişti. Claudia adı nihayet ekrandan silinirken şöyle düşündüm: İşte bedenine ait bir ayrıntı; demek ki son iki yıl içinde bir şeyler fark etmişim, zihnimde kimbilir ne çok imge kırıntısı var. Şaşkınlık duyguları içindeyken ona mesaj attım: Şimdi konuşamam, çocuklar daha uyumadılar, yarın haberleşiriz. Bir an sonra "Ok" diyen yanıtı geldi.

PAZAR

4

Mutfağı derleyip topladım, yatmak üzere hazırlandım. Gece yarısından az önce Giulio uyandı, biberonunu verdim, tekrar uyudu. Hava soğumaya başlamıştı ama kaloriferlerin yasal olarak yanma tarihine daha vardı ve ev buz gibiydi. Nilde ve Sara geceleri üstlerini açıyorlardı ama Nilde bundan etkilenmese de Sara hep üşüyordu. Özellikle onun üzerini sıkı sıkı örttüm, nihayetinde ben de yatağıma girdim. Geceyi, ertesi sabah Claudia'ya ne diyeceğimi düşünerek uykusuz geçireceğimi sanmıştım ama çocuklarım beni o kadar yormuşlardı ki hemen uyudum.

Saat altı buçuk olduğunda uyanıktım. Kaçış yoktu, Claudia ve telefon görüşmesinin düşüncesi zihnimde asılıydı. En kısık sesiyle haberleri dinleyerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Şaşırtıcı bir haber yoktu, günün haberlerine göre Batı'nın büyük sermayesi, Doğu'nun büyük sermayesinin eski otoriter siyasi yapısına karşı korkunç bir küresel savaşı kazanabilecek neo-otoriter siyasi yapılar kurduğuna dair söylemine devam ediyordu. Saat sekiz olmadan pencereyi açtığımda –çocuklar hâlâ derin uyuyorlardı– soğuk, rüzgârlı ama tertemiz ve masmavi bir havayla karşılaştım.

Livia beni tam sekizde aradı. Otelin berbat kahvaltısından, konferansın son demlerinin yarattığı sıkıntıdan, öğleden sonra biri Fransız diğeri İngiliz bir meslektaşıyla yapacağı görüşmeden, kötü baş ağrısından söz etti. Sözün sonunu şöyle getirdi: Burası bulutlu ama belli orada hava

güzel, lütfen çocukları dışarı çıkar, pazar bugün. Evet pazardı, ben de ansızın hatırlayıverdim ve rahatlayarak derin bir nefes aldım. Claudia bugünü bütünüyle ailesine ayırırdı ve bunu o kadar ciddiye alırdı ki işimiz başımızdan aşkın olsa bile pazar günü bilgisayarını açmaz, tek satır yazmazdı. Şöyle dedim kendi kendime: Belki de "Ok" dediğinde bugünün pazar olduğunun farkında değildi; onu rahatsız etmemek en iyisi, kendi aciliyeti varsa arar beni.

Tabii hepsi bahaneydi. Sadece elimi fiiller, isimler, sıfatlardan oluşan bir ağa daldırmaktan kaçınıyordum çünkü durumu kararlılıkla yönetemezsem bu ağa dolanıp kalırdım. Belki de öyle olmazdı çünkü insan zihnini anlamak mümkün değildi. Onu aramak kesinlikle içimden gelmiyordu ama telefonu da yanımdan ayırmıyordum. Claudia'nın araması beni kesinlikle altüst edecekti ama nihayetinde gücüne zevkle boyun eğeceğim kaderden kaçamayacağımı hissediyordum.

Poyraz ile güneşin sıcağının yarattığı makul bir hava vardı –Sara için kaygılanıyordum, soğuk hava öksürüğünü azdırabilirdi– ama Livia'ya boyun eğdim, çocukları sıkı sıkı giydirdim, otomobile bindirdim, puseti bagaja attım ve onları Villa Torlonia'ya götürdüm. Biz Batteria Nomentana yakınlarındaki çirkin bir apartmanda oturuyorduk. Pek işlek Nomentana Caddesi'nin çevrelediği Villa Torlonia'da hava kirliliği yokmuş gibi çocukları hava aldırmak için sık sık getirdiğim parkın kısa güzergâhını ezberlemiştim artık. Sararmış yollar boyunca ilerlerken –tüm Roma sonbaharda toprak sarısı bir taş yığınına benzer– Giulio koltuğunda huzursuzlanıyordu; ablalarının onu eğleme çabalarına daha da çok sinirleniyordu.

Park yeri bulmakta zorlandım ama döne dolaşa Musa Sokağı'nda bir yer kaptım. Kızlar sevindi, Giulio sakinleşti. Onu en sevdiği gezinti aracı olan pusetine oturttum,

anlaşmazlıklar yumağı içinde –Sara puseti sağdan, Nilde soldan itecek ben de ortadan idare edecektim– Villa'nın girişine doğru ilerlemeye başladık. Öteki ailelerle kortej şeklinde yürürken, yolun sonunda şaşırtıcı bir şekilde Claudia'nın sevgilisi Alberto ve kızları Abigail göründü.

"Abi!" diye seslendi Sara heyecanla.

Onu tuttum, koşmak istiyordu. Beni umursamadı, puseti Nilde'ye bırakarak arkadaşına doğru fırladı. Claudia da var mı diye çevreme bakındım ama göremedim. Belki de Alberto ile Abi'yi indirmiş, kendi park yeri arıyordur, diye düşündüm. Ama bu varsayımı hemen çıkardım aklımdan çünkü o asla araba kullanmazdı, kendi istese bile Alberto izin vermezdi; otomobil başkasına bile ait olsa direksiyona kendi geçmeye hevesli insanlardan biriydi o. Samimi bir hoşnutlukla selamladım onu –merhaba, neyse bari, kızlar birlikte zaman geçirirler– o da sevinçli göründü, çocuklarımızın yükünü paylaşabilirdik. Tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyordum, belki Claudia'dan on yaş kadar büyüktü ama enerji saçıyordu ve bende uzun zamandır kalmayan o dünyanın yükünü omuzlama heyecanına sahipti. Ben uzundum, o benden de uzundu, kürekçi gibi sağlam bir yapısı vardı, yüz hatları düzgündü, avukat olarak binlerce insani girişimle uğraşacak cömertliğe sahipti. Sonuç olarak hayranlık duyulacak biriydi, tatil günlerinde bile meşgul olduğundan kızıyla yalnız olması nadir bir durumdu.

Günün güzelliğini övdük –soğukçaydı ama güneş ne güzeldi– o, konuyu hemen politikaya getirdi –her şey kötüleşiyordu, yoksulluk yaygınlaşıyordu, yerel savaşlar çoğalıyordu, masum insanlar katlediliyordu, maksimum kâr mantığı yüzünden gezegenimiz giderek çöplüğe dönüyordu, şunun neler yaptığını gördün mü, ötekinin neler dediğini duydun mu– ve ben hep başımı evet der gibi sallasam da, anketlerde, genelde altı dolu fikirlere sahip olan Alberto'nun aksine,

kendimi çoktandır o kaşları çatık *bilmiyorum* diyenlerin saflarında görüyordum. En sonunda sorabildim:

"Claudia nerede?"

"Çalışması gerektiğini söyledi."

"Benim yüzümden; Livia konferans için Cenova'ya gittiğinden ona destek veremedim. Özür dilerim, pazar gününüzü mahvettim."

"Kabahat sizin şu mimarda."

"Evet, Claudia çok duruyor onun üzerinde."

"Sen de."

"Yok, o daha fazla, Sarçante'yi bütünüyle Claudia yarattı, ben küçük kahramanlar ve yan hikâyeler üzerine çalışıyorum."

"Ne bileyim, ikinizin suratı da bana her daim çalışmaktan yorgun görünüyor."

"Bu doğru ama sonuçta boşa giden bir çaba bizimki. Yönetmenlerle oyuncular canlarının çektiğini yapıyorlar, biz senaristlerin hiçbir hükmü yok."

Montumun cebindeki telefon titreşene kadar bu minvalde devam ettik. Livia da arayabilirdi ama Claudia olmasından korkuyordum. Özür dilerim, dedim Alberto'ya, ona aniden arkamı döndüm çünkü arayan sahiden de Claudia'ydı. Nasıl da ısrarlı davranıyordu ve asla doğru ânı yakalayamıyordu; dün karımla olan sohbetimin arasına girmişti, şimdi onun erkek arkadaşıyla olan sohbetimin. Başka zaman olsa, arayan Claudia, diye haykırır ve açardım ama şimdi tutarsız düşünce şimşekleri arasında büyülenmiş gibi telefona bakıyordum: Belki işe devam edebilmek için sahiden fikrime ihtiyaç duyuyordu; bana gizlice telefon edebilmek için özellikle evde kalmıştı. Bu arada birkaç adım uzaklaşmıştım, alçak sesle pervasız alo deyip onun konuşmasını bekleyebilirdim. Ama sonra sıra bana gelecekti ve şu koşullar altında ne diyebilirdim; Alberto'dan, salıncakta neşeli çığlıklar atan Sara

ve Abi'den, *o ikisi* onu dışladıkları için söylenen Nilde'den birkaç adım ötedeydim. Hayır, en fazla Villa Torlonia'dayım, Alberto burada diye fısıldayabilirdim; tabii o da beni, ne önemi var, senaryoyla ilgili bir şey soracaktım, birbirimize açıklamada bulunmadık ama sen şimdiden kaçamak ilişki havalarına girdin, sahiden salaksın, diye aşağılayabilirdi. Kendi kendime söylenir gibi ama bunu Alberto'nun da duyacağı şekilde yüksek sesle, baş belaları, diyerek aramayı reddettim.

Ne var ki bu kelime çok çirkin geldi kulağıma. Claudia hakkında bu şekilde konuşmanın utancını hissettim. Bunu hiç hak etmiyordu, son derece incelikli bir insandı ve her daim zarif oluşuna hayrandım. Neyle suçlayabilirdim onu, durumun fitilini ateşleyen bendim. Bu arada –elden ne gelir– hayal gücüm işliyordu, bundan pek farklı olmayan bir pazar günü, belki iki ya da üç hafta içinde veya Noel arifesinde yine burada buluşacaktık; Abi ve Sara salıncakta sallanacak, ben Alberto ile dünyanın gidişatından dem vuracaktım, Claudia ile Livia az ötede sinemadan, tiyatrodan, işten konuşacaktı ve bu güzel dost aileler sahnesinin ardında biz ikimiz artık iki sevgili olmuş olacaktık, belki bir otelde, belki bir tanıdığın evinde gizli buluşmalar yaşayacaktık. Ah, bir çırpıda nasıl bu kadar nahoş bir hikâye karalayıvermiştim, yeter artık, düşünmemeliydim. Gözünde yaşlarla bana doğru koşan Nilde'ye vermeliydim dikkatimi ve tam ona doğru yürürken Alberto'nun telefonunun sesi yüksek tondan çalmaya başladı.

Yerdeki çakılları ciddiyetle süzerken yanıtladı. Hem nezaketten hem de kızlara seslenmek için biraz uzaklaştım: Sara ve Abi, lütfen Nilde'yle de oynayın biraz, derken aslında kulağım arayanın Claudia olup olmadığına dikkat kesilmişti; acaba ben açmayınca onu mu aramıştı. Alberto şöyle diyordu: Her şey yolunda, evet, ben Fiorillo ile konuş-

tum, yarın gelip bir göz atacak. Günlerden pazar olmasına rağmen bu bir iş telefonu olmalı, diye geçirdim aklımdan. Ama o ardından şöyle dedi: Abi sakinleşti, şimdi gayet iyi, Sara'yla karşılaştı burada. Yok iş görüşmesi değilmiş diye düşündüm, Claudia bu. Alberto sonunda benden yana baktı ve şöyle dedi:

"Burada, vereyim mi?"

Nilde beni öfkeyle elimden çekiyor olsa bile konuşabileceğimi belli edercesine tebessüm ettim ama Alberto birkaç evet sonrası, Tamam senin dediğin gibi olsun, dedi ve hoşnutsuz bir ifadeyle kapattı.

"Sabır, sabır," dedi.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

"Yok her şey yolunda. Ama siz böyle yoğun çalıştığınızda kolay değil, hem gergin oluyor hem de beni geriyor."

"Benim kabahatim," diye yineledim.

"Yok canım değil, sen gereğince çalışıyorsun, abartan o. Arada çık, iyi gelir dedim ona, çocuk da istiyor bunu. Yok, şimdi de başı ağrıyormuş, hava almak için bir tur atacakmış."

Tur mu? Citta Giardino'da oturuyorlardı, nereyi dolaşacaktı Claudia, Montesacro'ya mı gidecekti? Yoksa yolu daha uzatıp, Nomentana'ya girip rüzgâr çınarların sarı yapraklarını dökerken Villa Torlonia'ya mı uzanacaktı? En hızlı adımlarla kırk dakika alırdı bu yol, otobüse binse yirmi dakika. Kendimi huzursuz hissettim, Alberto huzursuzluğumu fark edecek diye korktum ve Nilde'ye şöyle dedim: Sen babayla kal, biz ikimiz eğlenelim ve onu küçüklerin kaydırağında kaymaya ikna ettim. Bu onu sakinleştirdi, küçük kardeşini de kucağında tutarak kaymasına izin vererek onu mutlu ettim. Bu şekilde defalarca kaydı, neşeli çığlıkları Sara ile Abi'nin dikkatini çekince koşarak yanımıza geldiler ve onlar da Giulio ile kaymaya heves ettiler ama bunu büyüklerin

kaydırağında yapmak istediklerini vurguladılar. Alberto olaya dahil oldu, izin verdi, bebeği kucağına alarak onlara bizzat eşlik etti. Nilde'nin eğlencesi yarım kalınca yüzünü astı ve bebeği kapan adamla suç ortakları uzaklaşınca kendini yere atıp, haykırarak tepinmeye başladı. Onu kendi haline bıraktım çünkü göz yaşlarından ve şımarıklıklardan bıkmıştım, şimdi beni tek ilgilendiren Claudia'nın burada belirmesi olasılığıydı.

5

Nitekim, rüzgârın toprağı ve ağaç diplerindeki sarı yaprak halkalarını savurmasını engellemek amacıyla oraya kasten yapıştırılmış bir koli bandına benzeyen patikada beliriverdi. Alberto ve ben her zamanki sohbet konularımızı tüketmiştik ve kızları eve dönmeye ikna etmeye çalışıyorduk. Güneş az ısıtır olmuştu, gölgelerde soğuk tehlikeli bir hal almıştı. Giulio'nun elleri buz gibiydi, burnu kızarmıştı, kulaklıklı şapkasından sıkılmıştı, çıkarıp atmaya çalışıyordu ve açlığın da körüklediği çaresizlik krizlerinden birine girmek üzereydi. Derken işte o çıkageldi, sanırım önce ben gördüm onu. Uzun ve geniş kırçıllı paltosu boynunu ve göğsünü açık bırakıyordu. İki eli de ceplerinde, acelesiz adımlarla yürürken çantası bir omzundan sarkıyordu. Yeni yıkanmış saç bukleleri, güneşin altında en az kulaklarını süsleyen incecik piercing sarmalı kadar parlıyordu.

Olasılıkla bu paltoyu geçen kış da giymişti, yapımcılarla toplantılara ya da Livia ve Alberto ile tiyatroya gittiğimizde; olasılıkla yeni yıkanmış uzun saçlarla çıkması alışıldık bir durumdu, Livia da sürekli yıkardı saçlarını; olasılıkla bu ağır yürüyüş, yüzündeki o ironik ifade yaşamakta olduğumuz utanç verici özel duruma bir tepki değildi, onun her günkü donanımıydı. Yine de ölü yapraklar girdabında belirdiği zaman ancak fark ettim bu tavrını. Ve ancak o zaman, belki de ilk kez ona bilinçli, neredeyse araştırmacı gözlerle baktım, şimdi kumaşlar, davranışlar, sesler ve beyaz dişler kümesi dahilinde değerlendiriyordum ve son iki yıldır dikkatsizce gördüklerimi temize çekiyordum.

Abigail sevinmeyle söylenmeyi birbirine katarak ona doğru koştu. Salıncaktaki marifetini hemen göstermek istiyordu ve Sara bana alçak sesle Abi numaralarını annesine sergileyecekse kendisinin de bana bir kez daha göstermek istediğini söyledi. Alberto, Claudia'yı heyecanla karşıladı, belinden tutup kendine doğru çekerken baş ağrısını sordu. Ve ben de her zamanki homurtumla bana düşen işi ona yıkmış olmanın verdiği üzüntümü dile getirdim. Ama –diye güvence verdim ona– Livia yarın dönüyor, sen birkaç gün dinlenebilirsin, her şeyle ben ilgileneceğim. Bunun üzerine gözlerini gözlerime dikti, belli belirsiz alaycı bir ses tonuyla şöyle dedi: Yine de küçük ama önemli bir dizi şeyi en kısa sürede tartışmalıyız yoksa bir aptallık yüzünden her şeyin dengesini bozabiliriz. Bahçe sahnesinden mi söz ediyorsun, diye sordum. Otel sahnesinden, dedi. Kucağımda açlıktan bas bas bağıran Giulio varken ve Nilde pantolonumu çekiştirip: Üşüyorum, öksürüğüm Sara'nınkinden bile fena derken, o hemen iş konuşmak istiyordu. Öyle ki Alberto bize yardımcı olabilmek için şöyle dedi: Ver bana Giulio'yu, hadi bu kadar acilse ben onu sakinleştiririm, siz de otel ve bahçe konusunu çözümlersiniz.

Bu yardımsever öneri sanki parmağımı kapıya sıkıştırmışım da ansızın çekmişim gibi bir etki yarattı. Geri adım atmam gerektiğini, çocuklarımı hemen toplayıp, arabaya bindirmek, Batteria Nomentana'daki çirkin apartman dairemizde güvenceye almak gereksinimi duydum. Alberto parmaklarını şaklatıp komik sesler çıkararak Giulio'yu sakinleştirmeye çalışırken ben senaryoda sahiden bahçe sahnesi olduğunu hatırladım, 32 numaraydı ama otel sahnesi yoktu, hiç olmamıştı. Peki o halde ne ima ediyordu Claudia; şifreli bir söylem miydi bu? Kırk yaşına gelmişti ama başkalarının yanında sözler süslense bile sesin ve gözlerin gizlenen konuyu aşikâr ettiğini öğrenememiş miydi? Arzunun bastırılmış

şiddetini başkalarına görünür kılanlar tam da o kaçamak ifadeler değil miydi?

Bilirdim bu numaraları, gençliğimde edindiğim deneyimlere göre küçüklerin de büyüklerin de oyunlarının sonu fena hatta çok fena gelirdi ve bu nedenle Alberto'nun gözleri önünde imalı bir performans sergilemenin mânâsı yoktu; güvendiğim, iyi bir adamdı o. Bu nedenle şöyle dedim: Tamam, bahçeyi olduğu gibi bırakacağım. Ve şunu da ekledim: Otel hakkında ayrıntılı konuşmalıyız, şimdi böyle ayaküstü ne diyeceğimi bilemiyorum. Aydınlatmak, diye düşündüm, en kısa zamanda aydınlatmalıydım: Ben Livia'yı seviyorum, şimdiye dek hiçbir kadını sevmediğim kadar çok seviyorum, o seni seviyorum mesajı ona gönderilmişti. Sonra dönüp Alberto'ya dedim ki:

"Hayır, teşekkür ederim, Giulio'nun yemek saati geldiğinde kendisini sakinleştirmek mümkün olmaz, delirir. Hem zaten gitmek zorundayız, Sara çok üşüdü."

Oğlumu yeniden kucağıma aldım ve seslendim: Sara, buraya dön, çok soğuk oldu, kardeşinin karnı aç. Sonra da daha yoğun bakışlarla geniş ve uzun paltosu içindeki Claudia'ya baktım, onu iş arkadaşı rolüne iade etmeden önce son bir kez baştan ayağa görmek istiyordum. O benim yüz ifademden –aslında nasıl bir ifadem olduğunu bilmiyordum– sözlerimden, bir hata yaptığını anlamış olmalıydı. Dudaklarını sıktı, gözlerinden ve ağzından her türlü eğlence izini sildi ve ciddi bir şekilde: Evet, evet, hadi hemen evinize, çok soğudu derken bir kâğıt mendille Giulio'nun burnunu sildi. Sonra hırçın oğlanı pusetine yerleştirmeme yardım ederken fısıldadı: Mümkün olur olmaz konuşalım.

Sonra o küçük aileye veda ettim –evet, nihayetinde Livia ve ben çocuk sayısını biraz abartmış olsak da eğitimli orta sınıfa mensup iki küçük aileydik biz– ve zar zor otomobile ulaştım, eve döndüğümüzde dördümüz de gayet keyifsizdik.

Evin sıcağına kavuşur kavuşmaz Nilde huysuz bir edayla homurdandı:

"Anneme söyleyeceğim."

"Neyi?" diye sorarken Sara'nın boş çabalarla oyalamaya uğraştığı Giulio'ya yemek hazırlamak için acele ediyordum.

"Sen Claudia ile konuşmaya daldın, ben *üşüdüm* ve hastalandım."

6

Nilde, Livia'ya hoparlörden aynen bunu yineledi: Claudia'yla konuşan babam yüzünden üşüttüm.

"Artık üşümüyorsun," dedi annesi.

"Babamın hep dikkati dağılıyor."

"Hayır dikkatim dağılmıyor," diye araya girdim, dikkati sahiden dağılan adam sesiyle. Livia ise şöyle karşılık verdi:

"Baban daima dikkatlidir, Claudia ile iş konuşsa bile."

"Hiç de bile," diye kızdı Nilde ve öksürerek oynamaya gitti.

"Numaradan öksürüyor," dedim Livia'ya.

"Emin misin?"

"Daha iki yaşında yalan söylüyordu, unuttun mu?"

"Babası gibi erkenci."

"Ben sadece iş konusunda yalan söylerim."

Öğleden sonra saatlerinde kızlar neyse ki bundan hoşlanan erkek kardeşlerini oyuncak niyetine kullanarak oynar, ben de bir yandan akşam yemeğini hazırlar, bir yandan Carlo ile yemek sonrası sohbetimizi planlarken büyüklü küçüklü düşünceler zihnimde dolaşıp duruyordu. Livia'ya Claudia sahiden gözlerimi kamaştırmış, Nilde'yi ihmal ederek onun hastalanmasına yol açmışım gibi; uzun hikâyeler uydurma eğilimime yapılan o ima aslında aramızdaki saf bir oyundan ibaret değil de sahiden kuşkulu bir durummuş gibi davranmıştım. Bu nedenle kendi kendime kızdım. Masumdum, yine de açığa çıkan bir suçum varmış gibi itirafta bulunmaya mı meylediyordum?

Zihnimin işleyişini iyi bilirdim. Karımı seviyordum; onun telaşlanmasından, kuşkulanmasından, telaşının ve kuşkusunun ilişkimizi bozmasından korkuyordum –evet korkuyordum, bunun altını çizmek istiyorum– yani sıradan bir adımın yanlış atılmasının büyük gerilimlere yol açabilecek küçük etkiler yaratmasından çekiniyordum. Önem atfetmemeye çalışırken önemsiz olan ansızın kayda değer görünebilirdi. Hem kendi hatamı hem Claudia'nın hatama tepkisini bu tablo içinde anlatmayı ihmal etmiştim. Tablo her şeyden önce bana iyi niyetli bir ihmalin söz konusu olduğunu gösteriyordu, aslında gerçek bir suçum yoktu. İşler çetrefil bir hal alırsa da hatamı itiraf etmekte tereddüt edecek değildim. Savsaklamanın aniden, *ah sana anlatmayı unutmuşum*, biçiminde dillendirilmesi mümkündü. Sakin olmalıydım yani. Evet rasgele bir hata yapmıştım ve önemli bir hata da sayılmazdı hani. Claudia ile çok geçmeden birbirimize açıklama yapardık, şimdilik her şeyi bir köşeye bırakmak yeterliydi. Endişe etmem gereken başka şeyler vardı.

Neydi ki bunlar? Yatmak istemeyen çocuklar mı? Mimar-dedektifi destekleyecek yan oyuncular üzerine kafa yormanın bile beni bunalttığı iş mi? Tembelleşen hırslarım mı? Livia kendine ve değerli üniversite kariyerine gereğince zaman ayırabilsin diye benim kendi zamanımdan fedakârlık etmem mi?

Hayır, hayatımın birincil noktaları konusuna yoğunlaşmaya çalışsam da o pazar gününün tüm öğleden sonrasında –özellikle çocuklar nihayet uyumaya razı geldiklerinde– Claudia konusu ağır bastı. Onu çalışma sürecimizin içine tıkıyordum, olmuyor, o parkta gördüğüm haliyle çıkıveriyordu karşıma. Gördüğüm diyorum çünkü şimdiye dek ona bakmak hiç aklıma gelmemişti. Ve şimdi onu yeni görmüşken zihnimin içinde defalarca yeniden görüyordum; bütünüyle ve ayrıntılarıyla, büyüterek ve küçülterek; poyrazın hareket

ettirdiği bukleleriyle, cep ağızlarında yinelenen kara kadife yakası uçuşan paltosuyla; ince siluetinin irkilmelerle, çarpmalarla da olsa zarif devinimleriyle, paltosunun beyaz, siyah ve turuncu ipliklerinin birbirine ulanmasıyla oluşan kırçıllı rengiyle. İşte belki de uyanık olmam gereken ayrıntı buydu: Bu sabahın görüntüsüne paralel olarak belleğim birdenbire biriktirdiği anı kırıntılarını dökmeye başlamıştı: İncecik ve solgun elleri, bir tırnağının mor rengi, çekikçe gözleri, bir ayak bileği. İvmesi artan hızla şimdiye dek kuşku uyandırmamış bir malzeme –son iki yıl boyunca bir beden hakkında farkına varmadan kaydettiğim minik parçalar– o paltonun altında bir dişi bedende birleşmek için bir araya geliyordu ve buluşlar, fikirler, zeki ve bilgece tartışmalar önce sözel demlenip sonra yazıya dökülürken ben itaatkâr bir neferin hayranlığıyla çalışıyordum. Tabii ki kısa kesmem gerektiğini biliyordum ama bu arada inşa halindeki Claudia'nın çevresinde işlek bir hazla oyalanıyordum, onu öfkeyle, cevval gençliğin şimşekleriyle, çocukluğumun filmlerinden edindiğim eski kadın imgeleriyle, hepsi İngilizce olan şarkı sözleriyle, sevda dizeleriyle –iyi bir şiir okuruydum– kimseyi es geçmeyen ve asla bağışlamayan aşktan* kaplan vahşiliğindeki yokluğuna** kadar birbirine harmanlıyordum.

Bütünüyle alakasız olsa da aklıma yine şiirsel sayılabilecek son derece stilize bir imge geldiğinde gülünçlüğü fark ettim; kaynağını ise asla anımsayamıyordum. Paltolu Claudia benim için, küçük başlı, dar gövdeli, ince ve uzun bacaklı bir yaylı pergeldi ve bacakların açıklığı bir vidayla hassasça ayarlanıyordu. Pergelleri severdim, eminim edebiyat binlerce yıllık güzelliği ve zarafeti dahilinde onlara da yer vermişti. Ama Claudia'yı şimdi bir pergele indirgemek ansızın abartılı

* Dante'nin *İlahi Komedya*'sından bir dize. (e.n.)

** İtalyan şair Cristina Campo'nun anne babasının ölümünün ardından yazdığı şiir. (e.n.)

göründü. Kırçıl paltolu bir pergel. Yaylı pergel, tanrı Eros'u harekete geçirecek bir kelime değildi. Bu sefer içimde yaylı pergeli kullanan olası aşk dizeleri hakkında ironi yapmaya başladım. Kendi kendime gülerek, bu şiirlerden birini Claudia'ya yollarsam yanlışlıkla yolladığım seni seviyorum mesajını etkisiz hale getirebilirim diye düşündüm. Başıboş dolanan zihni frenlemenin, her türlü olası tetikleyiciyi ânında çürütmenin ne kadar da zahmetsiz olduğunu fark ettim. Coşturan sözler yerine, parçalayan sözler koymak yeterliydi bunun için.

Ne var ki kendimi hafiflemiş hissedeceğim yerde hüzünlendim. Belirli bir nedeni olmadan ve birdenbire gençliğimle ilgili son derece çirkin bir olay beliriverdi; eskiden onu hatırladığım anda hemen silerdim zihnimden, başını da silerdim sonunu da ve ona bir şekil vermemeye özen gösterirdim. Yirmi yaşımdayken benden on beş yaş büyük bir kadının sevgilisi olmuştum. O zamanlar her şey kolaydı, şöyle bir bakışma, iki kelam, pişmanlık duymadan biraz zevk. Ama onun için öyle değildi, zordu çünkü çocukları –iki küçük erkek çocuk– önemli bir işiyle kocası vardı ve endişe bakışlarını kemiriyordu. Ama ben özgürdüm, aylaktım, canım istediği her zaman buluşalım istiyordum ve olmayınca da şöyle diyordum: Peki o zaman bir daha görüşmeyiz. Onun risk almasını önemsiyordum, sanki benim değerimi o belirliyordu. Sonuçları mı? Bana neydi ki sonuçlardan? Beni sevme ayrıcalığı için işini ve sözde mutlu küçük ailesini tehlikeye atıyordu.

Kocası hemen öğrendi ilişkimizi, facialar yaşandı ve benimle tanışmak istedi. Ben onu simaen tanıyordum çünkü bizim lisede İtalyanca ve Latince öğretmeniydi. Boş derslerde dersimize girdiği de olmuştu ve bende efendi bir insan izlenimi bırakmıştı. Mazzini Meydanı'nda buluştuk, çok sıcak bir gündü. Görünürde dostane sohbet eşliğinde o alanda

kaç tur attık bilmiyorum. Aslında o benden nefret ediyordu, ben onu küçümsüyordum ve yüz elli yıl önce olsa kılıç ya da tabancayla düello yapmamız gerekeceğini, beceriksizliği yüzünden onu öldüreceğimi düşünüyordum. Karısını rahat bırakmam için beni ikna etmeye çalıştı, bana hayatlarından, yedi ve dört yaşındaki çocuklarının küçük olduğundan söz etti. Sözleri düzgün ama yapış yapıştı, yer yer duygulu kelimeleri bana hiç yeterli gelmedi. Konuşmanın sadece bir ânını iyi hatırlıyorum, yüzleşmenin medeni gidişatını birkaç saniye içinde bozan ânı. Birdenbire, kararlı bir ifade ve hafif yaşlı gözlerle şöyle dedi:

"Sen daha çocuksun ve bu yaptığınla hem onu hem beni hem de çocuklarımızı mahvettiğini anlamıyorsun."

Cevap verdim:

"Çocuk olabilirim ama anlamayan sensin: Sorun ben değilim."

"Değil misin? Ben miyim?"

"Evet, sensin. Çünkü ben karının bin kere karşısına çıkabilir, ona binlerce tatlı söz söyleyebilir hatta yalvarabilirdim ama o beni istemeseydi hiçbir şeyin ama hiçbir şeyin olmayacağını kabul etmek istemiyorsun."

İşte o noktada bir tokat attı. Yapılı bir adamdı ama saldırgan değildi. Yavaş indi tokat, yanağıma vurmak istese de ancak çeneme isabet ettirebildi ve sadece parmaklarının ucu değdi. Büyük olasılıkla ben kaba bir şekilde karısının rızasını yüzüne vurmasaydım, o asla suçlamadan ve ricadan öteye gitmeyecekti. Karısının "evet"ini vurgulamak –o evetin merkeziyeti– onu öyle küçük düşürdü ki canımı yakma, kendi kanımda can çekiştiğimi görme arzusu uyandırdı. Ve böylece –zaman içinde– öteye, daha öteye, daha da öteye gitti ve sonra aşağı, aşağı, aşağı, daha aşağı düştü ve sözleri bitti, yan cümlelere muhtaç oldu. Benim midemde bir delik vardı ve bir türlü kapanmak bilmiyordu.

7

O adamı kovdum zihnimden, bu konuyu evirip çevirmeyi yasakladım kendime. Üç gün boyunca çocuklarla tek başıma kalmak beni bunaltmış mıydı? Neyse ki apartman kapısının zili çaldı, gelen Carlo'ydu. Aşağıdaki kapıyı açtım, Giulio uyuyor mu diye kontrol ettim, Nilde ile Sara'nın derin uykuda olduklarından emindim. Sonra yine önce apartman, ardından daire kapısını açtım. Carlo'nun yeniden zili çalıp çocukları rahatsız etmesinden korkuyordum.

Konuğum asansörden yaşlılığın verdiği temkinli ama her zamankinden daha küçük ve sessiz adımlarıyla çıktı, kendi gibi zarif insanlarla birlikte katıldığı partiden çıkmışçasına şıktı. Onu buyur ettim, yüksek sesle konuşmaması için fısıldayarak çocuklar uyuyor dedim. Elindeki şarabı uzatırken hiç de alçak olmayan sesiyle, sessizce içeriz, dedi. Bana karşı her zamanki iyi niyetli, şefkatli ve meraklı tonda konuşuyordu; o yorucu günün sonunda kendimi ilk kez güvende hissettim. Bir çift kadeh aldım, şişeyi açtım, hazırladığım bir iki çerezi sehpaya koydum.

"Livia?"

"Bir konferans nedeniyle Cenova'da."

"Çocuklarla yalnız mısın?"

"Evet."

"Giulio da mı burada?"

"Evet."

"Aferin sana!"

"Bu gibi durumlarda hep biraz ürkek oluyorum."

"Neden ürküyorsun?"

"Her şeyden. Çocuklar ve hassas varlıklar söz konusu olduğunda önlemler hiçbir zaman yeterli gelmiyor."

"Onu çocuklarla yalnız bıraktığında Livia da korkuyor mu?"

"Hayır, sanmıyorum."

Çocukluktan söz ettik, her zamanki gibi ukalalık etmeden yetkin göründü. Uzun ömrü boyunca sayısı belirsiz çocuğu olmuştu –en büyüğü ellilerini geçmiş iriyarı bir kadındı ve yakınlarda tanışmıştım–, eşlerinin sayısı da belirli değildi –üç mü, beş mi?– ve benim belirsiz dememin nedeni bu konuyu mahir bir şekilde geçiştirmesiydi. Farklı anekdotlar anlatırken –yalnız olduğu ve iki yaşındaki kızına penisilin iğnesi yapması gerekmesi, bir başka oğlunun bir tür takla atarken kafasını yarması– benim ona anlatacak benzer bir hikâyem olmadığını, hiçbir şeyin kırılıp onarılmadığını fark ettim; sadece bazı seher saatlerinde delik deşik karabasanlar gördüğüm olmuştu. Kırılganlığın, minik ve savunmasız organizmalar fikrinin beni korkuttuğunu söyledim.

Bunu söyleyişimdeki tonumu övdü, sanki çok önemli sıfatlar telaffuz etmişim gibi yineledi: Minik ve savunmasız. Bu konunun hoşuna gittiğini anladım ve memnun oldum. Hayatında yaptıkları ve şöhreti beni pek ilgilendirmiyordu. Livia'nın aksine onun yazdığı hiçbir şeyi okumamıştım; yalnızca bir keresinde yarım sayfa okumuş ve ben daha iyisini yazarım, diye düşünmüştüm. Asıl hoşuma giden hali karşısındakine kendini dikkate değer hissettirmesiydi, muhatabının dilini çözüyordu; ifadesinin içeriğini olanak sınırları dahilinde ve karşısındakini rezil olmayacak şekilde bunları dile getirmeye itme yeteneği mevcuttu. Herkese bu anlayışla yaklaşıyordu ve belki de hepimizi çok daha iyileştirmeyi hedefliyordu. Bir süredir bana da bunu yapıyordu, sözlerime alan açıyor, içimdeki düşüncelerimi ve hayallerimi çekip çıkarıyordu. Onu saygıdeğer bir adam yapanın eserleri değil,

bu olduğunu düşünüyordum. Bedenini kullanımı, rahatlatıcı sesi, iyi niyetli yüz ifadesi önem kazanıyordu. Carlo beni eleştirdiğinde veya benimle dalga geçtiğinde bile ona güvenebileceğimi hissediyordum.

Yapmacık bir neşeyle ona mantıksız bazı korkularımdan söz ettim: Nilde yatağın altına girdiğinde zehirli bir böceğin onu sokmasından korkuyordum; Giulio kucağımdayken, çok uzun boyluyum, düşürürsem canı yanar, diye düşünüyordum. Özellikle sıradan davranışlardan çekiniyorum, dedim, insana her şeyin yolunda olduğu fikrini veriyorlar ama aslında at gözlüğü işlevi görüyorlar; ev tam da ateşi tamamen kontrol altına aldığımızı sandığımız anda alevlere teslim oluverir. Ve işte böylece sözden söze atlarken, zihnimdeki izlerin beni oraya götürmemesi mümkün değilmiş gibi ona içine düştüğüm telefon mesajı felaketinden söz ettim. Hayretle yüzüme baktı ve sonra bir kahkaha attı:

"Ciddi misin?"

"Ne yazık ki evet."

"Ya o ne yaptı?"

Kıkırdadım, duygudan yoksun dedim ki:

"Hemen yanıtladı beni."

"Komik bulmuştur eminim."

"Hayır, son derece ciddiye aldı. Aşkıma karşılık verdiğini söyledi."

Bir kere daha gülmesi, olayı hafife almam için beni yüreklendirmesi için cümlemi bu şekilde kurdum. Ama bu sefer tebessüm bile etmedi, ne diyeceğini bilemeden salladı başını.

"Yani sen ona yanlışlıkla seni seviyorum yazdın ve o da, ben de seni, diye mi yanıtladı?"

Onayladım.

"Evet, tam da sezinlediğin gibi."

Carlo'nun küçük gözlerinin daima tetikte olan gözbebekleri iyice dikkat kesildi.

"Neyi sezinlemişim?"

"Onun bana âşık olduğunu."

"Ben mi? Sezinledim mi? Öyle mi?"

"Evet, bu nedenle sana döküyorum içimi. Ne yapacağım konusunda bana en iyi yol gösterecek kişi sensin."

Başını olayı anımsamasına ve konuyu irdelemesine yardım edermiş gibi sallıyordu. İnsani ilişkilerin yapısal belirsizliğine ilişkin bir iki cümle sarf ederken gözlerini boş kadehine dikmişti: Bu gibi durumlarda, öğüt, bilmem ki, bakalım, dedi. Sonra beni avutmak istercesine yanlış hedef geleneksel bir meseledir diyerek bazı romanların ve filmlerin adını verdi ve mektupların kâğıda yazıldığı dönemde de zarfların bazen yanlış kişiye ulaştığını söyledi. Umalım ki –diye diledi kadehine biraz daha şarap koyarken– insanlar arasındaki iletişim iyiye gitsin, pek çok şey ortadan kalktığı gibi cep telefonları da yok olsun, beyinlerin ses, alfabe, destek kullanmadan iletişim kurabilmelerini mümkün kılacak bir işleyiş türesin ve böylece yanlış anlamalar ve karışıklıklar sıfıra insin. Nihayetinde de sesinin en nazik tonuyla ekledi:

"Sanırım Claudia'nın sana âşık olduğunu hiç söylemedim. Zihni onunki gibi karmaşık ve kesinlikle mühürlü bir kadının kafasının içine bakmak bence olanaksız."

8

Kendimi çok kötü hissettim. Onun sözlerini gayet iyi anımsıyordum ve sadece yaşlı bir kişiye duyduğum saygıdan ötürü ısrar etmek istemedim. Şöyle mırıldandım:

"Öyle demedim diyorsan, buna benzer bir şey söylemiş olmalısın."

"Mümkündür. Ama belki de söylediğime değil de senin duymak istediğine benziyordur."

"Anlamıyorum."

Anlayışla tebessüm etti.

"Elden bir şey gelmez, gençsin sen."

"Yok canım!"

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz sekiz, neredeyse otuz dokuz."

"Eh, kırk beş yaştan fazla var aramızda; genceciksin."

"Peki, genceciğim ama bunun ne ilgisi var?"

"İlgisi var. Saçma sözlerimden birini etmişimdir ve sen de sağlıklı ve enerji dolu bir erkek olarak yüreğinden geçen şeyi anlamışsındır."

Yapay bir ifadeyle gülümsedim, yumuşak bir edayla hayır işareti yaptım, cep telefonumda Claudia'nın mesajını aradım. Yaşlılar –diye geçirdim içimden– yetenekli insanlar olsalar bile yaşlıdırlar. Olayı tüm çıplaklığıyla idrak etsin diye telefonu uzattım, eliyle ret işareti yaptı, hatta mesajı gözlerinin önüne getirmeyeyim diye bileğimden tuttu. Bunlar özeldir, dedi. Ama ben okuması için ayak diredim ve sabırla gözlüğünü takıp okudu. Nahoş bir yüz ifadesinin ardından gözlüğünü çıkardı, sanki o âna dek bana inanmayı

başaramamış ya da bunu istememiş gibi mırıldandı: Doğru, *nihayet* yazıyor, bu pek fena, sen yanlışlıkla seni seviyorum diyorsun, o ise sana ciddi olarak seni seviyorum diyor, tam bir kargaşa. Sonra endişeyle ekledi: Bu durumu hasarsız aydınlatmak kolay olmayacak. Sonra cümleyi merhamet ve şefkatle bir başka cümleye ulayarak devam etti:

"Her neyse, aşk konusu hep abartılır, olasılıkla bu sadece bir miktar arzudur. Üstelik arzunun cinsellikle ilgisi olduğu da kesin değildir. Claudia seni seviyorum yazıyor ama belki de dostum Alberto ve minik Abigail'in ona o an veremeyeceği ne bileyim, küpeni, mavi gömleğini, şakalaşma ya da surat asma tarzını istiyordur senin. Bu nedenle dikkatli ol, son yüzyılda arzu konusunda biraz abarttık. Neyin nesi olduğunu anlamadan eller kollar sallanıyor ama sonra fark ediliyor ki olan göz kamaşmasıymış, bir karışıklıkmış."

"Bana bu türden bir konuşma yapmamı mı öğütlüyorsun?"

"Hayır, o son derece zeki bir kadın ve sakın saçma sapan konuşmaya cüret etme."

"Ne yapayım o zaman?"

"Hiçbir şey yapmayın, birbirinizden gerçekten ne istediğinizi anlamaya gayret edin."

Utançtan güldüm.

"Ben kesinlikle onu üzmek istemiyorum."

"İyi, bu bile bir şeydir."

"Yeterli değil mi?"

Elini gür ve bembeyaz saçları arasında dolaştırdı, sonra burnunu, alnını ovuşturdu.

"Bu durumda sorun şu, Claudia için kötü olan ne, senin için kötü olan ne?"

"Beni böyle karmakarışık yollara itme. Yerimde olsan sen nasıl davranırdın, tek ihtiyacım olan biraz bilgelik."

"Bilge olduğumu kim söyledi?"

"Ben, bundan eminim."

"Ya öğüdüm seni sinirlendirirse?"

"Olsun."

Dikkatini yoğunlaştırırmış gibi bir ifade takındı.

"Şimdilik Claudia'yı bir kenara bırakırım, bana atfettiğin cümleyi, onu sana söylediğim yeri ve hatta saatini hatırlamaya çalışırım."

Sinirlendim.

"Bak, o cümleyi bana gerçekten söyledin. Pişman mı oldun?"

"Ben hiçbir şeyden asla pişman olmam."

"O zaman neden inkâr ediyorsun?"

"Peki sen neden bu küçük hafıza egzersizini yapmak istemiyorsun?"

Ona olabilecek tüm nezaketimle, onun yaşında hafıza egzersizlerini asıl kendisinin yapmasının iyi olacağı cevabını vermek üzereydim, ama önerisinin doğruluğuna o kadar ikna olmuş görünüyordu ki kısa kesmek için ona tamam dedim. Neredeyse gece yarısıydı, Giulio her an biberon için uyanabilirdi.

"Ben sütü ısıtmaya gidiyorum," dedim ve o anda çocuk serzenişte bulunan bir çığlık attı.

Carlo fazla zorlanmadan hemen ayağa kalktı, yetkin ve yardımsever bir tonla dedi ki:

"Sen sütü hazırla, onunla ben ilgilenirim."

Ne diye ilgilenecekti ki, o bir yabancıydı, onu görünce Giulio daha da çok yaygara koparırdı. Üstelik içki şişesinin yarısından fazlasını içmişti, Livia onun biraz çakırkeyif olduğu bu haliyle oğlumuzu kucağına almasına asla izin vermezdi. Ama çoktan çocukların odasına doğru yola koyulmuştu, onu kendi haline bıraktım. Zaten, diye düşündüm, boyu o kadar kısa ki Giulio kucağından düşse bile bir şey olmaz.

9

Ben yarı uykulu bebeğe biberonu verirken, Carlo eşyalarını toparladı, bana gittiğini işaret etti, çakırkeyif küçük adımlarıyla kapıya ulaştı ve onu arkasından kapattı. Giulio kilidin hafif tıkırtısını algılamadı, açgözlülükle emmeye devam etti. Yaydığı sıcaklık, sütü yutarken çıkardığı ses o kadar tanıdıktı ki çift kişilik yatağın ortasında rahatsız bir şekilde otururken onu kollarımda tuttuğumu neredeyse unuttum.

Hekim reçetesi gibi uygulamaya koydum Carlo'nun öğüdünü. Claudia'nın duygusuyla ilintili tahminini yakalayabilmek için belleğimi didik didik ederek yerini ve zamanını araştırdım. Kafam beni bambaşka yerlere taşıdı. Bir bar mıydı? Bir yürüyüş müydü? Sabah mıydı? Akşam mıydı? Soğuk muydu? Ilık mıydı? Bulutlu muydu? Güneşli miydi? Ve kelimeleri, tam kelimeleri hangileriydi? Giulio biberonunun dibindeki son damlayı da içtiği anda birdenbire irkildim. Carlo'nun kuşkulandığı şey yudum yudum ilerleyerek kesinliğe dönüşmüştü. Zihnimde net bir şey olmadığını kabullenmek zorunda kaldım. Ama anlamı, evet anlamı oradaydı, sanki trampete ve zile ritmik bir şekilde vuruyordu.

Usulca kalktım yataktan, Giulio'yu beşiğine yatırdım, üstünü örttüm, kızların uykuda yorganlarını açıp açmadığını kontrol ettim. Sonra içim boşalmış gibi salona döndüm, ortalığı biraz toparladım, saate baktım. Geç olmuştu, gece yarısını yirmi dakika geçiyordu. Livia kesinlikle uyumuş olmalıydı, keza Claudia da, bense ilk kez iş arkadaşımı uyurken düşündüğümü idrak ettim. Onu yatakta hayal ettim, pijama giymemişti, hatta gecelik de yoktu üstünde. Aklıma paltoyla,

botlarla, kulaklarındaki metal küpelerle, yastığa dağılmış saçlarıyla geldi. Ve bu imge beni güldüreceğine heyecanlandırdı, etkisi altına aldı. Ayakkabılarını çıkarmak, uyur haldeyken yavaş yavaş paltosunu sıyırmak, onu keşfetmek, incelemek, öğrenmek, anlamak. Hızla başımı sallarken kendime hayır diyordum ve bu imgeyi de deprem gibi sarsmak, hayal gücünün anarşisini frenlemek istiyordum. Ofladım –offf off–, ne işim vardı hâlâ ayakta, gidip uyumalıydım.

Ne var ki gidip koltuğa oturdum, cep telefonumu kontrol ettim. Livia mesajlarına en son 22.06'da bakmıştı. Ya Claudia? Cep telefonu 00.21'de hâlâ uyanık olduğuna tanıklık ediyordu. Neden? Çalışıyor muydu? O saatte? İyi de çalışıyorduysa neden bakıyordu telefonuna? Telefonumu sehpaya bıraktım, gözetlemekten utanmıştım, koltuğa yerleştim ve televizyonu açtım. Yüksek mi yüksek ses patladı, Nilde uzaktan kumandayı rasgele kurcalamıştı, hemen kapattım televizyonu. Giulio ağlıyor mu, Sara bağırıyor mu, diye kulak kabarttım, sessizdi. Sanki uzak ilahlardan bir yardım eli uzanmış gibi rahatlayarak oh, dedim. İyi, dedim kendi kendime. Ansızın kalktım, telefonu kaptım ve mesaj yazdım: Sorunumuzu çözmemiz gerekiyor.

Bekledim. Bir dakika sonra Claudia yanıtladı: Seni arayayım mı? Yazdım: Bu telefonda görüşülecek bir konu değil. O: Yarın o halde. Ben, sanki başka biriydim: Şimdi apartmanının önüne gelsem? O: Şimdi mi? Ben, sanki artık dönüştüğüm o kişinin odalarında uyuyan çocukları yoktu: Evet. O: Tamam, apartman girişinde bekliyorum seni.

Saate baktım, bire on var. Çocuklar sabahın dört ya da beşinden önce susadıkları, çişleri geldikleri için ya da başka nedenlerle mızmızlanmaya başlamazlardı. Gidip kontrol ettimse de bunu öylesine yaptım ve gözleri fal taşı gibi açık olsa da, kolları kucaklanmak ya da yakınmak için uzansa da fark etmezdim. O anda aklımda yalnızca Claudia ve ona aci-

len söylemem gereken sözler vardı: Sana hayranım, son derece zeki ve duyarlı bir kadınsın ama dün öğleden sonra sana gönderdiğim mesajı aslında karıma yazmıştım, Livia'yı çocuklarımdan, kendimden bile çok seviyorum. Montumu giydim, mopedim onarılamaz şekilde bozulduğu için üzüldüm, otomobilin ve evin anahtarlarını aldığıma emin oldum. Sara karanlıktan korkardı, bütün ışıkları yanık bıraktım, kapıyı Carlo'nun temkinli kapamasından farklı olarak gayet temkinsiz kapattım, acelem vardı. Tam merdivenlerden inmek üzereydim ki bir an tereddüt ettim. Acaba iki kere kilitlese miydim kapıyı? Büyük kızım çıkmazdı evden, aklı başında bir çocuktu ama Nilde, evde kimseyi bulamayınca tırabzana bile tutunmadan basamaklardan ikişer ikişer atlar ve gece vakti sokağa çıkardı. Ama bu şekilde de evde güvendeydiler: Gidiyordum, gerekeni yüz yüze Claudia'ya söylüyordum ve dönüyordum.

Asansörü boş verdim. İkişer ikişer indiğim merdivenlerden sonra dışarı attım kendimi, hava buz gibiydi. Hâlâ canlı Gottardo Caddesi'nden geçtim, Cimone Caddesi'nin ıssız ara sokaklarını arkamda bıraktım ve Claudia'nın bahçe kapısına dek epey süratle araba kullandım. Onu içerideki camlı kapının ardında bekleyen bir gölge olarak gördüm. Parktaki görünümü çok daha ışıltılıydı ve şimdi de gecenin birinde, holün solgun ışıkları arkasından hale gibi vururken bana olağanüstü halde canlı ve yoğun göründü. Beni bekliyordu.

Park etmekle uğraşmadım, sanki gazla debriyaj arasında yılan görmüşüm gibi indim arabadan. Claudia dış kapıyı açtı, girdim, hemen gitmem gerekiyor, dedim, çocuklarım evde yalnız, apartman kapısı tok bir sesle kapandı. Çocukları yalnız bırakmak ne delilik, diye küçük bir çığlık attı, üstelik burada da ya Alberto kalkarsa ya kayınvaliden uyanırsa. Eh evet, ne delilik diye onayladım ama bunu bir tür gururla söyledim, sanki Batteria Nomentana'dan Cimone

Caddesi'ne yaptığım kısa gece yolculuğu beni insan türünün büyük kısmının ortalamasından çekip çıkarmıştı. Belki de çılgınlığımla büyülendiği için beni öpmek üzereymiş zannedip onun dudaklarına uzandım ve belli belirsiz dokundum. Ama bu hafif mi hafif temas onu kavrama, göğsüme bastırma hakkına sahipmişim hissine yol açtı –bu meçhul organizma cılız, ufak tefekti ya da değildi, kimbilir, o yoğun duygu tecrübeyi darmadağın ediyordu–; hemen kollarını boynuma doladı, bana bastıran memelerini hissediyordum, şimdiden benimki içinde çözünen ağızının sıcak sıvısı beni şaşırttı; dudakların dudaklara dayanmasıyla sımsıkı mühürlenmiş bir sıcaklık –benimkiler ona, onunkiler bana–, öyle ki ağızlar sonuna kadar birlikte açılıyordu ve diller birlikte arıyordu birbirini, birbirine çarpıyor, tek yol buymuş gibi mümkün olduğunca uzanıyordu, mümkün olan o birkaç saniye içinde birbirlerini öğreniyor, birbirleri içinde devriliyor, anlaşıyordu.

Öpüşmeye ara verdiğimizde, "Ne diyecektin bana?" diye sordu.

"Bilmiyorum: Buydu sanırım, bu işte, bu öpüşme."

"Git o zaman ama sakın hız yapma."

"Yeniden öp beni."

Önce altdudağımı hafiften yalayarak, sonra dişleri arasında usulca sıkarak, en nihayetinde ise dilden başlayıp bütünüyle ağzının içine almak istiyormuşçasına öptü beni.

"Yeter mi?"

"Hayır ama gitmem gerekiyor."

"Git."

Kendimi ondan kopardım, gözlerinin buğulandığını, tüm çehresine bir pus çöktüğünü gördüm. Neden buradayım, neden çocuklarımı gece yarısı yalnız bıraktım, neden asla yapmayı düşünmediğim, yapmaya asla karar vermediğim bir şey yaptım. Kalbim güm güm atarken otomobile bindim,

çalıştırdım. Her şey fazla hızlı gidiyordu, nefesim bile; Claudia'nın karanlık siluetine son bir bakış attım. Zeki, çalışkan iş arkadaşımın az önce bana verdiği öpücüklerle hiç ilgisi yoktu. Coşkudan sınırları silinmiş, binbir parça olmuş haliyle hâlâ üzerimde, ağzımda hissettim onu.

10

Boş Nomentana Caddesi'nde sürerken evde tek başlarına bıraktığım, üstüne üstlük anahtarla içeriye kilitlediğim çocuklarımla ilgili kaygım, yaptığım aptallığın bilincine vardıkça daha da artıyordu. Ancak ev kapısına vardığımda biraz duruldum. Ne Giulio çığlık atıyordu ne Sara ve Nilde bağırıyor, ağlıyordu. Kilitlerin sesini en aza indirgeyerek, kapıyı en dikkatli şekilde açtım. Sara'nın hırıltılı soluması dışında ev sessizdi. Kapıyı yine kilitledim, montumu çıkardım. Nilde'nin önce varlığını, sonra sesini hissettim.

"Nereye gittin?"

Döndüm, yalınayak, mutfak kapısındaydı.

"Neden uyanıksın?"

"Susamıştım."

"İçtin mi?"

"Hayır."

"Ben sana içireyim."

Kucağıma aldım, pijamasının ıslak olduğunu fark ettim.

"Çiş mi yaptın?"

"Evet."

Onu mutfağa götürdüm, küçük bir yudumdan sonra suyu reddetti.

"Yatak ıslandı," dedi.

"Olsun, şimdi hemen pijamanı değiştirelim."

"Sara'nın yatağında uyumak istemiyorum."

"Benimle uyu."

Yeni bir pijama buldum, onu yıkadım, yeniden giydirdim.

"Ben asla yatağıma çiş yapmam."

"Doğru, sen çok uslusun ama arada sırada olabilir, bunda bir kötülük yok."

Hoşnut haliyle Livia'nın tarafına yattı, ben de dişimi fırçalayıp pijamamı giymeye gittim. Yatak odasından şöyle dedi:

"Sana baba, baba diye seslendim ama yoktun."

"Depoya inmiştim."

"Montla mı?"

"Çok soğuk."

"Ne alacaktın?"

"İş için gereksinim duyduğum bir kitabı."

"Nerede, görmek istiyorum."

Yatağa girdim.

"Bulamadım."

"Claudia'ya da gerekiyor mu?"

"Evet ama artık uyuyalım."

"Uykum yok."

"Gelir."

Saçlarını okşadım, adı Nilde olan bir zürafanın masalını anlattım.

"O da yatağına çiş yapıyor muymuş?"

"Bir kere yapmış, sonra bir daha hiç yapmamış."

Bir iki dakika içinde uykuya daldı, ışığı söndürdüm.

Karanlık işe yaramadı, uyuyamadım. Düşünceler, huzursuzluk, düşünceler. Nilde annesine gece uyandığını, beni evde bulamadığını, korktuğunu, yatağa çiş yaptığını anlatırdı. Ya da her şeyi Sara'ya itiraf eder, sonra birbirlerine tanıklık etme oyununda gece yokluğumu annelerine bir ağızdan ihbar ederlerdi. Sonuç olarak Livia'ya yalan söylemek zorunda kalırdım ve ona da eski bir kitabı bulmak için depoya indiğimi söylerdim; bu mimarlıkla ilgili bir kitap olabilirdi çünkü kahramanımız olan mimar kadın dairelerin, binaların

hatta şehirlerin topografisi üzerinde çalışarak suçları saklandıkları yerlerden çıkarabilirdi. Yani kızlarımdan çekinecek raddeye mi gelmiştim? Hem de kim, Claudia için mi? Villa Torlonia'da kırçıllı paltosuyla gördüğün kadını düşünme. Durdur hepsini, birlikte çalıştığın insana geri gel. Öpüşmelerin anısını kazıyarak sil, kendine mukayyet ol, onu sevmemekten vazgeçme.

Mümkün değildi, iş arkadaşım olan kadına dönemiyordum. Sadece iki gün öncenin Claudia'sı söz konusu olsaydı, bir an için yangınları, depremleri, hırsızları, katilleri aklıma getirmeden çocuklarımı kapıyı iki kez kilitleyerek eve hapsedip, gece vakti dışarı çıkar mıydım hiç? Söz konusu olan iş arkadaşım olsaydı, bu saatte hâlâ uyanık olur muydum? Sabahın beşine doğru, nihayet tam uykuya dalmak üzereyken cam kapının arkasındaki belirsiz siluetin sadece ağzı iyi çizilmiş gibi geldi bana.

PAZARTESİ

11

Livia'nın treni tam yüz on dakika gecikmeyle geldi. Daha beş yaşında olmasına rağmen duygusal ilişkilerin istikrarı konusunda güvensizlik besleyen Sara, hava kararmaya başladığında kulağıma şöyle fısıldadı: Annem bir daha geri gelmeyecek. Ona annesinin geri geleceği konusunda güvence verirken aslında kendime güvence verdiğimi hissettim. Yorgundum, endişeliydim, birbiriyle çelişen niyetlerim ve davranışlarım arasında yitip gitmiştim. Uzun zamandan beri ben de içten içe Livia'nın onu daha fazla hak eden kişilerle yaşamak için beni ve çocuklarımızı –ciddi bir yük– terk etmesinden korkuyordum.

Oysa karım saat beşe doğru çocuklar için armağanlarla yüklü, bitkin ama neşeli bir halde beliriverdi. Eve girer girmez çocuklarımız beklenmedik ve binbir çeşit acil isteklerini annelerine yağdırdılar ve beni unuttular. Koltuğa oturup Giulio'yu nasıl öpüp kokladığını, Sara ve Nilde'nin vahşi ve cezalandırıcı saldırılarıyla sevgisini sınamalarına nasıl zarafetle karşılık verdiğini büyülenmiş gibi seyrediyordum. Çok şükür, diye düşündüm, döndü ve mutlu.

Bu saptama beni sakinleştirdi. Huzurlu bir pazartesi olmamıştı, Sara'nın soğuk algınlığının arttığını düşünüp onu okula yollamamıştım, öyle olunca Nilde de gitmek istememişti ve tek bir an bile kendimle baş başa kalamamıştım. Asıl önemlisi sabahın yedisinden itibaren Livia ile bağlantı kuramamıştım: Telefonu ya çekmiyordu ya da kapalıydı.

Ve nihayet sesini duyduğumda bağlantı berbattı; sorununu anlayamıyordum, gecikme için demiryollarına kızmıştı, başı ağrıyordu. Bu nedenle benim de keyfim kaçmıştı, çocuklar oyunlarıyla ve gereksinimleriyle başımın etini yiyorlardı ve Claudia'ya mesaj bile atamamıştım; zaten o da yaşam belirtisi vermemişti. Bir ara, ondan da ses çıkmayınca gönülsüzce şöyle yazmıştım: Ne güzeldi, seni arzuluyorum. Ama her sözcük bana sahte, yapmacık görünmüş, silmiştim. İşte o andan itibaren de telefon ve demiryolu bağlantılarından, iki gerçek satırı yazma becerimi bile elimden alan sinema ve televizyon filmlerinin senaryolarının saçma sapan laflarına kadar içimde dünyanın düzeninin bozulduğu izlenimi doğmuştu. Her şeyi boş verme arzusuna kapıldım, artık Claudia ile çalışmak bile gelmiyordu içimden, kundura tabanına pençe yapmak ya da çorap deliklerini yamamak daha iyiydi.

Ama şimdi usul usul kendime geliyordum. Livia'nın Cenova'da geçirdiği üç günün sonunda aynen kendi olarak, sakin, kuşkulardan azade, her zamanki uysallığıyla dönmüş olması beni cesaretlendirdi. Yorgun ama tatmin olmuş olan karım yeniden evdeydi, birlikte uyuyacaktık. Çocuklara iyi bakılmıştı. Gecenin çılgınlığını ben kendime saklayacaktım, Claudia da öyle yapacaktı. Aramızda tesadüfen anlamı olmayan herhangi bir şey yaşanmış olması esenlik içindeki yaşantılarımızı bozmayacaktı, her türlü yan etkiye de dayanacaktı.

Sonuç olarak çarkın dişlileri yeniden dönmeye başladı, sarsıntılar yok oldu. Hâlâ hayatımı değiştirmek istiyordum ama bunu onu mahvetmeden yapmak istiyordum. Üstelik içimdeki senaryo yazmayı bırakma ve yazının daha iyi kullanımlarını deneme dürtüsü devam ediyordu. Birdenbire zihnimin içinin düşüncelerle dolu olduğunu keşfettim ve onlara yeni formlar verme arzusu duydum. Carlo kitaplar yayınlayarak tatminkâr bir yaşam sürdüyse, benim de –bir başka

kuşaktandım ve anlam peşinde başka deneyimlerim vardı– onun gibi hatta ondan fazlasını yapmak için zamanım vardı. Şefkatle düşündüm Claudia'yı: Ona içimi dökmek, beni ansızın sınamaya başlayan beklenmedik dürtümü anlatmak istiyordum. Saate baktım, beş buçuk olmuştu. Telefonumu aldım ve şöyle yazdım: Claudia sana uğrayabilir miyim, bir saatçik olsun çalışabilir miyiz? Şöyle yanıtladı: Sen istiyorsan. Sen istiyorsan mı? Tabii ki istiyordum. Hemen geliyorum yazdım ve Livia'ya şöyle dedim:

"Bir saatliğine Claudia'ya gitmem gerekiyor, almamız gereken acil kararlar var, akşam yemeğine dönerim."

Sordu:

"Yemek hazırladın mı?"

"Makarnalı omlet."

"İyi," dedi kızlara bakarak ve Giulio'yu yere bıraktı; montumu giyerken oğlan emekleyerek bana geldi. Livia da hemen oğlunun ardından yetişti.

"Bir öpücük bile mi yok?"

Onu dudaklarından öptüm, şöyle dedim:

"Dönmeni dört gözle bekledim."

"Peki neden hemen sıvışıyorsun o halde?"

"Claudia ile bazı sorunlar yaşandı, bütün bir hafta sonu huzursuzlandı. Şimdi de bak, sana uğrayayım mı diye yazdım, istiyorsan diye yanıtladı."

"Sinirli mi?"

"Ne bileyim!"

"Sonra anlatırsın bana."

"Tamam, birazdan görüşürüz."

Giulio kucağıma çıkmak için ağlamaya başlamadan önce kapıyı açtım.

Merdivenlerden inerken Claudia'nın gece yarısı öpüşmesiyle tutarsız olan sen istiyorsan ifadesini düşündüm. Onun bu tonu, karımın asla bu türden ifadelere başvurmayışını bir

kez daha değerli kıldı gözümde, Livia yakınmalarına bile tatlı bir sıcaklık katardı. Yine de koşarak arabama bindim, şarkı mırıldanarak Nomentana'nın yoğun trafiğine daldım, önce Cimone Sokağı'nda, sonra da umutlu bir şekilde çevre sokaklarda park yeri aradım.

12

Kapıyı Alberto'nun uzun zamandır İngiliz edebiyatı profesörlüğünden emekliye ayrılmış olan, aslen Napolili, hem kültürlü hem kibar annesi Clelia ile küçük Abigail açmaya geldi. Kıza Sara'nın üşüttüğünü yine de onu görmeye can attığını, Clelia Hanım'a da işle ilgili bir iki çetrefili çözmek için çok kısa süre kalacağımı söyledim. Konuşkan babaanneyle sessiz torun uzun koridor boyunca bana eşlik ettiler –büyük bir daireydi– ve ardından beni Claudia'nın çalışmakta olduğu kapalı kapının önüne kadar geçirdiler. Abi kapıyı çalmadan içeri dalarak annesine geldiğimi ilan etti ve bilgisayar başında oturan Claudia hafifçe döndü, gir dedi bana ve Clelia da kızı, gel onların çalışması gerekiyor, gibi sözlerle uzaklaştırırken kapıyı aralık bırakarak çekildi.

Ortam fazlasıyla tanıdıktı. Duvarlarda Claudia'nın senaryosunu yazdığı filmlerin afişleri, tepesine kadar kitap dolu bir kitaplık, Alberto ve Abigail'in bir iki fotoğrafı vardı. Bana yeni gelen ise beyaz kazağıyla, koyu renk eteğiyle, saçları güzel tokalarla güzelce toplanmış olan, belki hep kullandığı ama benim ilk kez fark ettiğim parfümüne bulanmış olan Claudia'ydı. Ben de yazı masasının önüne yerleştim, yerim genellikle onun solu olurdu çünkü masanın o kısmında daha az kâğıt ve açık kitap olurdu.

Gerçekten şaşırmış olarak ve bol kazaklarla blucinlerin bohçasından sıyrılmış ve sahiden çekici görünen kadına, "Çok iyi görünüyorsun," dedim.

"Oysa hiç iyi değilim," dedi alçak sesle, gözlerini ekrana dikerek.

"Neyin var?"

"Hiç."

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Boş ver."

"Söyle bana."

Metinde ne olduğunu bilmediğim bir şeyi düzelterek tuşlara bastı.

"Bana yarım kelime bile yazmadın."

"Döndüğümde Nilde uyanıktı, altına çişini yapmıştı."

"Bunu bana yazmak çok mu zordu? Bütün gece kıvranıp durdum. Bu sabah da hiç ses çıkmadı. Hatta öğleden sonra da."

"Çocuklarla meşguldüm. Sara hasta, Livia gelir gelmez buraya koştum."

"Beşte mi geldi?"

"Tren yüz on dakika rötar yaptı."

Sustu, nihayet benden yana döndü, üst üste attığı uzun bacaklarını çözdü. Solgundu, gözleri mutsuzdu. Şöyle dedi:

"Kötü başladık."

Bu belirleyici bir cümleydi. O âna dek mazeret bildirmekten başka bir şey yapmadığımı fark ettim –çişini kaçıran Nilde, hasta Sara, rötar yapan tren– ve hoşnutsuzluğu onu tek başına yazmak zorunda bıraktığım, bana düşen bölümleri ona yıktığım için değildi çünkü aramızda *bir şeyler* başlamıştı. Doğal olarak başlangıç aşamasında, her yeni başlayan *bir şeyler* gibi bir belirsizlik söz konusuydu ama bu yenilik dahilinde birbirimize özen göstermeliydik ve başlayanı iyi yürütme yükümlülüğümüzün yanı sıra, önceki tablonun üstü kapalı olarak barındırdıklarına kıyasla bambaşka zorunluluklarımız vardı. Ne var ki benim yüzümden bu başlangıç sonlanmaya yüz tutabilirdi. Claudia bunu açıkça söylemiyordu ama kötü başlamış olmamızı benim sezmiş olmam gerekiyordu çünkü o, gece boyunca beni hayal et-

mişti, ne bileyim belki otomobilimi duvara çarpıp hastanelik olmuş, komaya girmiş olabilirdim; çocuklarım tek başlarına kalabilir, Livia eve döndüğünde çocuklarını nasıl bir budalaya emanet ettiğini fark edebilirdi. Nasıl olurdu da onu –rahatlatmak için haberdar etmeyi– düşünmemiş olabilirdim? Onun beni sevdiğini, buna bağlı olarak ihmalimin onda endişe ve kötü düşünceler yaratabileceğini, berbat bir gece geçirebileceğini, kötü bir gün yaşayacağını, bu yüzden surat asacağını, beni haşlayacağını ve hatta, Bitti mi aramızda olan biten? diyeceğini anlayamayacak kadar duyarsız mıydım? Aşk, benim onu hiç dert etmemem ama onun orada benim yüzümden acı çekmesi mânâsına mı geliyordu?

Ne diyeceğimi bilemeden süzdüm onu. Belki –diye geçirdim içimden– tam da işin başındayken ve o da bu işin yolunda gitmeyeceğini kabullenmişken, "Evet, haklısın, çok fena başladık," diyebilirdim ve tüm bu olayın bir aşk itirafı olarak değil sıradan bir hata yüzünden başladığını, haliyle de bundan iyi hiçbir şey çıkmayacağının bariz olduğunu itiraf edebilirdim. Yine de bu sözler ağzımdan kaçmasın diye dudaklarımı sıktım; dişlerimin arasında hissettim. O anda canlı, eyleme geçmek için sabırsızlanan, her türlü –güzel, çirkin, sarsıcı– deneyime hazır bir bedene sahiptim ve yalnızca gençliğimde böyle hissetmiştim. Apartmana girer girmez holde gölgelerimizin öpüşmeye seğirttiği noktayı fark ettiğim anda kanım kaynamıştı ve fokurdamaya devam ediyordu. İşte bu nedenle şimdi ben Claudia'ya, "Evet seni seviyorum yazdım ama aslında karıma gönderdiğimi sanmıştım," deseydim ve o da, "Seni bir daha asla görmek istemiyorum," diye fısıldasaydı, beynimin içinde tozlu bir çöl yayılmaya başlardı ve ben buna bir an bile katlanamazdım. Dudaklarına baktım, işaretparmağımla bir eline dokundum, rahatlatıcı tavırla, "Özür dilerim, çok telaşlıydım, kusura bakma," dedim.

Hemen inandı bana. Dudaklarını araladı, bakışlarını yumuşattı, fısıldadı: "Hayır, sen kusura bakma, gerginim, her şey o kadar hızlı oldu ki, abarttım." Bu ânın ardından ilk gençliğime kayarmışım gibi hissettim. Dizini örten lacivert çorabını, sonra kazağına kadar eteğini, sonra da meme hattına kadar kazağını okşadım. Claudia ise parmaklarını benimkilere doladı ve kuvvetle sıktı. İkimiz birden aralık kapıya baktık: Kapasak, kilitlesek. Ama Clelia'nın sesini, Abigail'in ayak seslerini işittik, ellerimizi ayırdık. Kapı ardına dek açıldı, Abi annesinin yanına koştu.

"Babaannem onun yemeğe kalıp kalmayacağını bilmek istiyor."

"Gitmesi gerekiyor," dedi Claudia alçak sesle.

"Sara, Giulio ve Nilde beni bekliyorlar," diye ekledim.

"Ben de seninle gelebilir miyim?" diye bana sordu küçük kız.

"Sara biraz hasta," diye yanıtladım onu, "ama iyileştiğinde tabii ki bize akşam yemeğine gelebilirsin."

"Evet," dedi Claudia, ayağa kalktı, sanki acil bir işi geldiğini anımsamış gibi bilgisayar karşısındaki yerinden abartılı bir hızla ayrıldı.

"Otomobile kadar eşlik edeyim sana," dedi.

"Ben de," dedi küçük kız.

"Hayır, hava soğuk, sen git babaannene yardım et, hemen döneceğim."

13

Gerçekten soğuktu hava ama Claudia bir ceket ya da palto almayı düşünmedi, kızı ve kayınvalidesi oyalamaya kalkışır diye hemen ardından çekti kapıyı.

"Buz gibi esiyor," diye vurguladım.

"Arabaya kadar eşlik edeyim sana, sonra dönerim."

"Acqua Sacra'da park ettim."

"İki adım buradan."

"Hastalanmanı istemem."

Güldü.

"Bazı anlar vardır ki hiçbir şey dokunmaz sana."

Ama sokağa çıkar çıkmaz öne eğildi ve kollarıyla göğsünü örterek rüzgârdan korunmaya çalıştı. İçgüdüsel olarak omzuna sarıldım, o çekilmedi, karım olmayan bir kadının bedenine değdiğimi fark ettim. Sınırları aşma keyfi çok uzaklardan çıktı geldi. Bir önceki geceden itibaren o kadına istediğim kadar ve giderek daha mahrem bir şekilde yaklaşabiliyordum. Öperek bana bunu bahşetmişti, yakında başka şekillerde de bahşedecekti, bunu benden çok daha uzun zamandır arzu ediyordu. Ve bu gözlemim bende beklenmedik bir kudret hissi yarattı. Livia'nın alışıldık bölgesinden çıkıyordum, yıllar sonra yabancılığını hissettiğim, farklı bir zarafete, farklı bir bütünlüğe sahip bir kemik yapısına doğru maceraya atılıyordum. Picco dei Tre Signori boyunca yürürken kendimi güç dolu hissediyordum. O, tereddütlü bir ürpermenin ardından yolu örten çam iğnelerine basarak kayma tehlikesinden bahsetti, güldü, sırtına sıkı sıkı sarılmamın onu mutlu ettiğini duyumsadım, kalçasıyla daha da

yaklaştı. Rüzgârın uçuşturduğu bitkisel halının üzerinde değişen şekilleri çözümlemeye çalışırmış gibi, gözlerini yerden ayırmadan şöyle dedi: "Bu hiç akıllıca değil, Alberto'nun eve dönme saati."

Kolumu hemen aldım sırtından ama bu kopuşla korkaklık ettiğimi fark edip montumu çıkardım, sanki kendi sıcaklığımın onunkini canlandırmasına karar vermişim gibi bu hareketin mânâsını değiştirip onun omzuna koydum.

"Böyle de sen hastalanırsın," diye mırıldandı.

"Bana hiçbir şey olmaz."

Aslında şöyle demek istiyordum: Tutku sana zırh oluyorsa, bana neler yapmaz. Oyunumuz dahilinde bu gerçekten doğruydu, dışarısı buz gibi soğuktu, poyraz gömleğimi delip geçiyordu ve ben erkek türünün nadir üşüyenlerine bir örnektim. Ama bu gibi durumlarda sağduyu kaybolur; o anda yoksunluğunu duyduğum montum değil, sarıldığım omuz, benimkine yanaşan kalça, yani onun yakınlığıydı. Aklımın başına gelebilmesi için senaryoda nasıl bir noktaya geldiğini sordum. Neşeli bir bakış attı bana, eğer senaryoyu bu kadar merak ediyorsam o aşk mesajını atmamam gerektiğini söyledi çünkü mesajımı aldığı andan itibaren çalışamamıştı. Yani işte geri kalmıştı, tam tarihinde teslim edemezsek kabahat senin olacak –diye çıkıştı bana gülerek–, Mimar Sarcante artık hiç umurumda değil. Sonra ciddiyetle şöyle mırıldandı:

"Bu durumu çözümlemeliyiz yoksa başımız derde girecek."

Arabama varmıştık, durduk. Ciddiyetle şu karşılığı verdim:

"Başımızı derde sokmadan çözümlemeye çalışalım."

"Tabii," dedi, "ama sonra?"

O *ama sonra* fena bir sarsıntı yarattı bende ve bir anlığına geç ergenlik dönemi hafiflikleri, sorumsuz hazlar, stilize edilmiş kötü anılar, rezillikler beliriverdi. *Ama sonra* hakkında

yeterince bilgi sahibiydim, bu alarm çanı anlamına geliyordu, güzel olanın ardından daha az güzel olanın işaretiydi; Livia öncesinde tanımış olduğum kargaşa yeniden üreyebilirdi. Bu sözler zihnimde dondu ve ancak şöyle yanıt verebildim:

"Sonrasını bilmiyorum."

"Bilmiyorsan ne yapıyoruz burada," diye haykırdı, montumu sert bir hareketle çıkardı, bana geri verdi, homurdandı: "İçeri girsem iyi olacak, titriyorum."

Kolunu sıktım.

"Arabaya bin."

"Eve geç kalacaksın."

"Sadece bir dakika."

Şoför koltuğuna oturdum, yanıma süzüldü. Kapıyı gereğinden fazla sert çarptı ve bir anda kimbilir hangi mantıksal çözümlerin üzerinden atlayarak neredeyse öfkeyle yüzüme şunu vurdu: "Nasıl olur da beni seversin, karın böyle güzel, böyle zeki, böyle..." O üçüncü *böyle* kelimesinden sonra nahoş bir yüz ifadesiyle durdu, başını sertçe salladı ve yüksek sesle haykırdı: "Açıkla bana bunu, yalan da söyleme lütfen, buna katlanamam."

İşte yine başa dönmüştüm. Şimdi sesimi alçaltarak, gözlerimi yere eğerek, aslında o *seni seviyorum*, sana değil Livia'yaydı, dememin tam zamanıydı. Ama –bir şimşek çaktı– aklıma Carlo geldi ve içimde bir şüphe belirdi. O, Claudia'nın bana ilgisini sezmiş olduğunu inkâr ettiyse ve ben de bunu söylemiş olduğunu kendime kesin olarak kanıtlayamadıysam, belki de bir varsayımda bulunarak –bilinçdışının kara kuyusuna genelde pek inanmasam da– beynimin hırpalanmış bir parçacığının içine seni seviyorum yazma ve yanlış hedefe gönderme arzumun yuvalandığını söyleyebilirdim. Claudia'nın aşkımın tutkulu onayına ihtiyaç duyması ve hatamı itiraf etmemin ödleklik olacağını düşünmem de aynı anda belirdi zihnimde. Sonuç olarak ansızın mesajın

yanlış hedefinin Claudia değil Livia olması riskini göze aldığımı –Livia mı, deli miydim ben– ve hemen reddedilecek ama Carlo yüzünden benim de tereddüt ettiğim bir gerçeklikle durumu daha karmaşıklaştırmak üzere olduğumu fark ettim. Sonuç olarak fazla ayırdına varmamış olsaydım da konuyu saptıramayacaktım, Claudia –başıyla, uzun boynuyla, omuzlarıyla, memeleriyle– bana doğru uzanmıştı, gözlerindeki tutkuyu, ensesine yapışık zarif kulaklarını, aralık dudaklarını görüyordum. Bedeninin tek bir köşesi bile konuya açıklık getirmemi –bilinç, bilinçdışı, dinsel ve yasal emirlerin çöküşü, dönemimizin keyif düşkünü sorumsuzluğu, yapay gerçeklikler, gerçek yalanlar, sakinleşebilmeye yarayacak tüm olası saçmalıklar– istemiyordu, aynı şey benim bedenimin herhangi bir köşeciği için de geçerliydi; hiçbiri şu elimizdeki kısacık süreyi açıklamalar ve aydınlatmalarla harcamak istemiyordu. Her bir ürperişimiz bir önceki gece öpüştüğümüz gibi, hatta daha uzun ve daha derin hazla öpüşebilme arzumuzun belirtisiydi. Ve şehvetli dillerimizle birbirimizin içine girerek yaptığımız buydu.

Ama ilk anda bir önceki akşam holde, ayaktaki öpüşmemizin daha iyi olduğu hissine kapıldım. Bacaklarım pedal boşluğunda, göğsüm direksiyona rağmen dönmeye çalışırken, bedenlerimiz birbirlerine değmeden dudaklarımız birleşirken kendimi rahatsız hissettim. Onu kendime doğru çektim, o da boş yere bana uyum sağlamaya uğraştı. Ağızlar yetmişti, onun tüm bedenini aramak, tanımak, tanımlamak istiyordum. Bu nedenle boynunu, boğazını öptüm, yeniden dudaklarına döndüm, bir kolumu çekip elimi göğsünü örten yünlü dokumaya koydum, kazağın altına kaydım, sutyeninin desenini hissettiğim tişörtüne vardım, kalçasını örten kumaşın dalgasına uyarak beline indim, eteğinin ucuna vardım, sonra yine naylon çorapla kaplı bacağından yukarı çıkarak, külotlu çorabının ve külotunun örttüğü mahrem

yerine hafifçe değdim. Geri gitmek, on üç on dört yaşlarıma dönmek, on sekiz yaşıma doğru ilerlemek, babamın arabasını kaçırmak, şehir dışı yolların karanlığında aceleyle tadına bakılan hazzın tesadüfiliğini anımsamak.

Ya Claudia? Kolları boynumda, bir eli ensemde beni öpmeye devam ediyordu. Sanki bir tek ağzım ilgilendiriyordu onu ama göğsünü öne çıkarıyor, en küçük ilerlemeyi sunmak için, bana ulaşmak ve ulaşılabilmek için bacaklarını aralıyordu. İş arkadaşım olarak düşünceler, hayaller, tutarlı psikolojik haller, tehdit ya da ikna eden sözlerle dolu zihniyle benim indimde parlak bir kadınken şimdi beklentileri, arzu kıvranmaları, her iniltisiyle ve el yordamıyla keşfettiğim bu öteki Claudia bana pek karanlık görünüyordu. Tepkiselliği hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Belki bir ergen gibi o daracık alanda soyulmak istiyordu; elbette tamamen değil, sadece elimi giysisinde değil teninde hissedebilmesi için, okşamalardan zevk alabilmesi için, evinden birkaç metre ötede olmamıza rağmen belki de içine girebilmem gereken kadar. Belki de birkaç dakika sonra talepkâr olacak, Sevgilim, ön sevişme bu kadar yeter, zaman geçiyor, diyerek inisiyatif alacak olgun kadın belirecekti. Ya da elimi tatlılıkla uzaklaştıracak, uzun bir iç çekişle kendini geri çekecek ve Gitmem gerekiyor, diye mırıldanacaktı. Belki de son anda kendini bana bırakışından pişman olmuş halde bileğimi yakalayacak, yerine dönecek ve Livia'yı anımsayarak bana yeniden aynı şeyi soracaktı: "Karın böyle böyle bir kadınken, neden ben?" Bunun yerine irkildi, dudaklarını benimkilerden ayırdı ve "Alberto!" nidasıyla eteğini aşağı indirip geri çekildi.

Alberto mu?

Erotik gerilimimiz bizi terk etti. Hızla koltuğuna yerleşti ve şöyle dedi: Park yeri arıyor, şimdi geçti ve bunu söylerken küçülerek, koltuktan aşağı kaydığını gördüm. Ben –iriyarı bedenimin küçülmeye olanağı olmadığından– sırtımı pencereye

döndüm, sol elimin başparmağını şakağıma dayadım, öteki parmaklarımı alnıma götürerek sözde gizlendim. Claudia dikiz aynasından dikkatle bakarken hayat arkadaşı onu işitebilirmiş gibi şöyle fısıldadı: "Yer bulamadı, geri geliyor." İçgüdüsel olarak başımı biraz daha öne eğdim, arabasının arkamdan geçtiğini, Alberto'nun boş yer bulabilmek için sokağın alacakaranlığında bakışlarıyla çevreyi kolaçan ettiğini düşündüm. Bu meyanda kendim ve Claudia için utanmadan edemedim. Zaten Alberto bizi gördüyse de sorun olmazdı çünkü Mimar Sarcante hakkında konuşuyorduk, derdik. Hatta bir yanım arabadan çıkmak, ona seslenmek, arabası benimkinden büyük olsa bile, Ben çıkıyorum, bak bakalım buraya park edebilecek misin? demek istiyordu. Yine de Claudia'ya sordum:

"Gitti mi?

"Evet."

Elimi yüzümden çektim, o da doğruldu.

"Eve dönüyorum," dedi.

"Seni kapıya bırakayım."

"Bırakmasan daha iyi."

"Rüzgâr donduruyor, hem bizi birlikte görmesinde bir sorun olmaz."

"Görmesin, ben kaçıyorum."

Arabadan çıktı, benden yana geldi, pencereyi indirdim. Gözlerinin aniden neşelendiğini gördüm.

"Bilerek etek giymiştim," dedi gülerek.

Bu itiraf da şaşırttı beni. Önceden tanıdığım Claudia'ya asla böyle bir söz yakıştıramazdım; hatta bunu Alberto'yla olası bir diyaloğunda bile dile getirmezdi. Onu çok daha edepli, imalardan uzak duran biri olarak hayal etmiştim ve edepsiz vedalaşması beni mutlu etti, bunu yepyeni mahremiyetimizin ilk göstergesi olarak kabul ettim. Buna ayak uydurabilmek için ben de güldüm:

"Ama külotlu çorap giymişsin."

"Evet ya, çok soğuk hava."

"Yarın kaçta geleyim?"

"Erken gel."

"Dokuz buçuk?"

"Olur."

Eğildi, hafifçe dudaklarımdan öpüp hızlı adımlarla, öne eğilerek uzaklaştı.

14

Eve kadar arabayı heyecan ve korku arasında salınarak sürdüm. Heyecanım, yakın geleceğin vadedettiği neşeyi anılardan bulup çıkarıyordu: Dün akşam ve bu akşam, yarın ve bir sonraki gün ivmeli bir yoğunlukla çoğalacak, hazza haz katarak hayatımı yeniden şekillendirme ve onda anlamlı sürprizler bulma gereksinmesi yaratacaktı. Korkum ise bir dizi gözle görünmeyen soru işaretiydi: Claudia nasıl bir insandı, benden ne bekliyordu, kendinden ne bekliyordu, onun *ama sonra* ifadesinin mânâsı neydi, bu oyunu o ne kadar sürdürebilirdi, ben ne kadar sürdürebilirdim. Apartman kapısına geldiğimde haz kırıntıları hızla yok oldu, soru işaretleri dolambaçlı şekillerini yitirerek tehditkâr nidalara dönüştü: Kısa kes, saçmalama, nasıl biteceğini biliyorsun işte, göz yaşları, tehditler, aşağılamalar ve Livia, çocuklar, kızgınlıklar, bunları düşünmek bile istemiyordum.

Tam zamanında girdim içeriye. Karım Giulio'yu doyurmuş, yatmaya hazırlanan kızlara akşam yemeklerini yedirmişti, sofrayı benimle kendisi için hazır bırakmıştı. Trafikten yakındım, ellerimi yıkamaya gittim. Sara öksürerek, pijamasıyla peşimden geldi.

"Ateşim var," dedi.

Dudaklarımla alnına dokundum.

"Yok bir şeyin."

"Hissediyorum."

"Okul mu yükseltiyor ateşini?"

"Belki."

"Neden gitmek istemiyorsun?"

"Sıkılıyorum."

"Yarın nasıl olduğuna bakarız, sonra karar veririz."

İyi niyetim karşısında gözleri minnetle doldu ve alçak sesle itiraf etti:

"Nilde anneme dün gece çıktığını ve bizi yalnız bıraktığını söyledi."

"Bu doğru değil."

"Korkudan yatağa çiş yaptığını da söyledi."

"Bu doğru."

"Ama ben senin burada olduğunu söyledim."

"Aferin, daima gerçeği söylemek gerekir."

Gerçek. İlkokulun ilk yılına bir yaş küçük başlayan, belki bu nedenle harflere ve sayılara hazır olmayan, belki büyük çocuklar tarafından hırpalanan kızına böyle konuşan, görünürde sakin bu adam da kimdi. Kimdim ben ya da daha doğrusu, istemeden kime dönüşüyordum.

Giulio uyumuştu, Livia onu dikkatle beşiğine bıraktı. Sonra birlikte iki kız kardeşi yataklarına yatırırken dördümüz birden komik ve abartılı sessizlik işaretleri yapmaya başlamıştık. Sonra bize kalan makarnalı omleti yemek üzere mutfağa çekildik. Livia benim isteğim üzerine semineri daha ayrıntılı bir biçimde anlattı, sonra Nilde'nin yatağa çiş yapmasını merak etti. Bu aralar biraz huzursuz dedim, rüyasında evde olmadığımı görmüş, korkmuş ve yatağını ıslatmış. Bir an düşündü, başını salladı: Sorunu büyütmeyelim, küçük bir kaza olmuş, bir daha olmaz. Ben de bu konudan emin göründüm ama bana düşen bazı sorumluluklardan da söz ettim: Giulio, Claudia, sık sık çalan telefon derken kızım kendini ihmal edilmiş hissetmişti. Yok canım, dedi karım ve bir elimi tutarak işimin nasıl gittiğini sordu. Zorlukları konusunda biraz abarttım, o beni yüreklendirdi, ertesi sabahtan itibaren her şeyi o üstlenecekti –göreceksin, her zamanki gibi bunu da becerirsiniz– ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Yalandan şüphelenmiş gibi yaparak, "Bu parfüm de ne?" diye sordu.

"Claudia. O minik odada yarım saat kal, parfümeride çalışmış gibi çıkarsın dışarı."

"Bu onun parfümü değil."

"Değiştirmiş olmalı."

"Ona gittiğinden emin misin?"

"Maalesef evet."

"Özledim seni."

"Ben de seni."

Mutfakta cilveleşmeye başladık ve sonra kızların uyumuş olduğundan emin olarak yatak odasında devam ettik. Öylesine hayallere sığmaz bir tutkuyla seviştik ki sonunda az evvel arabada yaptığımdan samimiyetle tiksindim. İki saat önce bir başka kadını öpmüşken şimdi karımı öpmek nasıl bir iğrençlikti. Kendime yeniden söz verdim: Yarın Claudia'ya gerçeği söyleyeceğim, bu saçmalığı sürdürmenin mânâsı yok, ona karşı hiçbir şey hissetmiyorken başımı mantıksız biçimde nasıl bir belanın içine sokuyordum.

Ne var ki ışığı söndürür söndürmez işte kendimi Montesacro'daki evde buluyorum, içeriden Napoli aksanıyla konuşan ihtiyar öğretmen Clelia'nın sesi geliyor, işte küçük çalışma odası, işte çam yaprakları, poyraz, otomobil ve uzaktan bile olsa Claudia ile ilgili bir şeylerden bahsetme isteği. "Abigail, Sara ile akşam yemeği yemek istiyor," dedim. "Evet, Sara da istiyor bunu," dedi Livia uykulu sesiyle. Kız nasıl benziyor annesine. Bence hayır, Alberto'nun kopyası. Eh, Alberto diyorsun, evet ondan da bir şeyler var ama ben daha çok Claudia'yı görüyorum, söylemesi zor da olsa, aslında insanların fizyonomilerini nasıl da az biliyoruz. İşte bu kadarcık sohbet yetiyor, uyuyoruz. İyi geceler. İyi geceler. Ama son zamanlarda yolunda gitmeyen bir hali var. Kimin? Claudia'nın; dengeli görünüyor ama aslında... Aslında? Aslında,

bilmiyorum, bazen çok kaba görünüyor, hatta ıstırap belirtileri gösteriyor, belki de çaresizlik hissidir, sen ne dersin? Çaresizlik mi, abartmayalım, uyu şimdi. Onun sırtına sıkıca yanaştım, uykuya yenik düştüğünü hissederken zihnimde o tatminkâr sevişmemiz değil, Claudia ile –ısrarcıydılar, kovamıyordum onu– yüzeysel temasımız beliriyordu.

Birkaç dakika önceye kadar bu odada bedenlerin deviniminde öylesine karşılıklı bir mahremiyet adanması yaşandı ki kısaca özetleyecek olsam bile ciddi emek harcamam gerekirdi. Yine de *tatminkâr cinsel ilişki* bana o karanlıkta fazlasıyla yeterli göründü. Oysa neredeyse fark etmeden otomobildeki zavallı erotik olayın her ayrıntısını, her iç çekişi, her iniltiyi, her irkilişi geri çağırdım ve belli bir noktada kalkmak, bunu yazmak isteği duydum çünkü külotlu çorabın altından parmaklarımın ucuyla hissettiğim sıcaklığın yoğun ve katmerli sözlere dönüştüğünden emindim ve bu yenilenen yazınsal yeteneğim için iyi bir fırsattı. Nitekim derin uyuyan karımdan usulca uzaklaştım, yataktan çıktım ve oturma odasına gittim. Ama bilgisayarın önüne oturmak bile beni huzursuz etti. Cinselliğe doymuştum. Peki o halde neden Claudia'yı yüzeysel keşfimle ilgili lirik sözler aramanın peşine düşmüştüm? Neden bu duygulara bir yoğunluk, bir ıstırap hatta biraz da çaresizlik katmak istiyordum?

SALI

15

Günün doğumuyla geceye ait takıntılarımın, gerçeklerin en sıradanı, en kabasıyla açıklanabileceğini söyledim kendime: Âşık olmuştum. Kalan enerjimi de tüketen çok sıcak, uzun bir duş yaptım, biraz Giulio ile oynadım, Livia ile görüş birliğine vararak Sara'nın okula gitmemesine izin verdim. Zihnimde –âşık oldum– cümlesiyle bitkin, keyifsiz bir halde on dakika erkenden Claudia'nın evine gittim. Onu –küçük odasında şimdiden bilgisayar başında– görür görmez canlanıverdim. Neşeliydim, yaratıcıydım, Accademia dei Lincei* üyesi gibi parlıyordum ve Alberto'nun kapıyı bana açan ve gelininin odasına kadar eşlik eden annesi bile, kapıyı aralık bırakarak uzaklaşırken bana şöyle dedi: "Bugün sahiden iyi görünüyorsunuz, ne kadar da sevimlisiniz."

Ne var ki Claudia beni eşit derecede iyi karşılamadı. Saçları her küçük devinimle hareket ediyorlardıysa da kendisini baştan ayağa cezalandırmış gibi göründü gözüme: Her zamanki blucinini, eski ve –bence bakışlarını donuklaştırmaya yarayan– eski yeşilimsi kazağını giymişti. Elini tutmayı denediğimde çekerek fısıldadı: Kapı açık. Ona geceyi seni düşünerek geçirdim dediğimde sanki yanımdaymış gibi şu yanıtı verdi: Ama bahse girerim Livia'yla sevişmişindir.

---

* Vaşaklar Akademisi. 1603'te İtalya'da kurulan, Galileo'nun da üyesi olduğu dünyanın en eski bilim akademilerinden biri. (e.n.)

Kabalığı keyfimi bozamadı. Şöyle bir tebessüm kapmak için bile olur olmaz şeyler söyledim ve sonunda bunu başardığımda hızlı bir heyecanla öpüştük. Ama ardından ciddiyetle çalışmaya başladık çünkü üçüncü sezonun son iki bölümünün revizyonları konusunda oldukça geri kalmıştık. Tek kesintiler, Mimar Sarcante'nin kötü bir repliği hakkındaki görüşünü bildirirken ağzına yaptığım hızlı bir atakla ve profesör Clelia nazik ikramıyla aralık kapıyı tıklattıktan bir an sonra ardına kadar açarak bize kahve ve kurabiye ikramında bulunduğunda oldu.

"Eğer ona böyle şaklabanlıklar yaparsan," dedi Claudia yaşlı kadın çıktığında, "beş dakikada bir damlar içeriye."

"Kibar bir kadın."

"Kibarlığından değil. Bir süredir aramızda bir şey olduğunu sezdi."

"Bir süredir mi?"

"Evet."

"Dünden önce sezecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Sen öyle sanıyorsun çünkü kendini görmüyorsun. Aslında hiçbir şey saklayamıyorsun, yüzünden her şey okunuyor."

"Alberto da mı kuşkulanıyor?"

"Hayır, onunla şimdilik her şey yolunda, yeter ki Clelia onun gözlerini açmasına karar vermesin. Ama bunu yapmayacaktır çünkü oğlunun dedikoduya tahammülü olmadığını iyi biliyor."

"Mesajlarımızı sil," diye önerirken hayat arkadaşının, benim seni seviyorum mesajımızı okumuş olma düşüncesiyle buz kestim.

"Hiçbir şeyi silmiyorum."

"Tehlikeli ama."

Bana katılmıyordu. Uzun süredir sergilediğim temkinsiz davranışlarımdan dem vurmayı sürdürdü; kendimi ne kadar

kaptırdığımı kendisi nasıl fark ettiyse, herhangi birinin de pekâlâ fark etmiş olabileceğini, hele ki dikkatli bir tanık olan Clelia'nın haydi haydi fark edeceğini söyledi. Mırıldandı:

"Sen Alberto'yu dert ediyorsun ama aslında annesine karşı dikkatli olman gerekiyor; fazla samimi davranma."

Ne diyeceğimi bilemeden süzdüm onu –evet ya, geçmişte böyle sevimli bir yakınlık göstermemişti– ve hafife alma yoluna gittim:

"Yoksa kıskanıyor musun ihtiyarı?"

Niyetim bu saçma espriyle onu güldürerek sakinleştirmekti, ben de onunla sakinleşebilirdim. Ne var ki o hafiften tebessüm bile etmeden, önemli bir şey söyleyecek gibi gözlerini gözlerime dikti:

"Ben sadece senin güzeller güzeli karını kıskanıyorum ve bir gün mümkün olur da seninle sevişirsek sen onunla bir daha asla sevişmemelisin."

Sonra sanki bu anlaşmayı acilen onaylaması gerekiyormuş gibi ayağa kalktı –blucinin içinde uzun bacakları, kazağın içinde dik memeleri, ışıltılı saçları– elimden tuttu, beni kapıya sürükledi, dikkatle kapattı, sırtını kapıya dayadı ve onu iri ve kocaman bedenimle ezmemi istercesine kuvvetle kendine doğru çekti. Bunu dudak dudağa ihtiraslı öpüşmeler, boyunda küçük ısırıklar, giysilerin üstünden ve altından elleşmelerle geçen birkaç dakika izledi. Sonra beni itti ve şöyle bir gözlemde bulundu: Aptallık etmeyeceğiz demiştik, sonrasında güldü, parlayan gözlerle sessiz bir gülüştü bu. Nefes nefese, sersemlemiş halde yerime oturdum, o yine dikkatle kapıyı araladı, askılısını pantolonunun içine soktu, yeniden pantolonunu düğmeledi ve gelip bilgisayarın karşısına oturdu.

"Bak sen," dedi, "kırk yaşındayız ve sahiden gülünçleşiyoruz."

Başımla evet işareti yapsam da aklım başka yerdeydi: *uzun süreden beri* ifadesi, hiç fark etmediğim dikkatsizlik-

lerim, karımın güzelliğiyle ilgili, kimbilir ne zamandır içinde gizlediği kıskançlık itirafı ve özellikle de *bir gün mümkün olur da seninle sevişirsek sen onunla bir daha asla sevişmemelisin* sözleri zihnimde yankılanıyordu. Kısa süre öncesine kadar Livia'ya hisleri hayranlık olarak görünüyordu ama meğer kıskanıyormuş, resmen kıskanıyormuş, içinde derin bir karanlık olduğunu duyumsadım, sanki yalınayak ve hiç tanımadığın bir yerde keskin ve kırık cam parçaları üzerinde yürümek gibi bir şeydi bu. Artık yadsıyabileceğimi sanmıyordum, Claudia'ya âşık olmuştum ama böyle bir buyruk altına girmem söz konusu olamazdı. Ayrıca âşık *olmak* neydi, yok canım, insan kelimelerle nasıl abartıyordu, olsa olsa *gönlümü kaptırmıştım.* Yakında âşık olmanın bundan farklı olmadığı ortaya çıkacaktı ama şimdilik gönlümü kaptırmıştım ve bu aptalca bir şaşırtmaydı. Bu küçük odada Claudia'nın *–bir gün mümkün olur da seninle sevişirsek sen onunla bir daha asla sevişmemelisin–* iddiası beni nasıl da heyecanlandırıyordu, bunda büyüleyici bir hal vardı, beni mutlak olarak kendisinin saymasının ihtiyacını ilan ediyordu. Kimbilir belki de beni çeken tam da bu dünyadaki herkesten daha çok sevilme ihtiyacının ve duygusunun aciliyetiydi. Ah evet, ona sarılmak, onu sıkı sıkı sarmak. Bakışlarımı yüzüne ve kızarmış boynuna dikerek sordum:

"*Mümkün olur da seninle sevişirsek* ne demek?"

"Bizim koşullarımız altında bunun olanaksız göründüğü anlamına geliyor."

"Olanaksız diyemem."

"Burada olmayacağı kesin."

"Konu buysa, benim evimde de olmaz."

"Dün geceki sahneyi yinelemeyi reddediyorum."

"Ben de."

"Gençken çok daha kolaydı. Anne babam canımın çektiğiyle odama kapanmama ses çıkarmazdı."

"Yetişkinler de bir oda bulabilir."

"Çok zor."

"İstemiyorsun anlamına mı geliyor bu?"

Yüzünü buruşturdu, iç çekti; ikisini de çözümlemem mümkün değildi. Şöyle mırıldandım:

"İstemiyorsan, hemen söyle. Ama istiyorsan, organize olmak yeterli."

Tam yanıt verecekti ki Clelia geldi. Kapıyı tıklattı, içeriye girdi, öğle yemeğine kalacak mıyım, diye sordu. Claudia şöyle dedi:

"Burada bir iki şey atıştırırız; biraz peynir ekmek yeter, işimiz çok."

Yaşlı hanım doğrudan bana yöneldi:

"Böyle uslu uslu oturmayın, isyan edin: Claudia sizi aç bırakmak istiyor, yazıktır," dedi ve benim suç ortaklığı edecek yanıtımı bekledi. Ama ben dudaklarımı sıkmak, gözlerimi fal taşı gibi açmakla yetindim ki bu da onu güldürdü.

"Biraz şarap ya da bira da mı olmaz?"

"Su," dedi Claudia, "teşekkür ederiz. Ve saat dörtte beni çağırın lütfen."

"Dörde on kala daha iyi olur, yoksa Abi annesinin geldiğini göremez ve üzülür."

"Saat dört iyidir."

Clelia gönülsüzce de olsa çıkmaya yeltendi. Her zaman yakınlık kurardı, parlak sohbetler açmaya yatkındı. Bir iki sefer o evde akşam yemeği yerken beni hem o hem de onur konuğu Carlo çok etkilemişlerdi; zekâ ve zevk yüklü münazaralarında farklı konuları saygıyla ele almışlardı. Eşikte durduğunda gözleri bizimkilerden daha fazla ışıldıyordu:

"Mutfakta çok gürültü yapıyor muyum? Kapamamı mı tercih edersiniz?"

Kapının aralık mı, kapalı mı durma kararını bizim seçmemizi istediği belliydi ve sanki yanıtımız mutlakmış gibi

durup bekledi. Claudia sanki yeniden işe gömülmüş gibi gözlerini bilgisayarına dikmişti ve ben onun haklı olduğunu düşündüm; öğretmen hanım her bir bakışmamıza, iç çekmemize mim koyuyor ve yorumluyordu. Kararsız bir andan sonra: Hiç gerek yok, siz gayet sessizsiniz, dedim, keşke duyabilsem çünkü bir sabah şarkı söylediğinizi duymuştum, sesiniz ne güzeldi. İronik bazı övgüler ve çekinik şakalardan sonra kapıyı aralık bırakarak çekildi.

"Gördün mü?" dedi Claudia.

"Evet. Ya demin kapıyı kapattığımızı söylerse Alberto'ya?"

"Ona ben söyleyeceğim. Kendi evimde çalıştığım odanın kapısını kapatamıyorum, böyle bir şey olur mu?"

"Böylece onu sen şüphelendireceksin."

"Ne olmuş? İster şüphelensin ister sinirlensin, bıktım artık. On altı yıldır birlikteyiz ve benim yaşımda olup aynı adamla bu kadar uzun süre yaşayan hiç kimseyi tanımıyorum. Her zamanki gibi en aptalları benim."

Yeniden huzursuzlandığını hissettim. Onlarla birlikte olduğum son birkaç yıl içinde vardığım kanıya göre o da Alberto'yu benim Livia'yı sevdiğim gibi seviyordu. Şimdiyse öyle değilmiş gibi anlaşılıyordu, mutsuzdu, ayrılıklardan entelektüel bir canlılık belirtisi gibi bahsediyordu, uzun birliktelikleri geri kafalılık olarak yorumluyordu. Fısıldadım:

"Sesini alçalt."

Başıyla olur işareti yaptı ve ben geleceği belirsiz sevgililer konumuza dönmeyi denediğimde lafımı kesti, dikkatini işe yöneltti. Bu hoşuma gitti. Eski disiplinli ve bükülmez Claudia'nın gerektiğinde bu yeni sinir krizleri geçiren, alay eden, net onamalarda, net yadsımalarda, tutkulu çıkışlarda bulunan yeni Claudia'ya söz geçirebiliyor olması bende her şeyin kontrol altında olduğu izlenimini yarattı. Eklemesini söylediğim cümleyi yazmak için klavyenin tuşlarına basışını izledim.

Yanakları olağan rengine dönüyor, boynundaki kızarıklar soluyordu. Giderek kendi oluyordu ve bu kendi olma hali yüzünden ben kah kaygılanıyor kah onu arzuluyordum ve belki de kaygılandırdığı kadar arzuluyordum.

Yoğun ve ağır geçen iki saat boyunca çalıştık. Belli bir noktada Sara'nın ateşini sormak ve eve dörtten sonra döneceğimi haber vermek için Livia'yı aramam gerektiğini söyledim. Claudia ayağa fırladı, gözlerini yere çevirerek odadan çıktı, kapıyı ardına kadar açık bırakmıştı. Ben de kalktım, pencerenin önüne gittim. Telefon ederken koridorda, mutfakta oyalanıp benim tek bir kelimemi kaçırmamaya çalıştığını tahmin ettim: Sara'nın öksürüğü, ateşin yüksekliği, ablasından aşağı kalmamak için okula gitmek istememiş olan Nilde, orta yaşlı çok başarılı, çok gerekli bir hanım olan bakıcımızın bizimkilerden daima önce gelen gereksinimleri... Claudia'nın kulak kabarttığını düşündüğümden sesimi alçaltmak ve aşk sözcükleri kullanmamak derdine düşünce Livia bana, "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sordu.

Bir şey değil, her şey diye düşündüm. Hayatımdaki varlığı birkaç gün öncesine kadar sadece işle gerekçelendirilen Claudia'yı üzmek istemediğim için karıma karşı muhabbetli sözler söyleyememem, yolunda gitmeyen şeylerdendi. Telefonu kapattığımda tepsiyle öğle yemeğimizi odaya getiren Claudia'nın –Clelia değil, o getirmişti– tavırlarındaki zarafetten etkilenmem de yolunda gitmeyen bir şeydi. Sevimlilikle sevimsizlik arasındaki salınımının beni hem rahatsız etmesi hem de ansızın bunlardan mahrum kalmaktan korkmam yolunda gitmeyen bir şeydi. Yemeğimizi yedik, çalıştık, çalıştık ve yemek yedik; dört olmadan beşinci ve altıncı bölümün ikinci yazımını bitirdiğimize kanaat getirdiğimizde dosyaları yapımcımızın sekreterine gönderdik. Hemen ardından Claudia âdeta tek nefeste şöyle dedi:

"Organize olmak yeterli demiştin."

"Evet."

Bilgisayarının ötesine, pencereden dışarıya baktı ve mırıldandı:

"Organize et."

16

Sonra Abigail'i okuldan almak için koşarak çıktı, ben de Claudia'ya tutkum konusunda bildiğimden fazlasını bilmesi olasılığına karşı Clelia'yı neşelendirmek için yarım saat daha kaldım. Özgürce konuşabilseydim ona şunu sormak isterdim: Sizce gelininize ne zaman âşık oldum? İki gün önce mi iki yıl önce mi? Bu âşık olmak mı yoksa gönül kaptırmak mı? Evet ya, Carlo ile yaptığım gibi ona da içimi dökmek isterdim. Bu iki yaşlının pek çok ortak yanı vardı. Kültürlü, bizim artık konuşmayı bilmediğimiz İtalyancaya sahip bu iki dedikodu severin birbirlerinden keyif aldıkları anlaşılıyordu; erkek daha canlı bir Roman Polanski, kadın ise biraz yıpranmış Catherine Deneuve sayılırdı. Belki de Claudia ve benim hakkımda çoktan dedikodu yapmışlardı bile. Belki de şöyle demişlerdi: Adamın aklı başından gitti, zavallıcık. Veya: Yok, kadın saçmalıyor, adam tam bir aile babası. Olabilirdi, Carlo sohbeti severdi, Clelia da öyleydi ve ben karanlık nedenlerden ötürü yaşlılarla takılmaktan hoşlanırdım, sanki prova olsun diye genç yaşta yaşlanıyordum. Ona bir müsait zamanda tüm hayat hikâyesini dinlemek istediğimi söyledim. Bu fikir karşısında küçük kız kıkırdamalarıyla heyecanlanınca ardından Carlo'yu da dahil edebileceğimizi ve hikâyelerini mukayese etmenin öğretici olacağını söyledim. Hiç hoşlanmadığını belirten ifadesiyle şöyle deyiverdi yüksek ses tonunda: Rica ederim Carlo'yu katma, biz ikimiz için fazla yaşlı o. Yüz ifadesiyle ses tonu binbir başka ortamda denenmişçesine latifti. Zamanında güzel bir kadın olduğu belliydi, seksenlerinde olmasına rağmen şimdi bile bu görülebiliyordu.

Carlo ve Clelia arasında duygusal bir ilişki yaşanmış olabileceğini düşünerek ve yaşlılık aşklarına kaptırmış hallerini hayal ederek vedalaşmak beni neşelendirdi. Hikâyemizin başladığı günden daha sersemlemiş halde eve döndüğümde, yine de keyfim yerindeydi ve artık uykusuz gecenin, gerilim yüklü günün ağırlığını hissetmiyordum. Claudia'nın, organize et, diyerek fısıldayan sesinin peşimi bırakmaması hafiften heyecanlandırıyordu; arzusunu yerine getirmek için hemen harekete geçtim. Livia, Nilde'nin yardımıyla akşam yemeğini hazırlarken uyumak istemeyen Giulio ve ateşi düşen Sara –daha az öksürüyordu ama nazlanıyordu– ile ilgilenirken Claudia'yla birkaç saat, hatta bir gece geçirebilmek için gereken yalanları gizliden gizliye zihnimde evirip çeviriyordum.

Düşünsel olarak birkaç olasılık sıraladım: Rai'de bitmek bilmeyen bir toplantı; yapımcımızın Sarcante dizisinin altı bölümünü tartışmak için bizi Roma dışındaki villasına davet etmiş olması; veya daha akıllıcası, aynı yere birlikte gitmemiz gerektiğini söylemekten kaçınıp ikimizin farklı yalanlar söylemesi geldi aklıma: Ben Tivoli'deki çocukluk arkadaşımı ziyarete gidebilirdim mesela, Claudia da televizyon için hazır olan başarılı bir romanın yazarıyla buluşabilirdi. Tabii sonra güvenli ve uzak bir yer bulmak şartıyla.

Ne var ki sorun tam da bu güvenilir ve uzak yerdi. Otel olasılığını hemen eledim çünkü tehlikeliydi, ebediyen kalan izler bırakırdı. Üstelik ya bizi biri görürse? Bizim olayımızda tesadüfler ilk andan itibaren temel bir rol oynamıştı. Beni kimse tanımıyordu elbette ama Claudia sinema dünyasında oldukça tanınıyordu, çevrimiçi videolarda röportajları dolaşıyordu ve en ıssız, yakışıksız oda bile bir yol, bir resepsiyon, merdivenler, asansör gerektiriyordu ve ansızın biri şöyle seslenebilirdi: Merhaba, ne işiniz var burada? Demek ki bir arkadaşımızın dairesi ya da stüdyosuna sığınmak en iyisiydi.

Ama bu yolun da engellerle dolu olduğu anlaşıldı. Ricada bulunabileceğim –çoğu bekâr kadın ya da erkek– pek çok kişi gelip geçti aklımdan ama güvenilirlik konusunda seçim yapmam gerektiğinde tek tük isim vardı. Çoğu –diye düşündüm– sağda solda şu türden gevezelikler etme zevkinden kendilerini alıkoyamayacaktır: Karısına öyle âşık, çocuklarına öyle bağlı olan onun bile sevgilisi varmış... ya da: Kadınların dekoltelerine nasıl baktığından belliydi. Evinin anahtarını bana sorgu sual etmeden verecek ve burnunu hiçbir şeye sokmayacak olanları da eledim sonunda. Bunlar bana yürekten güvenen, Livia'ya saygı duyan, çocuklarımızı seven, onların aile atmosferinde nasıl büyüdüklerine şahit olan insanlardı. Nasıl olurdu da onlara, Birkaç saat ya da bir gece için bana evinin anahtarını verir misin, bir kadın götüreceğim, diyebilirdim? Eminim anlayışla karşılarlardı. Geniş görüşlü ve derin duyarlılığa sahip insanlardı, cinsellik ve tutku öykülerini dinlediklerinde tebessüm bile etmezlerdi. Bunda gülecek bir şey olmadığını bilirlerdi, dünyayı tanırlardı ve hazları da azapları da görmüşlerdi, mutluluktan sonra mutsuzluğun köşeyi döner dönmez beklediğini bilirlerdi. Bu nedenle, boş ver, sevdiğim insanları hayal kırıklığına uğratmaya niyetim yok, diye düşündüm.

Sonuçta elde bir iki arkadaş kaldı –arkadaş demekte zorlansam da– bunlar aşağı yukarı benim yaşımda olan ve ilk gençlikten tanıdığım kişilerdi. O zamanki davranışlarıma tanıklık etmişlerdi, evli çiftlerin mutluluğuna inanmazlardı ve kendi mutsuzluklarının farkına varamayacak kadar duyarsızdılar; kaçamağımı gerçekleştirmem için memnuniyetle işbirliği yaparlardı. Bir kahve ya da pizza için buluştuğumuz ve giderek azalan görüşmelerimizde hâlâ Livia ile olmam onları çok şaşırtırdı. Beni de tıpkı kendileri gibi, görünüşte birbirine bağlı bir çiftin hayatı dedikleri o sadakat morguna tahammül edemeyecek kadar beceriksiz görüyorlardı; karı-

mın boynuma taktığı tasmanın çok güzel bir tasma olması gerektiğini ve eninde sonunda –benim iznimle– kendilerinin de bu tasmayı seve seve deneyebileceklerini en ilkel deyişlerle dile getiriyorlardı. Diyeceğim, berbat adamlardı. Üç yıldır görmüyordum onları, giderek dayanılmaz tipler halini almışlardı, yalandan neşeli görünen başarısız koca oğlanlardı. Telefon numaraları duruyor mu diye baktığımda sadece ben on dört, o ise on altı yaşındayken tanıştığım Nino'nunkini buldum; ne gibi bir görevle bilmesem de havaalanında çalışıyordu, imkânlarının çok üstünde bir hayat yaşıyordu ve sık sık benden para istemişti. Banyoya kapandım, hiç istemesem de ona telefon ettim.

Konuyu biraz dolandırdım. Önce keyifliyken yavaş yavaş huysuzlaştı, neredeyse düşmanca bir tavır aldı. Özellikle birkaç genel gözlemi beni rahatsız etti: Küçük kentsoyluların hayatları kolaydı, günahlarının bedelini ödemezler, ufak tefek armağanlarla işi geçiştirirlerdi; bir de şöyle bir benzetme yaptı: Kendi pisliğinin içinde debelenmek ama boğulmamak, üstüne üstlük bundan mis gibi yasemin kokarak çıkmak. Aslında bizzat benimle bir derdi yoktu, genel olarak dünya hakkındaki görüşlerini dile getiriyordu. Ben bir cümle söylesem o bir sıfata takıyordu, isteğimi açıkça ona ifade etmemin nafile olacağını anladım, bana kesinlikle hayır diyecekti. Hatta bana bir iyilik yapsa bile evinin adresini hemen Livia'ya vereceği ve onun beni iş üstünde yakalamasını sağlayacağı şeklinde bir şüphe belirdi içimde. Belli ki onun sahasını istila etmemden hoşlanmamıştı: Vahşi ve devamı gelmeyen cinsel hazlarla dolu bir hayat yaşamak onun hakkıydı; benim onun pek iyi tanıdığı rezilliklerden sonra aile tuzağında sıkışmaktan mutlu bir koca olmamı istiyordu; kısa ve önemsiz kaçamağıma tahammülü yoktu. Öteki arkadaşımız Gino'nun numarasını istediğimde bilmediğini, artık görüşmediklerini söyledi ama yalan söylediğini anladım.

Bu telefon görüşmesiyle keyfim kaçtı, bir süre klozetin kapağında oturup cep telefonuma baktım. Sonra bilmem neden aklıma Clelia ve Alberto geldi; oğlu annesinin son derece başarılı erkek versiyonuydu. Belki Nino bana kötü davranmakta haklıydı, iyi bir arkadaşımın, nazik ve cömert bir adamın karısını yatağa atmak için kullanmıştım onu. Alberto olayı fark ederse ona nasıl bir bahane sunabilirdim? Claudia'nın da istiyor olmasını mı? Bir tiksinti ürpermesiyle –evet doğru yazdım, *tiksinti*– neredeyse yirmi yıl önce beni Mazzini Meydanı'nda tokatlayan adamı hatırladım. Belki bana parmaklarının ucuyla dokunmak yerine kuvvetle vursaydı, yüzümü dağıtana kadar yumruklasaydı, onun Latince öğretmeni kafasının mekanizması bozulmazdı. Gözlerimi yumarak, başımı sertçe sallayarak bu zehirli gölgeyi kovaladım. Gerek olursa Alberto beni darmadağın etsin diye diledim. Banyodan çıktım.

Nilde kapının önünde bekliyordu, acilen dikkatime ihtiyaç duyuyordu çünkü bana verecek kötü bir haberi vardı. Bunu da kendi yöntemince yaptı.

"Sen daima benimle oynamalısın."

"Daima, ne kadar?"

"Daima, daima, Abi'nin Sara'yla oynadığı kadar."

"Şimdi oynamıyorlar ki."

"Oynuyorlar, Abi buraya geliyor."

Nilde dilbilgisel olarak zamanları tam öğrenememişti ama Livia yanında mucizevi bir şekilde iyileşmiş ve sevinmiş Sara ile belirdiğinde az önce Alberto'nun telefon ettiğini söyledi.

Yanlış anladığımı sandım, bu isim karımın ağzından değil benim zihnimden çıktı zannettim. Panik halinde yineledim:

"Alberto mu?"

"Evet," dedi Livia neşeli bir tonla, "utanç verici bir telefon görüşmesi oldu."

Alberto kızını kesinlikle avutamadığından, kızı her ne olursa olsun Sara'yı görmek istediğinden ve ailece onu sakinleştiremediklerinden dolayı yemekten önce on dakika uğramak istiyordu. Arkadan ağlayan Abigail'in, onu yatıştırmaya çalışan Clelia'nın, hem küçük kıza hem Alberto'ya bağıran Claudia'nın sesi geliyordu ve bir aile trajedisi yaşanmakta olduğu besbelliydi. Karım ona hemen, Getir tabii, birlikte yemek yesinler, demişti ama tüm aileyi davet etmemek ayıp görünmüştü. Sonuç olarak şimdi ailece bize geliyorlardı; evde yalnız bırakmanın terbiyesizlik sayılacağı profesör hanım bile katılmıştı onlara.

"Şimdi mi, buraya mı?"

"Evet, sorun mu var?"

Bu karımın karakterinin en şahane özelliklerinden biriydi. Üç küçük çocuğu, çoktan hazırladığı akşam yemeği vardı ve eminim işleri yüzünden çok yorgundu. Yine de hiç yüksünmüyordu, aksine tam akşam yemeği saatinde insanların evimize gelmesinden memnun görünüyordu, diğer dört kişiye yedirecek ne uyduracağı konusunda şimdiden kafa yoruyordu. Üstüne üstlük bana Claudia'nın pek çok mazeret uydurduğunu, sahiden yorgun olduğunu düşündüğünü de ekledi.

Ben onun güzel, içten rahatlığına sahip değildim ve şekillenmekte olan durumun gizli endişesini ve sevincini kendimden bile gizleyemeyip ters bir tepki verdim. Şöyle dedim: Ne gereksiz Livia, daha yeni döndüm, erteleyemez miydin, ne bileyim gelecek cumartesi çağırabilirdin, Alberto sempatik olabilir ama küçük bir kızın emirlerini uygulamak da neymiş, fazla taviz veriyor. Sonra da Sara'nın orada durmuş dinlediğini fark ettim ve Nilde tamamen benden yana olmasına rağmen, belki biraz gergin bir ses tonuyla büyük kızıma sabahın dokuzundan bir saat öncesine kadar Claudia ile çalışmış olduğumu, Abigail'in harika bir çocuk olduğunu ve

ikisi arasında gelişen arkadaşlığın hoşuma gittiğini ama tüm gün canım çıkasıya çalıştığım insanla bir de akşam beraber olmanın beni pek de memnun etmediğini açıkladım. Ağlamaya başlamadan önce yanağından öperek şöyle demeyi ihmal etmedim: "Baban sen, Nilde ve Giulio için her türlü fedakârlığa daima hazırdır."

17

Bu doğaçlama akşam yemeği biçimsel açıdan şaşırtıcı şekilde iyi geçti. Ne var ki işin özünde her şeyin değişmiş olduğunu ilk anda fark ettim, tahmin edilebileceği üzere olumsuz yöndeydi bu değişim. Her küçük hareket bana yeni ve belirsiz anlamlar yüklenmiş gibi geldi. Livia, onca işin arasında Nilde ile Sara'yı sanki partiye hazırlanıyorlarmış gibi giydirdi ve saçlarını taradı. Ben, uyumamak için direnen Giulio kucağımda, ninni söyleyerek koridorda ileri geri yürürken, Livia güzelliğini her zamanki halinden katbekat artıran makyajı, saç şekli ve giysisiyle karşımda beliriverdi. Fazla yüksek sesle konuşan üçüne susun, Giulio uyumuyor, diye çıkıştım. Ve aynı anda şunu geçirdim aklımdan: Zaten anlamsızca kıskanç olan Claudia şimdi daha da çok kıskanacaktı.

Hemen ardından hatırladığım kadarıyla arkadaşlarımızla yemek yediğimiz başka günlerde Livia'nın kızların ve kendinin görünümüne bu kadar özen göstermediğini düşündüm. Konuklar geldiğinde ve hep birlikte sevindiğimiz an karışık düşüncelerle bu şıklık gösterisinin etkileri ve gizleri hakkında düşünüyordum. Karım apartman kapısının açılması için düğmeye bastı, Sara peşini bırakmayan Nilde ile heyecan içinde kapıya koştu, ben nihayet uykuya dalan Giulio'yu beşiğine bıraktım. Neşeli ve davetkâr havamı takınarak salona döndüğümde hepsi atkılarından, paltolarından, şapkalarından sıyrılmaya çalışıyorlardı –kentin üzerine öyle soğuk bir hava inmişti ki geçen kasım ayları bunun yanında yaz gibi kalırdı– ve gözlerim Claudia'nın da bir dönüşüm geçirdiğini fark etti. Birkaç saat önce üzerinde olan blucin

ve kazak yoktu. Sanki bizim basit ve aile içindeki akşam yemeğimiz için giyinmemişti de görgülü insanlar için defileye çıkacak uzun boylu bir modele benzemişti. Tabii ki Abigail de kızlarımdan daha az süslü değildi ve Clelia bile yaşlı hanımefendi güzelliğine bayağı özen göstermişti; muhtemelen bunca özenme bezenme sıradandı, önceki buluşmalarda da böyle olmuş ama ben dikkat etmemiştim belli ki; yine de normal olsun ya da olmasın, Claudia'nın bu şıklığını görünce, bütün bir gün yan yana olmamıza rağmen başka bir şeyle ilgilenemez oldum.

Yanıldığımın –besbelli– farkına vardım ve doğal davranmaya gayret ettim; evin beyi ol, hemen Alberto'ya sarıl, ona erkek kardeşliğinizin güvenini yansıt, bu hipnozdan kurtar kendini; böyle devam edersen gönlünü kaptırman bir yana, anne, oğul ve belki karısı bile yüzünden her şeyi okuyacaklar. Ne var ki içimdeki karanlık bir köşem inatçılık ediyordu, şiddetli dürüstlüğe ihtiyaç duyuyordu ve Nino'nun beni suçladığı sahtekârlığa ve hileye boyun eğmiyordu. Sonuç olarak hemen Claudia'ya merhaba dedim, onu uzun zamandır görmüyormuş gibi yanağından öptüm. Bununla da yetinmedim, sol elimin ayasını boynuna dayadım, parmaklarımla ensesine bastırdım, iki yanağından öperken abartılı bir şekilde dudaklarının kenarlarına yaklaştım. O buna şaşırmadı, geri çekilmedi, hatta beklermiş gibi yaptı ve belli belirsiz hıçkırığı andıran bir kıkırdamayla karşılık verdi. Bu beni cesaretlendirdi ve onun yanaklarını, ensesini, boynunu, parfüm bulutunu terk ettiğimde ve Clelia'yı, Alberto'yu ve artık Sara'nın malı olan Abi'yi selamlamaya geçtiğimde tüm beyinsizliğimle, gizliden tebessüm ettiğimi hissettim ama bunca cüret karşısında değil profesör hanımın, Alberto'nun bile fark ederek, Ne haltlar çeviriyorsunuz siz? diye bağırmasını beklerdim.

Ben –zihnimin kargaşasında bölük pörçük imgelerle sıkıntılı düşüncelerin titreşimi birbirine karışırken– her hareketi,

her niyeti büyüttükçe büyütüyordum. Çevremde alışıldık görüntüler vardı, kimse şaşkınlık belirtisi vermiyordu, Alberto annesininkinden farklı olmayan Napoli aksanlı ama temiz ve zarif İtalyancasıyla hemen benimle bir sohbet açtı ve Fildişi Sahili'ndeki bir gencin masum olmasına rağmen uyuşturucu hikâyesine karıştığını ve kendisinin onun hapisten çıkarmak için nasıl uğraştığını anlatmaya başladı. Öteki üç kadın seslerindeki hayranlık tonuyla birbirlerinin giyimlerine övgüler sunuyorlardı, Clelia'nın sanki bir yaşlılık aşkına kapılmış gibi karımın ne kadar şahane olduğuyla ilgili cümleler kurduğunu da işittim. Sara ve Abigail, Livia'nın onlara yerlerini göstermesini beklemeden hemen sofrada yan yana kurulmuşlardı; Nilde ise buruk ifadesiyle önce ablasının yanına oturuyordu, sonra fikrini değiştirip yine asık suratla Abigail'in yanına geçti.

Bu noktadan itibaren akşam yavaş ve sakin akmaya başladı. Sadece ben –ama belki bir de Claudia– kendimi iyi hissetmemeye devam ediyordum. Onun hayat arkadaşıyla sohbet etmek alçakça geliyordu, yumruklara davranmak, son gelişmeleri beklemeden dövüşmek daha dürüstçe geliyordu. Artık onun arkadaşı olmak istemiyordum, hele hele onun beni arkadaş olarak kabul etmesini hiç istemiyordum. Ne rezillik, daha birkaç saat önce Claudia'ya sarılmıştım, öpmüştüm, mıncıklamıştım –doğru kelime buydu– evet yasak olsa da pazardaki meyveler gibi mıncıklamıştım ve o da ayakta, sırtını oda kapısına dayayarak aynı şeyi bana yapmıştı. Ve şimdi bile, Alberto orada, hemen yanımızda olmasına rağmen, sanki benden daha iri, görünmez, koca bir adam kürek kemiklerimin arasına sertçe vurup bana, Yürü, diye emrediyormuşçasına durmadan Claudia'ya doğru itildiğimi hissediyordum. Claudia mutfağa geçerek Livia'nın şunu bunu taşımasına yardım ederken ben de ansızın Alberto ve Clelia'yı yalnız bırakarak koridorda onun peşine düştüm ve sanki

aynı havayı soluyamayacaksam hayatta kalamayacakmışım gibi, Bırak Claudia, ben yaparım, dedim. Sonra paltosunun cebindeki kâğıt mendile ihtiyaç duyduğunda gayet gereksiz bir şekilde ona nerede durduğunu göstermeye yeltendim ama küçücük evi gayet iyi tanıdığından, Teşekkür ederim, biliyorum, dedi.

Nilde'nin her ne pahasına olursa olsun yanına oturmamı istemesini bir kurtuluş olarak beklesem de karım beni sofranın başına Clelia ile kızımın arasına oturttu; kendi de öteki başa geçerek Claudia ve Alberto arasına yerleşti ve ânında gayet canlı ama boş bir sohbete dalıvermeleri benim için bir kurtuluş oldu. İstesem de istemesem de hem Nilde'yi hem de profesör hanımı oyalamaya verdim kendimi.

Kızımla işim çetindi. Tüm yemek boyunca Abigail'in yanında getirdiği ve bir yenidoğana benzeyen oyuncak bebeği kolları arasında tutması gerekliliğine beni ikna etmeye çalıştı. Üç kız karınlarını doyurup sofradan kalktıklarında, en küçüklerinin oyuncak bebeği koridor boyunca kucağına almasına gönülsüzce rıza gösterdiklerinde ve onlara rahatsızlık vermeden oyunlarını seyretmeye başladığında gerilim ortadan kalktı.

Clelia'yla sohbetim iyi gitti. Arzum üzerine bana on yıl kadar önce ölen matematik profesörü eşini anlatmaya başladı –Büyük adamdı, diye yinelerken Napoli aksanı öne çıktı, İyi bir ömür yaşadım onunla– ve İngiliz edebiyatı eğitimiyle oluşan kariyerinden tevazuyla bahsetti. Susup dinledim, evlilik hayatının tadını çıkardığını ima eden kikirdemeleri hoşuma gitti ama –kabul etmeliyim ki– bir kulağım da Claudia, Alberto ve Livia arasındaki sohbetteydi; vardığım kanıya göre Claudia bu akşam yemeğini mecbur kıldığı için hayat arkadaşına kızgındı, Alberto ise herhangi biri gibi karımı oyalamaktan, onu güldürmekten hoşnuttu ve büyülenmiş gibi görünüyordu.

Livia ise sürekli gülüyordu. Bu akşam her zamankinden daha canlı ve konuksever göründü gözüme: Alberto'nun duymaması gerektiğine hükmettiğim şeyler için Claudia'nın kulağına fısıldıyor; Alberto'nun elini tutuyor, uyandırmak istercesine neşeyle kolunu dürtüyordu. Konular hiç durmadan değişiyordu: Çocuklar, iş, çift hayatının zorluğu derken eşim Alberto ile dalga geçerek Claudia'yı destekliyordu, sonra da benimle dalga geçerek onu övüyordu. Derken şakayla karışık bir tehditle ona şöyle dedim: Bak haberin olsun işitiyorum seni, sözlerine dikkat et. Sonra yine dikkatimi Clelia'ya yönelttim çünkü kimbilir ne zamandan beri bana içini dökmek istiyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Dediğim gibi kızlar sofradan kalkıp oynamaya gittiklerinde durum değişti. İşte o anda benimle Claudia arasında geniş bir boşluk oluştu; şimdi onu yandan daha iyi görebiliyordum, eline, dizine, ayağına değmek gibi ufak hazlar için iki iskemle yana kaymam yeterdi. Sadece bu da değildi. Karımın ve Alberto'nun, yani başkalarının gözü önünde onun yanına oturabilme olanağı değil nahoş, çekici geliyordu bana, sanki durumu meşrulaştırabilirdim. Clelia yalnızca onunla ilgilenmem konusunda ısrarlıydı –altmışlı yıllarda eğitim nedeniyle Londra'da bulunuşunu anlatıyordu– ve ben onun sözünü kesip, ötekilere katılalım demenin yolunu arıyordum.

Belki daha iyi oldu; kesinlikle hatalı davranışlar, sözler sergilerdim. Livia'nın kendisinde eğreti duran bir ifadeyle hakkımda şöyle dediğini işittim: "Bana ihanet etse hemen hissederim, on iki yıldan bu yana yanımdan her geçişinde her noktama dokunur." Sıkıntıyla şöyle düşündüm: Neden Livia böyle şeyler anlatıyor şimdi yabancılara, hiç onun tarzı değil, belli ki içmiş. Sonra beni rahatsız edenin bu tür itirafları Alberto'ya değil Claudia'ya yapması olduğunu fark ettim çünkü o artık benim için bir yabancı değildi ve şimdi

alaycı gözlerle bakıyordu bana. Utanç içinde şöyle bir tebessüm ettim, müdahale etmeye niyet ettimse de Clelia bana anlatmaya devam ediyordu, dalmıştım, sözlerini kaçırmıştım ve terbiyemden ötürü yine profesör hanıma döndüm.

Ancak şunu söylediğinde eşimden yana baktım: "Carlo başkalarına fazla yaklaşmanın her zaman riskli olduğunu kanıtlamak için bu sabah telefonda yarım saat konuştu benimle."

Carlo mu? Carlo böyle bir şey söylemek için telefon mu etmişti?

Alberto nazikçe şöyle bir yorum yaptı: "Carlo son derece değerli bir insandır ama kötümserliğe meyletmeye ve zihnini insanların değil de kelimelerin birbirlerine yakışmalarına yormaya başladı." Clelia da ansızın anılarını yarıda keserek kesin bir dille şöyle dedi: "O ihtiyar yazar olmak için zeki olmanın gerekmediğinin kanıtı." Ben sustum –ben ve Claudia hakkında çok fazla şey bilen– Carlo'nun bu yorumu yapmak için Livia'ya telefon etme ihtiyacı duymasını sorgulamaya başladım. Her ne kadar ona güvensem de huzursuz oldum: Yaşlıların akılları gelip gitmeye başlardı.

İşte o anda Nilde, ablasının ve Abi'nin ona yaptıkları haksızlıklar yüzünden gözyaşları içinde yanımıza geldi. Ona, Küçüğüm belki uyuma zamanı gelmiştir, dedim. Clelia ve ötekiler de bana katıldılar. Nitekim Claudia kalkıp kızını Sara'dan kopartmaya gitti, ben de Nilde'yi hâlâ canlı bir şekilde Alberto ile sohbet etmeyi sürdüren Livia'ya emanet ederek peşine takıldım; o koridorda, Sara geç oldu, Abi'yle vedalaş, yatma zamanı, diyerek seslendim. Onun böyle aniden hava kabarcığı gibi kaybolup gitmesine üzüldüm çünkü ona şunu demek istiyordum: Organize etmeye çalışıyorum ve bir iki girişimde bulundum; sonra da daha az içli bir tonla: ama *ama sonra* konusunda net olmak istiyorum, bizimki şefkat ve eğlence; felaket yok.

Koridorda şöyle fısıldadım: Yarın dokuz buçukta seni Villa Torlonia'da, Limonaia'nın önünde bekliyorum. Beni yanıtlamadı, sert bir tavırla kızını kucakladı. Sanki çok zor bir işlemle uğraşıyormuşum gibi soluğumu tuttuğumu fark ettim ve içimdeki nefesi usulca verdim. Sara'yı yumuşak sözlerle bebeği Abi'ye geri vermesi için ikna ettim. Sonra biz de paltolarını giyen diğerlerinin yanına gittik.

Claudia, konuyu sessizce kabullenen Alberto'yu işaret ederek, "Verdiğimiz tüm rahatsızlık için ona hesap sormalısın," dedi tekrarlayarak.

"Tam tersine, çok memnun oldum: Hem kızlar hem benim için harika bir akşam oldu."

"Çok geçmeden bizde buluşalım akşam yemeği için."

"Memnuniyetle."

İki kadın kucaklaştılar, öpüştüler. Claudia birkaç saat önce karımın güzelliğinden ne kadar nefret ettiğini ima etmiş olsa da şimdi rahat gibi görünüyordu. Gözlerimin önünde dostluk numarası yapıyordu, zahmetsizce beni görmezden geliyordu. Belki de iyi numara yapan kadınlar arasında kalmıştım. Belki de gizli düşmanlığı dışa vurmaya yarayan bir bahaneydim. Claudia belki de beni arzulamıyordu ama kendinin de bilmediği gerekçelerle sevdiği, çocuklarının babası olan erkeği elinden alarak Livia'ya zarar vermek istiyordu ve sergilenen kız kardeşliğe meydan okurcasına bağırmak istiyordu: Beni senden daha çok istiyor, seni hiç sevmediği kadar seviyor beni, benimle sevişmek istiyor ve artık seni hiç becermeyecek, ben çiçekler açarken sen solacaksın. Her neyse şimdilik –Abigail asansörü çağırır, Nilde bebeği kucağında tutmak için bu fırsattan yararlanır ve babasıyla babaannesi holde beklerlerken– edep muzaffer geliyordu ve iki kadın birbirlerine övgüler yağdırmaya devam ediyorlardı. Claudia artık asansör kapısına yanaştığında Livia'nın şöyle dediğini işittim:

"Bu saçlar sana sahiden çok yakıştı."

"Teşekkür ederim."

"Parfümünü mü değiştirdin?"

"Evet, beğendin mi?"

"Çok. Dün kocamın üzerinde aldım kokusunu ve Tea adında bir kadınla görüştüğünü düşündüm."

Claudia neşeyle, "Mimar Sarcante'nin sevgilisi Tea mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diyen karım kolunu belime dolarken ben de kendiliğimden bir kolumu onun omzuna, ötekini Sara'nın omzuna atıyordum ki karım alaycı bir şekilde aşağıdan yukarı beni süzerek şöyle dedi:

"Bu Tea, Mimar Sarcante'nin mi sevgilisi yoksa senin mi?"

Rahatsızlık hissiyle yanıtladım onu:

"Benim sevgilim olmadığı kesin, onu mimar hanıma sor."

ÇARŞAMBA

18

Kızları yatırdıktan sonra Livia'ya tatlı bir ses tonuyla şöyle diyesim geldi: Bu akşam biraz heyecanlıydın sanki; sonra da: Alberto'ya sürekli seni ellediğimi söylemenin gereği yoktu; ardından: Şakayla da olsa Sara babasının sevgilisi olduğunu duymamalıydı; son olarak da: Carlo, en az yarım saat süren telefon görüşmenizde ne anlattı sana?

Ama bu cümlelerin hiçbirini kurmadım, yorgunluğun etkileyeceği sözlerden korktum, masumiyetle başlar ama sonunda zarar verirler. Biz de Sara ve Abi'nin ne çok eğlendiğine, Nilde'nin ne çok üzüldüğüne değinen yuvarlak sözler ettik. Sonra yatağımızın içine süzüldük –çarşaflar buz gibiydi– ve karım anlamlı tek cümleyi ışıkları söndürdüğünde söyledi: Haklısın, iş arkadaşın iyi değil, hep böyle keyifsiz midir? İş arkadaşın, dedi, Claudia değil. Bu akşam bana bayağı neşeli göründü aslında, şu aralar iyice suratsız, dedim.

Sabah yine aynı koşuşturma başladı. Livia, Giulio'yu bebek bakıcısına emanet etti, üniversiteye koştu; ben kızları okula bıraktım ve Villa Torlonia'ya gittim. Her zamanki gibi park yeri bulmakta zorlandım ama saat dokuzu yirmi beş gece Spallanzi Sokağı kapısından girdim. Park boştu, gökyüzünde kimi gri kimi beyaz lekeler seçiliyordu, su tozunu andıran yağmur ara ara çiseliyordu. Yerdeki çakıllar arasında geniş birikintiler oluşmuştu, sarı papatyalar öbeğinden sular damlıyordu; şurada kekiğin, burada ardıcın, mercanköşkün, minelerin varlığını hatırlatan solmuş tabelalar da ıslaktı.

Şemsiyem yoktu, bir kulübenin *–hub* olarak tanımlanmıştı– saçağının altına sığındım; burası yakında Sara'yı bilime merak sarması için getirmeyi planladığım yaratıcı bilim atölyesiydi.

Bir süre taşların arasını eşeleyen biri kızılımsı biri kara iki güvercini izledim, sonra üşüdüm ve Limonaia'ya girdim. Mekân genişti, tavan yüksekti, duvarlar güzel bir tüf rengiydi, zemin geniş gri ve beyaz plakalardan oluşan bir dama tahtasıydı. İçerisi mis gibi kahve ve kruvasan kokuyordu, girişi görebileceğim bir masaya yerleştim. Claudia gecikiyordu, ona, içerideyim, diye mesaj attım. Ama yanıt alamadım, belki de gelmeyecek, diye düşünmeye başladım ve böylesi daha iyi zaten birbirimize iletmemiz gerekenleri çoktan paylaştık, diye geçirdim içimden. Yine de gözüm telefonun saatindeydi, on dakika içinde kapıda belirmezse onu arayacak, söylenecek, hatta kızacaktım. Verecek bir adresim, belirlediğim bir gün ve saatim, eşlerimize anlatabileceğimiz olası yalanlar yelpazesi olmasa da onu kesinlikle görmek istiyordum.

Yine de düşünürken onunla değil Livia ile konuşma konusunda aciliyetim olduğuna hükmettim. Hatta hemen onu arasam, ses tonunu kontrol etsem, her ne olursa olsun benimle bir sorunu olup olmadığını anlasam daha iyi olurdu. Ben onu seviyordum, onu üzmeyi kesinlikle istemiyordum, kendimi onsuz hayal bile edemiyordum. Claudia –diye kendime tekrar ettim– kaderin karşıma çıkardığı ve sonuna kadar oynamadan edemeyeceğim bir oyun. Livia öyle değil, Livia en ince ayrıntısına kadar yaratılmış ve tutkuyla gerçekleştirilmiş bir yapıydı. Bir önceki akşam karımın ışıltılı güzelliği, duru zarafeti, zekâsının pırıltısı donuklaşmamıştı ama belki *–belki–* de dengesini yitirmişti sanki. Son saatlerde başına nahoş bir olay gelmiş ve o durumu şimdilik kendine saklamış olmalıydı; ne var ki geçen on iki yıl içinde hiç böyle bir seziye kapılmamıştım. Bu temeli olan bir varsayım

mıydı? Yoksa ben yaşadıklarım yüzünden mi onun normali olan özelliklerde anormallikler buluyordum? Karım hakkındaki imgenin düzenini bozan benim düzensizliğim miydi? Öküz altında buzağı mı arıyordum?

Dışarıda, kanatları açık cam kapının ardındaki çakılların üzerinde parlak yapraklar anaforu oluştu. Minik bir serçe hiç korkmadan usulca masama kondu. Hoşuma gitmişti, kalmasını isterdim ama genç garson otomatik bir hareketle onu kovdu ve bir şey ısmarlamak ister miyim, diye sordu. Birini beklediğimi söyledim, o gitmeye yeltenirken bir caffe macchiato* ısmarladım; bu ifade duyanda bir kirlilik izlenimi yaratsa da aslında kahvenin koyu yüzeyindeki güzel bir beyaz çukuru temsil eder. Garson tezgâhına dönerken ya Carlo bir önceki gün Livia ile konuşurken istemsizce bir dil sürçmesi yaptıysa, diye endişe ettim. Ona içimi dökerken karımla konuşabileceği olasılığını aklıma getirmemiştim, son zamanlarda özellikle benimle ahbaplık etmeyi yeğlediğine inanıyordum. Oysa beklenmedik bir şekilde onu aramıştı ve kimbilir hangi nedenle yarım saat konuşmuşlardı. Evet, ihtiyarın çenesi biraz düşüktü, yaşı gereğince biraz dengesizdi ve istemeden bana ihanet etmiş olabilirdi. Ne var ki parçalar ve hafif sapmalar üzerine çalışmaya alışkın bir bilimkadını olan Livia tek bir kelimenin yer değiştirmesiyle, gizlenememiş bir hoşnutsuzlukla yarıda kesilen cümleyle en doğru sonuca varmakta uzmandı. Huzursuzlandım, Carlo'nun telefon numarasını buldum ve şöyle yazdım: Bugün bana ayıracak biraz zamanın var mı? Tam mesajı gönderirken Claudia karşımda belirdi.

Livia ile ilgili endişem dağıldı. Üzerinde uzun paltosu, şemsiyesini kapatıp bir köşeye koyarken ayağa fırladım. Özlemle beklenen bu belirmede daha fazlasını bekliyordum, masanın yanında ne yapacağımı bilemeden dikildim, görünümünde

* (İt.) Lekeli kahve. (ç.n.)

beni alevlendirecek o ayrıntıyı aradım. Bulamadım, bulamadığım gibi yanağıma bir öpücük bile kondurmadan aksi bir tavırla selamladı beni. Islak olsa bile paltosunu çıkarmadı, üşüdüğünü söyledi, bakışları dört bir yanı tarıyordu, hareketlerinde bir gerginlik vardı. Okula gitmek istememiş olan Abi hakkında söylenerek oturdu. Clelia'nın postaneden taahhütlü bir mektup almaya gittiğini, postacıların değil iki kere bir kere bile kapıyı çalmadıklarını, ihbar pusulasını bırakıp kaçtıklarını söyleyerek sinirle güldü. Yaşlı kadını taahhütlü mektubu almasının bu sabah acil olmadığına ikna edemediği için nefret etse bile yalan söylemek zorunda kaldığını anlattı. Acil bir durum uydurmuştu, kızını en kısa zamanda döneceğini söyleyerek bakıcıya emanet etmişti. Ve bu da aylar boyunca süren çalışmadan sonra ilk boş sabahıydı, uykudan ölüyor olmasına rağmen evimizdeki korkunç akşam yemeği –evet böyle tanımladı: *Korkunç*– yüzünden çok az uyuyabilmişti. İşte tüm bunlar iki yıldan beri mazeret yaratmadan her gün gördüğü bir adamı –dramatik bir tavırla beni işaret etti– birkaç dakika görebilmek içindi.

Sahiden öfkeli miydi yoksa onu az ya da çok mecbur ettiğim bu randevuyla alay mı ediyordu anlayamadım. O konuşurken garson kahvemi getirdi, onun önüne ittim, benim için olanaksız şekilde, şeker bile koymadan mekanik bir hareketle içti. Her neyse, dedim, iyi ki geldin, buradasın, gelemeyeceğinden korkmuştum. Gerçek memnuniyetsizlikle numara memnuniyetsizlik arasında salınarak ve başını sallayarak şöyle mırıldandı: Gelmesine geldim ama neden bilmiyorum çünkü yağmurdan nefret ederim, soğuğa ifrit olurum ve hemen kaçmam gerekiyor. Bunun üzerine elini tutmaya çalıştım ama hemen çekti. Kendime bile manasız gelen bir ses tonuyla şöyle dedim: Şimdi bir arada olunca her şey; yağmur bile, soğuk bile, tüm sıkıntılara ve aksiliklere rağmen güzelleşti. Daha da gergin bir tavırla güldü: Senin tuzun

kuru olunca güzel gelir, Clelia'yla bile eğlenmeyi biliyorsun. Temkinli bir şekilde profesör hanımı övdüm. Eğlenmek denemez dedim ama sevimli bir insan, bana kocasını, birlikte elli yılı nasıl keyifle yaşadıklarını anlattı ve sürekli Napoli aksanıyla aynı şeyi yineledi: Hayatımı doya doya yaşadım. Onaylamayan bir mimik yaptı: Başımıza açacağı işleri gördüğün zaman daha az seveceksin onu. Gergindi ama aynı zamanda neşeli de görünüyordu ve ben bana kızgın mıydı yoksa özellikle oyun mu oynuyordu anlamıyordum. Yeniden elini tutmayı denedim, bu sefer izin verdi ama kurnaz gözlerle giriş kapısına işaret etti:

"Ya şimdi Livia belirirse orada?

Usulca çektim elimi, parmaklarımın ucunu tırnaklarının üstünde bıraktım.

"İşe gitti."

"Ya belirirse? Her fırsatta bu ellerle onu mıncıkladığını söylüyor. Düşünsene, o ellerinle benim de her yanımı mıncıklamak istediğini öğrenirse ne kadar memnun olur."

Burada kendimi rahat hissetmiyordum. Mekân boştu, seslerimiz yankılanıyordu, tezgâhın arkasındaki çocuk bizi duymuştur diye korktum.

"Alberto girerse daha çok endişelenirim."

"Boş ver Alberto'yu, Livia'dan bahsedelim. Bak şimdi karın eşikte, çok güzel ve her zamanki gibi birtakım havalara bürünüyor."

Bu tanım beni rahatsız etti ve mırıldandım:

"Birtakım havalara bürünmüyor."

"Tamam, havalara bürünmüyor, mükemmel biri. Ama senin elimi tuttuğunu görüyor. Ne yaparsın o zaman, ne dersin ona? Nasıl kurtarırsın paçanı, anlat bana."

Bir kahramanın olası tepkileri üzerine kafa yorduğumuz zaman kullandığı ses tonuyla konuşuyordu ve öyle olunca bir anlığına sanki gönlümü kaptırdığım kadınla değil –o anda

âşık olmak yerine *gönlümü kaptırmak* daha uygun geldi– iş arkadaşımla buluşmuşum gibi hissettim. Hafiften düşmanca tonla yineledim:

"Alberto olsa nasıl kurtarırdı paçasını?"

"Konuyu değiştirme."

"Âşıksınız ve anlaşıyorsunuz gibi görünüyor."

"Onun hakkında konuşmak istemediğimi söyledim sana."

Kararlıydı, sustum, hayat arkadaşının şakayla bile olsa sohbetlerimizde yer almaması gerektiğini söyledi. Ben de karşılık verdim: O halde Livia da öyle. Tamam, diyerek kabul etti ve o anda senaryo yazarları pratiği ortamı hızla terk ederek yerini sevgililer arasındaki anlaşmazlıklara bıraktı, anlaşmazlıklar sahteydi, ikisinde de ironik vurgular vardı. Eşikte eşelenen güvercinleri fark etti, hem benden hem onlardan sıkılmış göründü.

"Gidelim buradan, biraz yürümeyi tercih ederim."

"Yağmur yağıyor."

Ayağa kalktı.

"Şemsiyem var, hem yağmıyor artık."

Masaya bozuk para bırakıp peşinden gittim. Doğruydu, yağmıyordu. Ansızın gökyüzünde mavi boşluklar oluşmuştu ama ağaçlardan dökülen damlalar yağmur gibiydi, Villa Torlonia bir bataklıktı. Claudia şemsiyesini bana verdi, yayının sert devinimiyle açtım onu, beklenmedik bir şekilde koluma girdi. Kimselerin olmadığı ortamda ona dokunmamı istememişti ama şimdi biçimsiz yollar, su birikintilerini bahane ederek samimi bir şekilde dayanıyor, şemsiyenin kubbesi altında bana sokuluyordu. Kafamı karıştırıyor, diye düşündüm. Bu tereddütlü davranışı onun istikrarsız olduğu hissi veriyordu, ona ait her şey ânında tükeniyordu. Paltosu örneğin: Geçen pazar günü bende müthiş bir izlenim bırakmıştı ama şimdi yeniden düşünüyordum da, hiç dikkatimi çekmiyordu, koluma sarılan kolunu, temas eden memesini ve kalçasını

hissetmemi engelleyen bir kumaş parçasıydı. Ya da saçları: Işığı, bukleleri derken hikâyeler yazmıştım oysa şimdi umursamıyordum. Ne istiyordum ondan, her seferinde şaşırarak onu paketinden tekrar çıkarmak mı? Şimdi beni aşağıdan yukarı süzerek daha sakin konuşuyordu, başını arada sırada omzuma yaslıyordu. Gülümsüyordu, gülüyordu, sahne yeniden değiştiriyordu, bembeyaz dişleri, tükürüğünün ışıltısı beni büyülüyordu.

Birkaç dakika önceki anlaşmayı ânında bozarak, "Sen ve Livia birlikte iyisiniz," dedi. Tereddüt ettim, dürüst olmak istiyordum *–mecburdum–* ama bunu onu üzmeden yapmalıydım.

"Evet, bu doğru."

"O halde neden beni sevdiğini yazdın," diye sordu; sesinde hiç saldırganlık yoktu, sanki sahiden olanı anlamaya çalışıyordu.

Kafeye girdiği andan itibaren bir önceki günkü o *ama sonra* meselesini *–karını seviyorsun, beni seviyorsun, aferin ama anlat bana gidişat nereye?–* kendi yöntemince geliştirdiğini ve bunu da küçük ironiler ama aynı zamanda son derece ciddi çıkışlarla, ince ince yaptığını sezdim. İşte gerçeği açıklamak için doğru an buydu, dilimin ucuna geldi. Ama bir kez daha başaramadım bunu, artık her şey ileri doğru koşuyordu, geri dönmek ve hatamı anlatmak sadece ona değil aynı zamanda kendime karşı da bir kötülük olacaktı. Uzun bir utanç ânının ardından belirsiz bir cümle kurdum:

"Karımla benim aramda uzun bir geçmiş var."

İtiraz etmedi, koluma daha sıkı sarıldı, çektiğim zorlukları anlıyormuş ve yanıtın belirsizliğinin ötesini okuyabiliyormuş gibi göründü.

"İlk kez mi bir başkasına âşık oluyorsun?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet."

"Yemin et."

"Yemin ederim."

"Ve karını asla terk etmezdin."

Saçlarından öptüm ve şöyle dedim:

"Hayır, asla ve onun beni terk etmesine de dayanamazdım."

İyice ıslanmış otlarda köpekler koşmaya başladı, sahipleri onlara sesleniyordu. Yağmurluk ve kırmızı yün bereli bir kadın bana özellikle kaygılanmış gibi göründü, ince sesiyle, kısa aralıklarla "Nadò, Nadò" ya da buna benzer bir isimde bağırıyordu. Sessizlik içinde havuza vardık, fıskiyeler çalışmıyordu, su berraktı. Arkada Villa ve yan revakları yer alıyordu. Yolu engelleyen cüce palmiyenin sivri yapraklarını elimle uzaklaştırdım, havuzun kıyısında yürümeye başladık. Hiçbir şey söylemediğinden alındığını sandım. Dikkatle sordum:

"Neden, sen Alberto'yu bırakır mısın ki?"

Cılız sesiyle yanıtladı:

"Bırak şu Alberto'yu."

"Ona hiç ihanet ettin mi?"

"Kendimizden söz edelim."

Oysa sustuk, sessizlik içinde yapıya vardık. Yakından beyazı falso veriyordu, badanası şurada burada şişmişti ya da kara bir leke bırakarak kopup düşmüştü, kapılar paslıydı. Ama az öncenin boz soğuğundan sonra sıcacık bir güneş, bulutlar arasında kendine yol açarak ilerliyordu. Şöyle dedim:

"Ne acayip şu hava."

Güldü.

"Acele eve dönmem gerekiyor ama sen havadan mı bahsetmek istiyorsun?"

"Hayır."

"O halde yeter, konuya açıklık getirelim: Beni seviyorsun ama karını da seviyorsun."

"Formül biraz anlamsız ama özü bu.

"Yani benimle sevişmek ve akşam eve dönmek, ertesi sabah da Livia'yla mı sevişmek istiyorsun?"

"Bu şekilde dile getirmeye ne gerek var?"

"Gerçek buysa, böyle dile getirilir."

İç çektim. Ona gönderdiğim mesajdan bu yana ne kadar süre geçmişti? Aklımdan saydım, daha sadece dört gün olmuştu ve beşinciye başlıyorduk. Şöyle söyledim:

"Şimdilik böyle ama sonrasında ne olur bilmem. Artık birkaç saat içinde ne olacağını bile kestiremiyorum. Bu nedenle seni istemiyorum dersen anlarım."

"Hoşuna giderdi bu, değil mi?"

"Hiç hoşuma gitmezdi. Hâlâ istiyor musun?"

Sağdaki dar sütunlu yola girdik. Bir zemin kat penceresinde şöyle bir ilan vardı: KAMERAYLA İZLENEN MÜZE ALANIDIR, REVAKLARIN ALTINDA SPOR YAPMAK YASAKTIR. Hızlıca dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Evet ama bir şartla."

"Nedir o?"

"Bu hikâyeyi birlikte başlatacağız, birlikte bitireceğiz."

"Ne demek bu?"

"Sen kendi aklına estiği zaman, yeter artık, diyemeyeceksin."

"Anlamıyorum."

"Anlamıyorsun çünkü bana seni seviyorum yazıyorsun ama tek derdin sevişmek, o kadar."

"Seni böyle düşünmüyorum, çok uzun süreden beri tanışıyoruz."

"Hiç de bile tanışmıyoruz. Ama olabilecek en açık şekilde söylüyorum: Kendimi denenmiş ve bir kenara atılmış hissetmek istemiyorum. Biz ortak kararla birlikte olacağız ve ortak kararla buna son vereceğiz."

Bu sefer ben onu öptüm, sıkı sıkı sarılarak ve yoğun

tutkuyla öperken yeterince sıkı sarılmadığımdan, ellerimin arasından kayıp yere serileceğinden korkuyordum. Ama bir saniye geçti, iki, belki üç ve geri çekildim, kameraları izleyen görevli dışarı fırlayıp burada sadece sportif değil erotik etkinliklerin de yasak olduğunu haykıracak sandım; çok sıkı sarılmıştım, canını yakabilirdim. Mırıldandım:

"Anlamamaya devam etsem de tamamdır."

"Zamanı geldiğinde ikimiz de anlayacağız."

"Hâlâ uygun bir yer bulamadım."

"Ben Alberto'ya bu hafta bir akşam başı fena halde dertte olan bir arkadaşımda kalmaya gideceğimi söyledim bile."

"Kalmaya mı?"

Alaycı bakışlarla baktı bana:

"Bir gece olsun dışarıda kalamaz mısın?"

"Kalırım tabii," diye yalan söyledim.

Pusetlerde bebeklerini gezdiren anneler görünmeye başladılar. Belki de bakıcıydılar, anneler çalışıyordu, Livia gibi. Tamam, sen bana haber ver, hoşça kal, dedi Claudia aniden alçalttığı sesiyle ve seke seke merdivenlerden iniverdi. Nomentana Caddesi'ne çıkan kapıya doğru hızla uzaklaşmasını seyrettim. Uzaklaşırken arkasından bakakaldım. Doğruydu: Uzun ve kalın palto bende iki gün önceki etkiyi yaratmıyordu. Onun yerine ansızın pergel imgesinin nereden geldiğini anımsayıverdim: John Donne'ın Cristina Campo tarafından yeniden yorumlanmış bazı dizelerindendi. O sabit ayaktı, ben daireler çizermiş gibi yapıp eğimle uzaklaşsam da ikincil ayaktım. Yaylı pergel Donne ve Campo'nun metinlerinde yoktu ve komiklik olsun diye ben sokuşturmuş ama başaramamıştım. Ne gelirdi ki artık elimden: Saatler akıp geçiyordu, eninde sonunda bir yere varacaktık. Telefonum mesaj sinyali verdiğinde hâlâ müze villanın merdivenlerinin tepesinde, güvercin pisliği ve yosun lekeleriyle kaplı kocaman amforaların arasında duruyordum. Dünkü dudakları,

bugünkü elleri, bakışları endişe verici bir kolaylıkla solsa da, kafamın içine iyice saplanmış olan Claudia'yla hemhal olup duruyordum. Carlo yanıtlamıştı beni ve şöyle yazmıştı: Saat birde seni evime bekliyorum, bir şeyler yeriz, sen de bana neler olup bittiğini anlatırsın.

19

Livia'yı aradım. Telefon uzun uzun çaldı, yanıtlamayacak diye korktum. Ama yanıtladı, biri iki yapmacık söz söyledi, belli ki öğrencileri ya da meslektaşlarıylaydı. Ona Silvero'nun aradığını söyledim, geçmişte birlikte çalışmış olduğum, faal bir yapımcıydı ve karım onu sadece ismen tanırdı. Bu Silvero benimle bir projesi hakkında konuşmak istiyordu ve evine yemeğe davet etmişti; öğlen evde yemeyecektim. Tamam, dedi, Giulio'yla o ilgilenirdi. Sonra kızları okuldan almaya yetişir miyim, diye sordu. Tabii dedim, Silvero'yla işim uzun değil, merak etme sen.

Ancak telefon görüşmesinin sonunda ona neden yalan söylediğimi sordum kendime. Kolaylıkla söyleyebilirdim gerçeği, daha önce de Carlo'ya öğle yemeğine gitmiş ve bunu ondan gizlememiştim. Hatta ona Villa Torlonia'da Claudia'yla kahve içtiğimi bile söyleyebilirdim çünkü bunda kötü bir şey yoktu: Noel ışıkları gibi yanıp sönen büyüleyici kadın figürüyle değil, son iki yılın Claudia'sıyla kafede hayal edebilirdi beni. Gizliyordum, uyduruyordum, üstelik bunu mecbur olduğum için yapmıyordum. On iki yıllık dürüstlükten sonra bir yalanlar zinciri başlatmıştım ve çok da iyi bildiğim üzere bunları kolayca gündelik lokmama dönüştürebilirdim.

Zihnimde bu soruyla vardım Carlo'nun evine. Lungotevere delle Armi'nin hemen arkasında, tek bir kişi için çok büyük olduğunu nitelediği bir dairede yaşıyordu. Asansör bozuktu, altı katı yürüyerek çıktım. Zayıf, ufak tefek, her zamanki gibi keyifli haliyle eşikte beni bekliyordu. Soluk

soluğa mırıldandım: Bugün çıkmasan iyi edersin, asansör çalışmıyor. Asansörün bir gün çalışıp bir gün çalışmadığını ama bunun bir trajedi olmadığını söyledi: Bacakları hâlâ kuvvetliydi ve yürüyerek inip çıkmak sorun olmuyordu. Sonra beni çalışma odasına götürdü, hep orada ağırlardı. Yazı masasında üç dört kitabın ve bilgisayarın açık olduğunu fark ettim. Çalışıyormuşsun, seni rahatsız ediyorum, kusura bakma, dedim. *Çalışmak* kelimesiyle her zamanki iyimserliğiyle alay etti. Ben ve Claudia için yazmak gerçek bir iş anlamına geliyordu ama ona göre çalışmak –kahkahaya karışan öksürüğüyle– tatmin etmeyen kelimelerle değersiz düşünceleri harmanlayarak zaman öldürmekti. Evet, gençliğinde hazla yazardı. Akrabaları, tanıdıkları hatta gelip geçen insanları inceler, bilinen yaşantılarının içindeki gizleri bulup çıkarırdı ve onların gerçekliklerine sadık kalarak yazardı. Sonraları bir anlatının gerçek hayat izlenimi verebilmesi için eski hokkabazlıkların işe yaradığını –fesatça da olsa– keşfetmişti. Bu kadar da değil. Yavaş yavaş –zaman içinde başyapıtlar yazmasına yarayan– o harika oyunların suyu çıkmış şakalara indirgendiğini fark etmişti ve onları bir kez daha kullanmanın ya da bir kez daha sömürmenin edebiyatı bir milimetre bile ilerletmeye yaramadığını anlamıştı. Bu yüzden azizim –diye sonlandırdı neşeyle– vicdan azabı çekmene gerek yok çünkü senin bu ziyaretin benim için nimettir ve bu yaşımda her şeyin kendi düzenini bulduğu bir başka saçmalık yazmak benim neyime, seni tanıdığımdan beri severim, dertlerini de severim, sana bir el uzatmak hoşuma gidiyor, varoluşsal fuhşunun nereye varacağını görmek de hoşuma gidiyor, hatta genç olduğunu, engin yaratıcı enerjin bulunduğunu, benim asla yazamayacağım ama bu olaydan senin olağanüstü bir roman çıkaracağını düşünmek bile hoşuma gidiyor. Sonra beni bir pencereye doğru itti, onu açtı, göğün mavisini, ışığı, şehri,

sararmış yapraklar arasında ışıldayan Tiber Nehri'nin bir kısmını göstermek istedi. Baksana nasıl bir gün oluşuverdi, yazı yazmanın sırası mı sence? En iyi şey dostlar arasında çene çalmak, gezinmek, sokaklardaki insanlarla ilgilenmek, âşık olmaktı.

Değerlendirmeyi amaçlayan gözlerle baktım ona.

"Hala âşık oluyor musun?"

"Neden olmayayım?"

Elimden gelen tüm sempatikliğimle kahkaha attım. Ne mutlu sana, dedim, kafanın içinde bir delikanlısın hâlâ, ama o bana hem zihnen hem bedenen yaşlandığını hatta çok yaşlı olduğunu söyledi. Bu *çocuksuluk*, yaş yüzünden havuzda otuz tur atmayı hedeflerken sadece on tur yüzebilmek ya da gücünün dorukta olduğu zaman bile yazamadığın çetin kitabı tasarlamak gibi bir tortuydu. Öte yandan –diye alaya vurdu– yaşın gerektiriyor diye bacakların hâlâ sağlamken baston taşımazsın çünkü o zaman baston eline yük olur. Sonra pencereyi kapattı, tavana doğru uzanan sarmal merdivene yaklaştı, demir tırabzana tutunarak dikkatli adımlarla çıkmaya başladı.

O sanki tarafsız ve yüce bir dayanakmış gibi –buna ihtiyacım vardı– peşinden gittim ve küçük ama geniş pencereleri tüm kenti gösteren bir mekâna çıktık. Beni buraya hiç çıkarmamıştı.

"Beğendin mi?"

"Çok güzel."

Kendini küçümseyen bir özgüven ifadesi takındı. Vasatça uygulanmış bir iki hile –dedi– yazın sanatına yarar sağlamaz ama şanslıysan, sana müreffeh bir yaşlılık hakkı tanır. Sonra beni kurulmuş küçük bir sofraya oturttu, başımla hayır işareti yapsam da bardağıma şarap koymak istedi ve birdenbire bana tavsiye ettiği küçük bellek alıştırmasını yaptım mı diye sordu.

Hangi alıştırmadan söz ettiğini hatırlamakta zorlandım, sonra Claudia konusunda ona atfettiğim kelimeleri anımsamayı ima ettiğini anladım. Çabaladığımı ama sadece bir iki cılız yankı yakalayabildiğimi söyledim, doğru cümleleri yineleyemiyordum ve hatta hangi ortamda telaffuz ettiğini bile söyleyecek durumda değildim. Yine de benim bu araştırmamla çok ilgilenmiş göründü ve ocağın üstünde duran tencereden tabağıma ne olduğunu bilmediğim bir şeyler koyarken –belki balık ve patatesti– Claudia'nın bana âşık olduğunu söyleyenin kendisi olduğuna hâlâ inanıp inanmadığımı bilmek istedi. Ne diyeceğimi bilemedim –zihnimden neler geçtiğinin bile bilincinde değildim, tek kaygım kimsenin canını yakmamaktı– ve yemeğe dikkat etmeden yemeye başladım.

"Bizim zevkimiz daima üzüntü yaratma tehlikesi taşır," dedi.

"Biliyorum."

"Zavallı Alberto için kaygılanıyorum, arkadaşımdır benim."

"Benim de arkadaşım."

"Erkeklerin hepsi gibi onun da kendince sıkıntıları ve öfkeleri var."

"Onu bu anlamda tanımıyorum."

"Claudia iyi bilir," diyor, "onu derinlemesine tanır."

Bu cümle hoşuma gitmedi, yemeyi bıraktım. Kendimi gençliğimdeki gibi hissettim, sanki –bu durumdan önce de var olan– huzursuzluk bataklığında kaybolmuştum, nefret ettiğim ama çekici bulduğum bir metafordu. Sadece Alberto'nun değil Claudia'nın da bu özelliklerini bilmediğimi, bana çekici gelen Claudia'nın bildiğimi sandığım her şeyi un ufak ettiğini söyleyesim geldi. Ve neredeyse bilincine bile varmadan, benimle onun arasında yaşananların nasıl hızla geliştiğini anlatmaya başladım. Ben on iki yıldır Livia'ya sadığım,

diye mırıldandım ama ne olduysa oldu ve bir iki saat içinde tamamen rastlantısal bir şekilde sınırlar aşıldı. Ne düşünmem gerekiyordu? Sadakat belli bir zamana mı bağlıydı? Sadık olmayı denemek bile aptalca mıydı? Başıyla hayır dedi, kâğıt peçeteyle ağzını temizledi, kâğıt mavi olduğundan ışık birkaç saniyeliğine o rengi zayıf yüzüne yansıttı. Şöyle dedi:

"Sadık insanlara saygı duyarım ama sadık olmayanları sevimli bulurum."

"Yani Livia'ya sadık kalmamı onaylarsın ama onu aldatırsam beni sempatik mi bulursun?

"Aşağı yukarı öyle ama *aldatmak* ifadesini kullanmazdım çünkü bu nefret edilesi bir fiildir. Sadık olmamak, aldatmak anlamına gelmez, bu bir merakın giderilmesidir."

"O halde diyelim ki ben Claudia ile yattım: Sen benden yana mı olursun, Livia'dan yana mı?"

"Karına büyük hayranlığıma halel gelmez ama dünyanın kartları karıştırmak için sen ve Claudia gibilerine ihtiyacı vardır."

Bana biraz daha balık ve patates vermek istiyordu ama belki fazla net bir el hareketiyle reddettim. Ye, dedi, iriyarı adamsın, hazlar ve acılar bekliyor seni, beslenmelisin, sonra tabağıma biraz daha yemek koydu. Gözlerimi yere indirerek:

"Livia'ya telefon ettiğini biliyorum," dedim.

"Evet, kültürel yaşlanma konusunu inceleyen bir hanım arkadaşım için bilgi gerekiyordu."

"Ona başkalarına fazla yaklaşmanın risk olduğunu söylemişsin."

"Olabilir, meraklılık risklidir."

"Nasıl buldun karımı?"

"Harikaydı."

"Acaba onu huzursuz hissettin mi, diye merak etmiştim."

"Sen ve Claudia yüzünden mi?"

Telaşla diktim gözlerimi.

"Yani ağzından şöyle bir cümlecik, yanlış bir kelime kaçtı mı?"

Saniyenin uzun mu uzun bir ânı boyunca yanıt vermedi, küçük gözleri gözkapaklarının ağırlığı altında kayboldu. Şöyle dedi:

"Sana bir öğüt vereyim: Eğer bu ufak maceranı zarar vermeden sürdürmek istiyorsan, sadece sana bağlı olan bir şeyi bana ya da başkalarına atfetme."

Takındığı üslup, sözlerin içeriğinden daha fazla rahatsız etti. Tahammül edilmez şeyleri beni sakinleştiren bir tatlılıkla söyleyebilen bir adamdı ama şimdi –nasıl desem– merhametsiz biri olabileceğini de gösteriyordu. Mazeretimi dile getirmeyi denedim, başımıza geleni aydınlatmak için Claudia'yla gereken fırsatı ve zamanı bulamadığımızı açıkladım ona. Bu yüzden mutlu olmadığım gibi korkuyordum da. Kaçamaklardan nefret ederdim ama kendimi yakalanmış hissediyordum ve şimdi bir süre sakin kalabilmek için sığınabileceğim bir yerim bile yoktu. Filmlerde –diye mırıldandım– körlemesine koşup bataklığa düşen adamlar gibi hissediyorum kendimi. Merakın suçuydu, evet, bu vardı ama o kadar da fazla değildi. Livia'yı seviyordum ve onu kaybetmeyi göze alamazdım. Derken şöyle deyiverdim yüksek tondan:

"Nasıl başladığını sen gayet iyi biliyorsun, benim tarafımdan gerçek bir dürtme olmadı."

Başıyla belki evet belki hayır anlamına gelen bir işaret yaptı.

"Peki bu noktada ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Senin yerine benim karar vermemi mi istiyorsun?"

Gülmeye başladım:

"Sen mi? Eh, harika olurdu. Nihayetinde buraya tam da bunun için gelmişim gibi hissediyorum kendimi."

Sanki ansızın ondan iğrenmiş gibi bir parça ekmekle özenle sıyırdığı tabağını itti. Göremediği bir şeyi ararmış gibi masa örtüsünü yokladı, ayağa kalktı, belli belirsiz bir gülümsemeyle şöyle dedi:

"Özür dilerim, hemen dönüyorum."

Sarmal merdivenden indi, telefonunu ya da kalan ömrünü uzatacak ilacını almaya gidiyor sandım. Ben de kalktım, pencerenin önüne gittim. Işık artık göz kamaştırmıyordu, hava yine değişmeye hazırlanıyordu, yeniden biraz rüzgâr çıkmıştı. Şehir sararmış bitki örtüsüyle solmuş ve eprimiş bir gökyüzü arasında uzanmış bir hayvanın taşlaşmış kalıntısı gibi uzanıyordu. Pencereden ayrıldım, küçük kitaplığın raflarını inceledim gönülsüzce. Sadece Carlo'nun yazdığı kitaplar vardı; denemeleri ile romanlarının normal ve cep baskıları, bir de çevirileri dizilmişti. Ne çok, binlerce sayfa yazmıştı bu adam ve yine de kendini evrensel yetersizliğin bir parçası hissediyor ve ciddi anlamda mutsuz görünüyordu.

Kitapların adlarına baktığımda pek iddialı buldum. Çok fazla şey vadediyorlardı ve belki bu nedenle herkesten önce onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Livia'nın bu kitaplara bayıldığı geldi aklıma ve bir ikisini okumak gerektiğine karar verdim. Okursam belki karımın beyninin kıvrımları arasındaki gizemleri çözebilirdim; tam da bugünlerde o net imge zihnimde odağını kaybederken yapmalıydım bunu. Başlığı ilgimi çektiğinden kitaplardan birini aldım: *İlk Zina*. Tarihine baktım, 2003 yılına aitti. Arka kapak yazısından edindiğim bilgiye göre elli yıldır mutlu bir evliliği olan yaşlı adam, ansızın kendi yaşında ve karısının da onun da uzun süredir arkadaşı olan kadına âşık olduğunu keşfediyordu. Yaşlıları seven yaşlılar, diye düşündüm rahatsızlık veren bir duyguyla, –gençlik, yaşlılık, savaş, iklim felaketleri, devrimler, bir tsunami gibi– eksenine bir aşk hikâyesi almayan tek bir karmaşık konu yoktu. Carlo'nun basamakları tırmanan ayak

seslerini duyunca kitabı yerine bıraktım. Hareket ederken bile hareketsizmiş izlenimi bıraktığından içimde bir istikrar gerekliliği yaratıyordu. Yeniden belirdi ve şöyle dedi:

"Belleğim zayıfladı, ne gelir elden. Neyi nereye koyduğumu bir türlü hatırlayamıyorum."

Kırmızı bir anahtarlığa takılı iki anahtar gösterdi. Devam etti:

"Bu apartmanın, bu evin kapı anahtarı. Monteverde'de küçücük bir apartman dairem var. Bir zamanlar orada otururdum ama bu evi alalı beri oraya gitmiyorum."

Bana anahtarları verdi, cömertliğine hayret bile edemeden teşekkür ettim. Her ne kadar yetişkin hayatımın denizin dibini boylamasına neden olacağını gayet iyi bilsem de, bu yardımı ondan almak, beni her türlü endişeden kurtardı. Küçük bir yazı masasına gitti, adresi yazdı ve kâğıdı uzatırken geniş bir tebessümle şöyle dedi:

"Tek bir şey tembihliyorum: Bu ikimiz arasında kalmalı, Claudia'ya bile söylemeyeceksin."

20

Tiber Nehri kıyısında hızlı adımlarla yürürken polisin arabamı çekmemiş olmasını umuyordum. Neyse ki bıraktığım gibi, tek tekerleği kaldırımda, dengesiz haliyle buldum. Kızlarım beni okulda bekliyorlardı ama başka otomobillerle, motorlarla, otobüslerle kanlı kaza olasılıkları önemini yitirmiş gibi bodoslama daldım trafiğe. Carlo her zamanki gibi sihirli bir şekilde benim için şeylerin hiyerarşik düzenini değiştirmiş, o anki ilham kaynağına göre tepeden tırnağa yeniden düzenlemişti. Nomentana'ya doğru sürerken ne anahtarları kullanmanın sorumluluğunu ne de cehennem hayatının kapılarını açma tehdidini umursuyordum. Ona geçmişteki rezilliklerimle ilgili hiçbir itirafta bulunmasam bile –kendimin en kötü halini– uzun zamandan beri karmakarışık bir adam olduğumu anlamış gibi görünüyordu. Yine de beni çözmek istediğine ilişkin bir işaret vermiyordu, tek bir davranış hatta bakışla benden sıyırıp atacak hiçbir şey olmadığını belirtmekle yetiniyordu, senaryo yazmayı bırakıp kendimi edebiyata adayacak olsam benim de kâğıda dökebileceğim doğru anlatısal gidişata katkıda bulunuyordu. Evet benim olayımı *varoluşsal fuhuş* olarak tanımlamıştı ama beni mutsuz etmesi gereken bu söylem, onu dile getiriş şekli sayesinde cesaretlendirmişti. Sanki bana şöyle demişti: Her şey devinir oğlum, oyun sahneye konmuş, sen yaşıyorsun, eğleniyorsun, daha ne istiyorsun; ben de kendimi –özellikle kulağıma hem hoş ve hem de gülünç gelsin diye özel bir sıfat seçtim– bahtiyar hissediyordum. Evet ya, masaya Livia'yı, Sara'yı, Nilde'yi, Giulio'yu ve hatta Claudia'yı süren

bahtiyar bir poker oyuncusuydum; meslektaşlığın duygusal ilişkiye dönüştüğü işim de her an tıkanabilir, parçalanabilirdi. El yüksekti ama ben her şeye rağmen kendimi güvende hissediyordum, oyun nasıl giderse gitsin tadını çıkaracaktım. Bu nedenle otomobilimi pervasız bir hafiflikle sürerken Claudia'ya sığınacağımız güzel bir yer bulduğumu müjdelemeyi, Livia'ya da bütün bir geceyi dışarıda geçireceğimi haber vermeyi iple çekiyordum.

Bu ruh haliyle arabamı kızların okulunun önüne park ettim, o yol şeridi o saatte korna çalan saç yığını arabaların ve bağıran, çıkan çocukları tarafından görülmek için el sallayan ebeveynlerin yarattığı bir trafiğe sahne oluyordu. Otomobilimi kaosun sınırlarına bıraktım, yetişkin ve çocuk kalabalığını yardım, avluyu geçtim, anaokulu sınıflarına çıkan dış merdivene ulaştım. İçeriye girdiğim anda öteki veliler, özellikle de anneler ve hatta bir iki dede seline kapıldım, gözüme köşedeki minik masayla iskemleyi kestirdim, oturdum ve Claudia'yı aradım.

Ona yalnızca evden söz edecektim, aynı zamanda oraya ne zaman gidebileceğimizi bilmek bile acildi. Müsait olacağı günü, geceyi söylediğinde ben de Livia ile konuşabilir, bir yalan uydurabilirdim. Telefon uzun uzun çaldı ama Claudia açmadı. Bu Carlo'ya atfettiğim uğurun gidişatına ters düşen bir haldi. Homurdandım, telefonu bıraktım, Nilde'nin sınıfına gittim. İçeriye baktım, öğretmene selam verdim. Kızım kaşlarını çatmış sırasında oturuyordu, öteki öğrenciler çoktan gitmişlerdi. Yanıma gelmek için ayağa kalktı ama ben fikrimi değiştirdim, bir el işaretiyle onu durdurdum. Arabada kızlar yanımdayken Claudia'yı arayamazdım, öğretmene gülümsedim, sessizce, bir dakika lütfen, dedim, Nilde bozulduğunu belli etti, yeniden oturdu. Bir kez daha aradım. Bir, iki, üç, dört kez çaldı. Beşincide Claudia değil, Clelia yanıtladı beni.

Claudia, Abi'yi almak için okula gitti ve telefonunu evde unuttu, dedi. Özür diledi, bir önceki sefer adımı görmüştü ama yanıtlamaya cesaret etmemişti çünkü gelini telefonuna el sürülmesine bile çok kızardı; ama şimdi ikinci kez arayınca acil bir durum olacağını düşünerek açmıştı. Utana sıkıla şöyle dedim:

"Acil değil, ama işle ilgili, ararım yeniden."

"Ben aratırım sizi."

"Gerek yok, az sonra yeniden denerim."

Bir anlık sessizlik oldu sonra şaka yapan birinin edasıyla bana sordu:

"Peki biz ne zaman görüşüyoruz?"

"Ne zaman isterseniz?"

"Ne zaman isterseniz, genel bir ifade, bir gün belirleyelim. Neden o ihtiyar iblise randevu veriyorsun, evine yemeğe gidiyorsun da beni atlatıyorsun?

İhtiyar iblis Carlo'ydu besbelli, sıkıntıyla güldüm:

"Nereden biliyorsunuz?"

"O da ben de çenebaz mumyalarız."

Rahatsızlığım arttı. Ben evden çıkar çıkmaz onu mu aramıştı Carlo? Kadının onu aramış olması daha muhtemel göründü, belki hep arıyordu onu, yalnızlıktan bunalan eğitimli bir kadındı nihayetinde.

Uydurma bir heyecanla, "Sizler şahane insanlarsınız," dedim, "mumya olan benim. Yarın sabah buluşmaya ne dersiniz, biraz yürüyüş yaparız."

"Mükemmel, işte doğrusu budur. Saat onda, Porta Pia'nın Asker Heykeli tarafındaki otobüs durağında buluşalım."

"Sizi arabayla almaya gelsem daha iyi olur."

"Kesinlikle olmaz, yaşlıyım ama bağımsızım, ulaşım araçlarıyla tüm Roma'yı dolaşıyorum. Tek şartım Claudia'ya tek kelime etmek yok. Gelinim sizi kendi malı sayıyor ve görüştüğümüzü keşfederse kıyamet koparır."

Ansızın iki ihtiyar arasındaki bu ortak bağlantı komiğime gitti çünkü ikisi de, farklı nedenlerle, Claudia'yı bir sorun olarak görüyorlardı.

"Peki," dedim, "saat onda heykel tarafında."

"Dört gözle bekliyorum, dün akşamki sohbet bana çok iyi geldi. Sizin duyarlılığınız beni mutlu ediyor, hem iyi yürekli hem de hüzünlü bir çocuksunuz. Biraz konuşmak ikimize de iyi gelecek çünkü hakkınızda bazı sezgilerim var."

"Ne sezdiniz, Clelia?"

"Sezdim işte, yarın görüşürüz."

Telefonu cebime koydum. Gergin olduğumu hissettim, Carlo'nun iyicil gücünün etkisi hafiflemişti. Nilde'nin öğretmeninden özür diledim, kızım koridorda yanıma geldi. Söylendi ama onu susturdum ve Sara'nın sınıfına kadar peşim sıra sürükledim. Clelia benim hakkımda ne sezmişti? İhtiyar adamın ona Claudia, anahtar, Monteverde'deki daire hakkında bir şey söylediğini olasılık dışında bırakıyordum çünkü Profesör Hanım oğlu ve torununu korumak için tarafını belli eder, bu kadar samimi olmazdı. Carlo'dan geri kalmak istememesi, benim sevgili yaşlı dostum rolüme bürünmek ve bunu sonra telefonda ya da başka bir fırsatta ötekine karşı kullanması daha olasıydı. Evet, diye yatıştırdım kendimi, kesinlikle böyle olmalı ve görüşmeyi kabul etmekle iyi ettim. Clelia ile aramı iyi tutmam, bu olayın tehlikelerinden birini bertaraf etmek anlamına gelirdi ama yine de kafam karışıktı: Beni neden hem iyi yürekli hem de hüzünlü diye tanımlamıştı, bu onun görüşü müydü yoksa Carlo'nun, belki Alberto'nun, hatta Claudia'nın kanaatini mi yineliyordu?

Sara'nın öğretmeni Nilde'ninkinden daha kızgındı. Üst üste özürler dilesem de ona veda edip kızımla sınıftan çıkarken anlaşılmaz ve vahşi bir sesle yanıt verdi. Büyük kızım küçük kardeşi gibi huysuzluk etmedi ama surat astı

ve: Öğretmenim bir daha geç kalırsam beni çöpe atacağını söyledi, dedi.

Okulun dışındaki kaosa sürükledim onları. Otomobilinin yanında dikilmiş, kapısını açık tutmuş, elini hiç kaldırmadan korna çalarak yolunu tıkayan ve çocuklarıyla gitmesini engelleyen arabamı protesto eden adamın yanından geçtim. Tehditkâr bir ses tonuyla özür diledim, Sara ve Nilde'yi arka koltuğa oturttum, yola çıktım. Günlük ritüelimize katılmak zor geldi: Eve varana kadar yolda şarkı söylerdik; kızların gayet doğru söyledikleri şarkıda ben özellikle art arda hatalar yapıp onları güldürürdüm. Kesin bir hayırla konuyu kapattım ve bir süre hoşnutsuz bir sessizlik içinde yol aldık. Ama belli bir noktada telefonum çalınca otomobil ekranı aydınlandı. Arayan Claudia'ydı, yanıtlarsam konuşmayı kızlar da dinleyecek demekti. Üçüncü çalışta arayan adını okuyan Sara şöyle dedi:

"Belki Abi benimle konuşmak istiyordur."

Nilde hemen müdahale ederek, "Açma," dedi.

"Aç!" diye bağırdı Sara.

Açtım, Claudia şöyle dedi:

"Beni mi aradın?"

Soğukça bir sesle yanıtladım:

"Arabadayım, kızların selamı var."

"Benden ve Abi'den de selamlar."

"Her şeyi düzenledim demek için aramıştım."

"İyi."

"Ne zaman mümkün olursun?"

"Yarın."

Sustum, kaygım doruk noktasına ulaşmıştı, yarın bana çok erken geldi. Şaşkınlıkla yanıtladım:

"Tamam, onaylamak için konuşuruz."

"Daha neyi onaylıyoruz, yarınsa yarın."

"Tamam yarın, hoşça kal."

"Abi'ye selamlar," diye bağırdı Sara ama Claudia çoktan kapatmıştı.

Dikiz aynasından kızıma baktım, hayal kırıklığına uğramıştı, yüzü solmuştu. Nilde de bunu fark etti, ona yakınlaştı, başkalarının neşesinin bizi mutsuz ettiğini, oysa acı çekmenin içimizdeki merhamet etme eğilimini ortaya çıkardığını gereğinden erken olarak öğrenmiş oldu. İkisine karşı öyle derin bir sevgi hissettim ki gözlerim doldu. Eve kadar onların şarkılarına uyduruk ve saçma kelimelerle eşlik edince yeniden bahtiyar olduğumu hissettim. Ama bu sıfat beni artık sevindirmiyordu.

21

Kızlar asansöre binmeyi reddettiler, yürüyerek çıkmak istediler. Onlar önde ben arkada çözümlenmesi mümkün olmayan uydurma *Koll* dilinde yüksek sesle konuşarak, her yarım cümlede birbirimizi karşılıklı kutlayarak –aferin, aferin size–, neşeyle gülerek ve ağlayarak ev kapısına varana kadar tüm basamakları tırmandık. Hatta koridora dalıp yüksek sesli sorular, yanıtlar, hayret ya da azarlama nidaları atarken bile durmadık. Giulio son hız emekleyerek ve bizim dilimiz kadar anlaşılmaz ifadelerle yanıtlar vererek bizi karşıladı ve ablaları uydurma cümlelerle bebeği sağır edercesine onu çekiştirip durdular. Arkadan Livia belirdi –neden geç kaldınız, merak ettim sizi– derken biz ona anlaşılmaz dilimizle yanıt verdik, onu zoraki de olsa güldürdük. Sonra ciddiyetle ekledi: Tamam, anladım, şimdi ayakkabılarınızı, paltolarınızı çıkarın, ellerinizi yıkayın, Giulio ile ilgilenin ve mutfağa gidip atıştırın çünkü üç dakika sonra bir görüşmem var. Ben kuşkulu bir tonla Sara'ya, "Skarlòk skaip magàli vidikòll?" diye sorunca o da beni: "Koll scollacchia saíl," diye yanıtladı ve Nilde bize sinir olmuş gibi: "Milú scubilék," diye bağırdı, sonra ellerimizi yıkarken bile bu neşeli şapşallıklarımızdan vazgeçmedik.

Onların buna sevinçle katılmaları beni memnun etti. Tüm öğleden sonra ve hatta akşama kadar sürmesi için bunu kullandım ve bu nedenle bilgisayarına yapışmış, öğrencilerle ya da kimbilir kimlerle konuşan Livia'yı rahatsız etmemek için yavaş yavaş, daha sessiz oyunlara geçtik. Çocuklarımın üçünün de mutlu olduğunu hissettikçe kendimi

daha az aşağılıyordum ama bu arada annelerine ertesi gece ev dışında kalacağım için ne gibi bir mazeret uyduracağımı düşünüyordum. Keyiflerinin kaçtığına ilişkin işaretler verirlerse –bu işaretleri vermelerine mahal tanırsam– olasılıkla evde yayılmakta olan nahoşluğu hissedecek ve kendimi kupkuru, bomboş hissedecektim. Ama bu şekilde de, gizli sevgili rolünde onlardan çaldığımın katbekat fazlasını baba rolünde verdiğime kendimi inandırdım ve Livia'nın işi bittiğinde bile Giulio, Nilde ve Sara ile ilgilenmeye devam ettim. Gözlerimin önünde huzurla uykuya dalmalarını istedim.

Karımla işler bu kadar rahat ilerlemedi. Onunla da şakalaştım, neşeli hallerimi taklit etti, gülümsedi, güldü. Çocuklar uyur uyumaz muhabbetli ses tonumu daha artırdım ve şöyle dedim:

"Bugün beni üzen bir şey oldu."

"Ne."

"Sana hiç Gino'dan söz ettim mi?"

"Sanmıyorum?"

"Çocukluk arkadaşım, son yıllarda az görüştük ama tam da bu sabah telefon etti ve beni görmek istedi."

"Ne zaman?"

"Yarın akşam."

"Benim yarın çok işim var, belki akşam yemeğinde de çıkmam gerekecek."

"Laura'yı çağırırız."

"Laura perşembe günleri gelemiyor, unuttun mu?"

"Ne yapacağız peki?"

"Ben altıda döneceğim ve akşam yemeğini erteleyeceğim. Sen kaçta dönmeyi planlıyorsun?"

"Dönebileceğimi sanmıyorum."

"Gino'yla mı yaşamaya karar verdin?"

"Çok hasta, üç kişi olacağız, hepsi eski arkadaşları. Geceyi onda geçireceğiz."

"Evli değil mi, bir sevgilisi, çocuğu yok mu?"

"Yok."

"Tamam. Sabah çocukları okula götürmeye yetişirsin değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Yarın sabah ne yapacağız peki?"

Ona, saat onda Clelia ile randevum var, demeye cesaret edemediğim için şöyle bir güvence verdim:

"Yarın sabah ve yarın öğleden sonra üçüne de ben bakacağım."

Livia gülümsedi, *üçüne de* ifadesi onda bir yük, bir çaba izlenimi yaratıyor olmalıydı. Bu gülümsemeyle, Gino'yla mı yaşamaya karar verdin derken kullandığı azarlayıcı ses tonuna bir son verdi. Sonuç olarak fırça yememiştim, konu şimdilik kapanmış hatta hallolmuş sayılırdı. Onun sofrayı kaldırmasına, evin dört bir yanına dağılmış oyuncakları toplamasına yardım ettim. Yine de dün akşamki sözleri ve tavırları geldi aklıma. Önce şöyle düşündüm: Dün onu sarsan ve rahatsız eden bir şey oldu. Sonra içimdeki tedirginlik yüzünden onun her zamanki gücünü neşeyle kabullenemeyecek halde olduğumu düşündüm. Nihayetinde bu edatlar birbirlerine tutundular ve karım beni sevdiği için günlerden beri zihnimde sakladığım şeye yaklaşmış olmalı duygusuna kapıldım. Dün, bir önceki gün, belki Cenova'dan döndüğünde ona toslamıştı ama engel maddi olmasa da sanki bir köşeye, kesici bir nesneye çarpmış gibi bir etki yaratmış, tüm bedeni rahatsızlık verecek kadar kasılmıştı.

Pisliklerinin üstünü toprakla örten hayvanlar gibi davrandım. Onu öptüm, aşkımı önce komiklikle sonra tutkuyla ilan ettim, nihayetinde bunu gerçeklik anlarına özgü ciddiyetle yaptım. Ona neyin zarar verdiğiyle ilgili araştırmaların üzerini örtmek istedim, artık her şeyin gevşemesini ve normale dönmesini istiyordum. Ama bana tedirgin göründü.

Gözlerini yere çevirerek okşamaları ve öpücükleri kabul eder, doğrudan yüzüme bakarken hüzünlü olduğunu hissettim. Şöyle düşüncelere kapıldığını hayal ettim: Yolunda gitmeyen bir şey var, bu kadar yaltaklanma fazla, gizlediği bir şey var, kimbilir ne. Bu arada akşam bitmek üzereydi, o yine bilgisayar başında çalışmaya oturacaktı, ben de televizyonda bir film seçecektim. Yatağa huzursuz girme riskimiz vardı ve bunu istemiyordum. Onu okşadım, sevişmeye başladık, kendini bana verdiğini hissettim ve bu beni rahatlattı. Gerçekten kuşkuları olsa kendini bana bunca rahat bırakmazdı, diye düşündüm.

Banyoda gece için hazırlanırken aramızda her zamankinden farklı bir durum olduğu olasılığını zihnimden sildim. Bir değişiklik varsa bu zaten beni ilgilendiriyordu, Livia'yı değil. Karmakarışık kafamın içinde ikili bir hareket tamamlanıyordu: Karımın –kemik yapısı, eti, teni, ağız kokusu, tadı ve baştan çıkarıcı doğal kokusu– yıllar içinde benim erotik hayal gücüme yerleşen fiziksel yapısı yoğunluğunu kaybederken, Claudia'nın –henüz pek az tanıdığım, henüz Villa Torlonia'da koluma girdiği zamanki gibi kumaşlar ve parfümlerle engellenen– yapısı giderek somutluk kazanıyor ve ağır basıyordu. Bu süreci engelleyebilecek olan tek kişi bendim ve yine de hiçbir şey yapmıyordum. Onun düşmanlığını hissetmem halinde korkmakla yetiniyor ve korkunun gerekçesinin temelsiz olduğuna kendimi ikna ederek yola devam ediyordum. Ah Livia, özür dilerim Livia. Diş macununun kapağını kapatırken pijamasıyla banyo kapısında belirdi. Evin kapısını kilitleyecekti ama anahtarları bulamıyordu. Pek önemsemeden "Nilde oynuyordu, gördüm," dedim.

"Nereye koydu?"

"Bilmiyorum, montumun cebinden benimkini al."

Ev buz gibiydi, yatağa girdim, kilidin iki kez döndüğünü ve sürgünün sesini işittim. Karım az sonra odaya girdi,

benden daha çok üşümüştü ve yatağa girmek için sabırsızlanıyordu. Özel bir merak sergilemeksizin sordu:

"Ya bunlar ne?"

Monteverde'deki evin anahtarlarını tutuyordu elinde. Uyuklarmış gibi yaparak yanıtladım:

"Avluda yerde buldum, cebime koy lütfen, yarın apartmanın ortak kutusuna bırakacağım."

22

Önce bu kadar rahatça yalan söyleyebilmiş olmam uykuya dalmamı engelledi. Livia'nın o anahtarları bulabileceği olasılığını zerre kadar aklımdan geçirmemiş olduğumdan anında bir yalan uydurmuştum. Yalan, ona şekil veren kelimelerle ve kesinlikle utanç barındırmayan bir şimşek gibi çakmıştı zihnimde. Rahatlıkla uydurabilmiş olmam, başarıya ulaşmış işler gibi keyif verdi bana. Elbette bu yeni bir keyif değildi çünkü çocukluğumdan beri bu marifetim vardı. Ergenliğimde bu hikâye anlatma yeteneği olarak belirirken, giderek iyi edebiyata yönelmiştim ve artık film senaryosu yazma şeklinde hayatımı kazandığım aracım olmuştu. Buna bağlı olarak beni yaralayabilecek, kederlendirebilecek, küçük düşürecek, şaşırtacak, korkutacak her şeyi bir rahatsızlıkmış gibi kovalamaya yönelik bir tür içgüdüyü de bunun sayesinde geliştirmiştim. Gerçekliği kendime göre düzeltiyordum, hayatımın hikâyesini mahvedebilecek her ne varsa gizli bir köşeye atıyordum.

İşte bu düşünceler silsilesinde, acaba Livia ile yıllar içinde mutlulukla serpilmiş olan ilişkim aslında benim gerektiği için uydurduğum bir zan mıydı? Bu soru bir an sürdü, buna katlanamadım ve bitap şekilde uykuya daldım. Yine de uykum evin içinde dolaşıp ailemden kimseyi bulamadığım bir rüyayı görecek kadar sürdü. Rüyamda Sara için endişelenmedim, geç kaldım ve öğretmen onu çöpe atmıştır, orada bulurdum, diye düşündüm. Oysa Livia, Nilde ve Giulio'yu görememek beni kaygılandırdı. Derken salon halısının altında bir şeyin

yavaş yavaş hareket ettiğini fark ettim. Bir kenarını kaldırınca yıllar önceki sevgilimin, benden on beş yaş büyük olan o kadının sırtüstü yattığını gördüm. Gözlerini fal taşı gibi açmış, kendi iki çocuğunu değil, Giulio ve Nilde'yi göğsüne bastırıyordu.

İrkilerek uyandım, her bir kasım gerilmişti, yeniden uyuya kalmaktan korkmuştum. Yirmi yaşımdaki halim geldi gözlerimin önüne, benim doğumumdan önce son derece mutlu olan iki fen öğretmeninin tek çocuğuydum, ben doğduktan sonra son derece mutsuz olmuşlardı, ikisi de iğrenç bir gençlik hevesine sahipti; annem, babam gibi hıyar olmayayım diye beni dikkatle büyütüyordu, babam ise annem gibi rezil kadınlara av olmamı engellemek için uğraşıyordu. Duyarlı ve nazik biri olarak büyüdüm. Küfürlü konuşmaktan kaçınıyordum, en ağzı bozuk arkadaşlarımla bile son derece özenli bir İtalyancayla konuşuyordum, hiçbir zaman ağır uyuşturucu kullanmamıştım, tek bir dövmem –sağ omzumda minik bir kertenkele– ve tek bir pırlanta küpem –sol kulağımda– vardı. Yine de çevremde iyi davranışların değerini bilecek seyircilerim yokmuş gibi kötülük yapma hevesine kapılıyordum, özellikle de kızlara karşı kabalıkta en kural tanımaz ve saldırgan arkadaşlarım Nino ve Gino'yu bile geçiyordum. Hatta o zamanlar bana şöyle dediklerini bile anımsıyorum: Şu kadına karşı abarttın.

Şu kadın oydu, iki erkek çocuk annesi olan evli sevgilim. Rüyamdaki haliyle yani fal taşı gibi açık gözlerle zihnimde belirince onu uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım, gölgesine bile bir isim uydurmak istemiyordum. Kocasına, "Senin karın yüz vermeseydi hiçbir şey olmazdı," dediğimde ve –benim anne babam gibi vakur bir öğretmen olan– kocası da Latinceyi unutup, mantığı bir kenara bırakıp, bana bir tokat atmaya yeltendiğinde, bu cümlenin kötü sonuçlar doğuracağını biliyordum elbette. Yine de müthiş bir etkisi olduğu-

nu düşündüğümden sesi, tonlaması için dile getirmiştim bu cümleyi. Kadının benim tatlı sözlerime, sahte baskı ve aşk yeminlerime karşı uzunca direndiğini saklamıştım. Her ne kadar başkalarından daha fazla çekici gelmese de onu baştan çıkarabilmek için tabiatımın en iyi yönlerini ortaya koyuyordum –onu dinliyordum, espriliydim, ilgiliydim– ve en berbat yanlarımı başarıyla gizliyordum. Yani ondan bir yalancı olduğumu saklamıştım, aynı anda başka ilişkilerim de vardı, oğullarının annesini resmen kandırmıştım ve azgın bir genç erkek olarak bu benim hakkımdır, diye düşünüyordum. Sonrasında daha beterini de yaptım. Kadın ısrarla aradı, beni istiyordu ama ilişkiyi bıçak gibi kestim. Birkaç hafta sonra bitmek bilmeyen ısrarı üzerine onunla bir barda buluştum ve bana korkuyla, Kocama ne dedin? Vahşi bir hayvana dönüştü, onu tanıyamaz oldum, diye sorduğunda, benim yanıtımsa şu oldu: Ne istiyorsunuz benden, her şey geride kaldı, artık sizin aranızdaki savaşla benim ilgim yok, birbirinizi yiyin ama beni rahat bırakın. Ve onu orada öylece bıraktım –Ne halt ederseniz edin, ikisinden birini seçin: Ya canınızın istediğiyle düzüşün ya da bir çift, bir aile olun, ikisi birden olmaz– ve sonra onu bir daha da görmek istemedim. Gözlerimin önünde gözyaşlarına boğulması ve suçlamalarda bulunmasından tiksiniyordum, onu eviyle kilisesi, sadakati ve günahı arasında yaşayan demode biri olarak gördüm; nereden de aklıma gelmişti peşine düşmek, o zevkini alıp sonra da mızmızlanmadan duramayan son derece geri kafalı bir aptaldı. Keskin bir şekilde olaydan sıyrılırken aslında o kaya gibi sağlam benliğimi oynadığımı, onun bu ıstırabını yalnızca bu oyunun başarıyla sahnelenmiş bir parçası olarak gördüğüm için bunu becerebildiğimi ve gerçekte kadının ne denli kaybolmuş hissettiğini fark etmek istemediğimi gayet iyi biliyordum. Eğer bunu fark etmeye, onu sahiden görmeye ve dinlemeye karar verseydim bu sefer gözyaşlarıyla üzerine yığılarak ben mahvolacaktım.

Gün doğar doğmaz Livia'nın yeniden cebime koyduğu anahtarlara açıklayıcı bir işlev yükledim. Ona ya da kendime kötülük yapacak olma pahasına kullanacaktım bu anahtarları. Derin karanlıklardan çocuksu bir şiddet ihtiyacı yükseliyordu. Parçalanmak istiyordum, bu kör ve sağır dünyanın parçalanmasını istiyordum, çok yalancıydı her şey. Ve alev alev yükselen bir haz hissettim çünkü sadık koca ve baba imgesini lekeliyordum, doyumlu bir ilişkiye mayın döşüyordum, sadece hatadan doğmuş hatalar yüzünden her şeyi yıkıp yerle bir ediyordum. Sonra her zamanki gibi korktum. Yatak odasının loş ışığında sağ elim istemsiz, kararlı ve şiddetli bir hareket yaptı kendiliğinden; sanki hem o kadını hem çaresizlik hisseden karımı ve çocuklarımı hem de Monteverde'nin kimbilir hangi odasının zemininde, üzerinde beyaz bir tişörtle, ellerini bitiştirmiş, gözleri yaşlı olarak diz çökmüş olan Claudia'yı uzaklaştırmak istiyordum.

PERŞEMBE

23

Gün, sabahın yedisinde Claudia'nın mesajıyla başladı. Bir önceki gece saat 22.43'te yapımcıdan senaryomuzla ilgili son derece nazik ama eleştirel bir e-posta almıştı. E-postanın on beş sayfalık eki son derece saçma bahanelerle doluydu ve Claudia bunları tartışmaya bile açmadan reddetmeyi düşünüyordu. Bu on beş sayfayı bana iletmiş, hemen okumamı ve görüşümü bildirmemi istemişti. Sonra kesin bir sözle bitirmişti: Bana adresi yolla ve saati söyle.

Yapımcının notlarına göz atamadım. Livia çoktan ayaktaydı, kahvaltıyı hazırlamıştı, Giulio'yu doyuruyor, Sara'yı yataktan çıkarmaya çalışıyor, sümüğü yeşil, ateşi yüksek gibi görünen Nilde'ye bakmamı istiyordu. Claudia'ya hemen Monteverde evinin adresini yolladım, saat sekizden sonra onu orada bekleyeceğimi söyledim, zilde isim yazmadığını, dokuz numaralı düğmeye basmasını tembihledim. Karım sabahın bu saatinde yazıştığımı gördü ve can sıkıcı bir durum mu var diye endişeyle sordu çünkü benim işimdeki felaketler onun işinde felaketlere neden olabilirdi. Claudia, diye homurdandım, senaryolar, dedim fazla açıklama yapmadan. Yarından sonra kimbilir ne çok çalışman gerekecek ama sen şimdi geceyi, adını bile duymadığım hasta çocukluk arkadaşınla geçirmeye mi gidiyorsun, demesini önlemek istiyordum.

Karım hâlâ uykulu ama güzel ve şık görünümüyle evden çıkalı yarım saat olmuştu ki bakıcı nihayet geldi ve Giulio'yu

emanet aldı; ben de isyankâr kızlarımı –Nilde bana "Ateşim olduğu için hemen almaya gelmelisin, anladın mı?" diye söyleniyordu– farklı sınıflardaki farklı öğretmenlere teslim edebilmek için çıkabildim. Sonrasında bir kafeye girebildim ve yapımcının notlarına hızla göz attım. Bana bahane dolu veya aptalca değil tehditkâr geldi. Yapımcı son derece kısa süre içinde ciddi değişimler talep ediyordu; senaryoları okuyup notları yazanların önerileri, sahte nezaketle verilmiş buyruklardı. Kaygılandım, Claudia'yı aradım.

"Okudun mu?" dedi merhaba bile demeden.

"Evet."

"Ne diyorsun?"

"Çalışmamız gerekiyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Saçmalık bunlar. Onların dediği gibi yaparsak işleyiş yürümez."

"Yine de bazı noktalarda uzlaşmamız gerekiyor."

"Olabildiğince az noktada."

"Neredesin?"

"Dolaşıyorum. Abi'yi okula ben bırakmak zorunda kaldım, babaannesinin ertelenemez işleri varmış."

Şöyle bir öneride bulundum:

"Belki birkaç saat içinde buluşabiliriz, birlikte yemek yer ve neyi reddedip neyi tutabileceğimizi konuşabiliriz."

"Söz konusu bile olamaz. Bir sürü işim var ve sonra kuaföre gitmem gerekiyor. Bu akşam bir randevum var ve kötü görünmek istemem."

"Kiminle."

"Neredeyse iki yıldan beri sessizce sevdiğim bir salakla."

Salak da seni seviyor, demedim. Son günlerin gerilimini, geride bıraktığım uykusuz geceleri, olasılıkla gelecekteki uykusuz geceleri, kesinlikle uygulanması gereken sıkıcı revizyon işini düşündüm ve şaka yapasım bile gelmedi. Homurdanarak:

"Yine de bana notların tümü kötü gelmedi. Belki sahiden hemen çalışmaya koyulmalıyız bugünden veya en geç yarın."

Uzun bir saniye boyunca bir şey demedi sonra kahkaha attı:

"Ne oluyor, vaz mı geçmek istiyorsun?"

"Hayır."

"Hemen söyle ki Monteverde'ye kadar gidip kimseyi bulamamazlık etmeyeyim."

"Beni bulacaksın."

Alışverişlerini yapmaya ve –tahminime göre– bazı bedensel bakımlar yaptırmaya gitti. Ben gönülsüzce Porta Pia'ya doğru uzanan asker heykeline isteksizce ulaştım; heykelin altında askerin karşısında kimsenin duramayacağı yazıyordu.

Bir saat boyunca Clelia ile sıkılmaya hazırlamıştım kendimi ve bundan rahatsızlık duymuyordum. Bana söyleyeceklerini tahmin ediyordum ve bu özel bağlantıda bunları dinlendirici buluyordum. Bana kesinlikle üniversite kariyer hayatının önemli anlarından bahsedecekti. Kocasıyla elli yılı nasıl güzel yaşadığını anlatacaktı. Carlo ve onun yazarlık başarısı hakkındaki olumsuz görüşlerini dostane bir alaycılıkla aktaracaktı. Biricik ve çok sevgili oğlu Alberto hakkında mümkün olan en iyi sözleri söyleyecekti. Benimle gelini arasındaki ilişki türünü anlamaya çalışırken Claudia'yı hem eş hem anne olarak temkinli bir şekilde eleştirecekti. Ve elbette sözü uzatmadan torununu övecek ama benim kızlarımın ve onları doğuran Livia'nın güzelliklerini de methedecekti. Oysa bunların hiçbiri konuşulmadı, son derece şaşırtıcı bir buluşma oldu.

Beş dakika erken varsam da onu otobüs durağında beklerken buldum. Evimize akşam yemeğine geldiği güne oranla çok daha bakımlıydı, uzaktan şemsiyesinin saydam kubbesi altında güzel bir yaşlı hanım gördüm –hava durumu belirsizdi, şimdi çiseliyordu–, zayıf bedenini saran lacivert bir palto

giymişti, açık mavi ve soluk pembe renklerin yansıdığı eşarbın arasından canlı gözleri, kısa beyaz saçları görünüyordu, ayaklarına da kırmızı biyeli fermuarı olan koyu renkli botlar giymişti. Bana, iyi ki erken geldin, donuyorum, beni hemen temiz ve iyi ısıtılmış bir yere götür, dedi.

Onunla Rinascente mağazasının en üst katındaki kafeye gitmeyi planlamıştım, buradan iki adımdı, bunu önerdim. Abartılı bir heyecanla kabul etti ama yol boyunca kaldırımların çamur ve pislik dolu olması nedeniyle homurdandı, kaymasından korktum. Bunu reddetmesinden korkarak koluma girmesini teklif etmedim ama o, sana biraz tutunayım, dedi, bu iğrençlik yüzünden düşersem bir daha kalkamam ayağa. Ve hemen sonra beni de şemsiyesiyle korumaya kalkıştı, boyu kısacıktı, şemsiyesi omuzlarıma ve boynuma su damlattı. Bunun farkına vardı, üzüntüyle, alın siz tutun, dedi. Rinascente'ye kadar şemsiyeyi ben taşıdım, onu mümkün olduğunca koruyabilmek için şemsiyesiz halimden daha çok ıslandım. Yol boyunca arada sırada birbirinden az farklı nidalar attı: Bana biraz zaman ayırabildiğiniz için öyle mutluyum ki. Ben ise şeffaf şemsiyeleri övdüm, onları nasıl sevdiğimi söyledim.

Büyük mağazaya girince makyaj malzemelerinin, parfümlerin, kremlerin ağır kokusundan yakındı ve beni hızlıca yürüyen merdivenlere yöneltti. Kafeye vardığımızda sevinçli göründü ama zevkine göre bir masa seçmekte epey oyalandı, iyi bir manzarası olsun istiyordu. Nihayetinde Corso d'Italia manzarasıyla yetindi ve –yüksekten– bakıldığında kırmızımsı binaları, Aureliano döneminden kalma surlarıyla daha az kötü görünüyor, dedi; bulutlu göğün üzerine çöktüğü cam şeritli tavanı beğendi. Ismarladığımız kapuçinoları beklerken, bakımsız halimin tek bir ayrıntısını bile kaçırmak istemezmiş gibi beni dikkatle süzdü, sonra şöyle dedi: Siz çocuğum, sahiden iyi yetişmişsiniz, anne babanız iyi bir iş çıkarmışlar.

Utandım, teşekkür ettim, benim de kusurlarımın olduğunu mırıldandım. Ve bizi bir süre oyalayacağını umduğumdan emin olarak oğlunu övmeye giriştim. Ama ilk sürprizi Alberto'yu yermek oldu. Çocuklarını yererek söze başlayan ve sonra hiç çekinmeden övgülere boğan klasik anne vaazı dökülmedi dilinden. Clelia tam tersini yaptı ve şöyle dedi: Biz Alberto'yu en iyi şekilde yetiştirdik, üst düzey bir işadamıdır, cömerttir, adaletsizliğe tahammül edemez, mahrum kalanlardan yanadır –tam da epeydir duymadığım bu mahrum kelimesini kullandı–; ama, diye devam etti, kendini dünyaya seçkin biri olarak gösterse de aslında –seçkin kelimesini de sevdi–, özel hayatında bir faciadır: Kaprislidir, dar görüşlüdür, fazla talepkârdır ve hatta onu sevenlere karşı şedittir. İşte bu noktada gözlerini kıstı, babasına ve hatta ona, yani annesine yaptığı acımasızlıklardan yakındı. Bir daha onun yüzüne bakmamam, merhaba dememem korkusuyla bana bu çok kötü diye nitelediği şeylerden bahsetmek istemedi.

İşte bu apaçık düşmanlık beni rahatsız etti. Ona dedim ki: Yine de, Alberto size çok bağlı, bakımınızı üstlenmiş, evinde yer vermiş çünkü bugünlerde böyle büyük ve aydınlık bir apartman dairesinde yaşlanmak, Abi'nin günbegün büyümesini izlemek hiç de azımsanacak bir şey değil. Şöyle homurdandı: Apartman dairesi şimdilik benim mülküm, onu ve ailesini ben evime aldım, üstüne üstlük bedava hizmetçilik ve dadılık yapıyorum. Sonra sesini alçaltarak mırıldandı: Neyse beni üzen bu değil, asıl üzüntüm onun özünde bir domuz olmasıdır, hiç yokken pisliğini belli eder. Sonra bu tiksindirici imgeden rahatsız oldu ve gülümseyerek kendi eksik kalmış anneliğini itirafa başladı ve gülerek şöyle dedi: Ben çocuk yapacak insan değilmişim, eğitimle ilgilenmek, seyahat etmek, ihtimam seven kocam tarafımdan şımartılmakla yetinmeliymişim.

Hafif müstehzi ifadelerle kocasının yapıcı portresini oğlunun portresiyle mukayese ediyordu. Ve –kabul etmeliyim ki– Alberto'nun bu fazlasıyla mükemmel, fazlasıyla mutlu anne babayla kendini ne kadar kötü hissetmiş olacağını düşünerek dikkatim dağıldı. Derken ikinci sürpriz çıktı. Yaşlı profesör hanım birdenbire Claudia hakkında güzel sözler söylemeye başladı ve fikrini hiç değiştirmedi, hatta anlatı ilerledikçe gelini hakkında son derece muhabbetli bir tavır takındı.

"Alberto onu hiç hak etmiyor," dedi, "ve bunu kabullenmek benim için bir ıstırap, yine de ne düşünmüştüm biliyor musunuz? Claudia'ya kocasının tüm bu tatlılığının sadece rol olduğunu, başarılı avukat ve karısına hayran adamın arkasında aslında pek sağlam olmayan ve onun da hayatını mahvedebilecek biri olduğunu anlatacaktım."

Ama sonrasında bundan vazgeçmişti. Claudia o kadar şirin, o kadar kibar, o kadar duyarlı, o kadar yaratıcı ve kültürlüydü ki –öyle düşünmüştü– belki de oğlunu düzeltebilir ve her şey iyiye gidebilirdi. Oysa öyle olmamıştı. Clelia kapuçinosunu bitirdi –ben daha önce bitirmiştim– ve tamamen Claudia'dan yana olduğunu söyledi. Çaresizce şöyle dedi: Oğlum, Abi'nin doğumundan önce de sonra da karısına çok çok çok çektirdi. Bir an bekledim ve bu *çok çok çok* ifadesinin arkasında ne olduğunu o açıklamayınca ben anlamaya çalıştım. Ama yaşlı profesör hanım suskun kaldı, dördüncü kez *çok* kelimesini telaffuz ettikten sonra pencerenin camları ve kararmış metal parmaklıklar arkasındaki kurşuni göğe baktı.

Alberto'nun çok sayıda dediği kabahatlerinin sıradan şeyler olduğunu tahmin ettim: Dünya hali onu gereğinden fazla evinden uzakta tutuyordu, sabah sekizde çıkıyor, akşam geç dönüyor ve ailesi uzun bir süreç boyunca ilk sırayı hak etmiyordu. Bu nedenle, profesör hanımın sessizliğinden utanarak biraz karışık ve iyi görünmek için anlayışlı bir ses

tonuyla şöyle dedim: Sevgili hanımefendi, günümüzde karı koca yaşantısı giderek zorlaşıyor; siz ve eşiniz şanslıymışsınız, kariyerleriyle tatmin olmuş iki akademisyenmişsiniz; biraz seçkinlik, biraz para, bir ömür sürecek aşk için birbirinize emek vermişsiniz; ne yazık ki bu dönemde fazla sarsıcı değişimler yaşanıyor, para giderek yetersiz kalıyor, hedeflenecek gerçek bir ideal bulunamıyor; yine de görebildiğim kadarıyla Claudia'nın mutsuz biri olduğunu sanmıyorum; onun ve Alberto'nun tüm çiftler gibi yazılı olmayan bir anlaşmaları vardır ve bunu temel alarak ilerliyorlardır; haliyle Clelia, onlara yardım edin ama ihtiyatla edin, karı koca arasına –hahaha– burun sokmamak gerekir çünkü o burun daima bir yabancıya aittir ve o yabancı iyi niyetli bile olsa zarardan başka bir şey vermez.

Yaşlı profesör hanım bu *yabancı* ifadesini hemen onayladı ve kötü etkiler olarak nitelediği insanlardan, kıskançlıklardan, sahte arkadaşlıklardan bahsetmeye başladı. İşte üçüncü sürpriz burada ortaya çıktı: Önce temkinle, sonra açıktan açığa Carlo'dan ve onun Alberto'yla olan ilişkisinden duyduğu rahatsızlığı dile getirdi. Baştan şaka yapıyor sandım, oğlu berbat bir öğrenciyle sıra arkadaşı olduğundan üzülen bir annenin ağzıyla konuşuyordu. Şimdiye dek Carlo hakkında sevgisini muhabbetli bir inkârla gizlermiş gibi gelmişti. Aslında –bunu hemen kavradım– onun Alberto'nun hayatında belirmesini, oğlu ve ailenin birliği için bir tehlikeli olarak görüyordu. Carlo iyi huyludur, dedi, kendini sevdirmeyi de biliyor, ben de severim onu. Ama, diye mırıldandı derin bir kederle, Alberto'nun kafasına acayip fikirler sokuyor ve benim oğlum da bu acayiplikler söz konusu olduğunda en olmayacak yemleri yutuyor.

"Ne gibi bir yem bu?"

"Malum olan."

"Yani?"

"Seks."

"Bunu size Alberto'mu söyledi?"

"Claudia."

"Ah."

"Evet."

Başka bir şey sormaya cesaret edemedim. Her şeyi anlamış biri gibi bir ifade takındıysam da boş fincanımın dibini minik kaşıkla sıyırırken bir bahane uydurup veda edesim geldi ve dedim ki:

"İçinizi bana döktüğünüz için minnettarım. Konuşma ihtiyacı duyduğunuz zaman lütfen beni arayın, emrinizde olacağım."

"Teşekkür ederim. Bu sabahı hep hatırlayacağım, çoktandır istiyordum sizinle konuşmak."

Minik kaşığımı bıraktım.

"Neden özellikle benimle?"

Belli belirsiz bir utançla tebessüm etti.

"Çünkü özünüzde sizi herkesten farklı kılan bir şey var. Bunu evimizde belirdiğiniz ilk gün söyledim Claudia'ya. Ve ona sık sık şunu yineledim: Bu çocuk iyi yürekli bir insan. İnanmıyor musunuz bana? Bu böyle. Alberto'nun sizin gibi olmasını isterdim."

Sıvışma arzum arttı. Clelia ileri yaşta bir kadındı, orada oturup bilgece sözler yumurtlamam ne çirkindi, sanki hem onu hem onun güvenini sömürüyordum. Şimdi kültürlü bir kişi olarak nutuk çekiyordu –bizler haz hakkını elde ettik, suçtan, cehennemden, sıkıcı yasalardan kurtulduk ama acıyı nereye koyacağız, ne yapalım elimizdeki ıstırapla, bir şey yokmuş gibi numara mı yapalım?– ve ben dinliyordum, evetle hayır arası sallıyordum başımı ama bir kez daha, "Siz iyi yürekli bir insansınız," girizgâhı yapıp bana dönünce içimden şöyle geçirdim: Yeter, ya çeker giderim ya da ben de içimi dökmeye başlarım. Ve çirkin sırıtışımla beklenmedik bir

şekilde ona şöyle dedim: Hayır, ben iyi bir insan değilim. Sonra durmaksızın, her kelimemde bakışları altında kıvranarak, yirmi yaşındayken otuz beş yaşında, iki çocuklu bir kadınla beraber olduğumu, kocasının bunu öğrendiğini, bu evlilik kaçamağının sınırları aştığını, adamın kafasının bozulduğunu, giderek kötüleştiğini ve bana yapıştıkça yapışan, ağlayıp sızlayan kadını terk ettiğimi, onu ve her şeyi çoktan unuttuğumu, benim için bir sürü vakanın arasındaki baş döndürücü aptallıklarımdan biri olduğunu, derken iki sene sonra bir sabah, kadının beşinci kattan atladığını, kocasının kendini bu şekilde kesin olarak terk eden karısı yüzünden oğullarını öldürüp intihar ettiğini anlattım.

İşte bu noktada sustum. Ama uzun saniyeler boyunca çocukların kan gölünün ortasında kaldım ve bacaklarımda kadının balkona koşuşunu, gözlerimde düştüğü noktadan aşağı bakışını hissettim. Kendimi kontrol edemediğim için dudaklarım titremeye başladı, gözlerim yanıyordu. Bu hikâyeyi hiç kimseye bu tam haliyle anlatmamıştım, Livia'ya bile, kendime bile. Olayların gerçekte nasıl geliştiğini nereden bilebilirdim, ben sadece tetikleyici bir neden olmuştum, kimbilir benden önce ve benden sonraki iki yıl içinde neler yaşanmıştı. Ama yavaş yavaş zihnime, düşüncelerime, konuşmama hatta söz seçimime bir zafiyet inmişti ve bu Livia'yı tanıdıktan sonra bile geçmemişti. Tek bir hıçkırıkla ağlarken çatlak sesimle Clelia'ya şöyle dedim: "Özür dilerim."

Profesör hanım elini uzattı, hafifçe yanağımı okşadı, bana ansızın sen diye hitap ederek:

"Yanılmamışım, sen sahiden iyi yürekli ve hüzünlü bir çocuksun," dedi.

24

Yeniden çiseliyordu. Baştan istemese de Clelia'yı arabayla evine bıraktım. Menenio Agrippa Meydanı'ndaki pazardan alışveriş yapmam gerektiğini ve evinden uzak olsa da onu orada bırakacağımı söyleyince kabul etti.

Arabadayken defalarca Claudia'ya buluştuğumuzu söylemememi ve elbette verdiği sırları da kendime saklamamı tembih etti. Tüm bu gizliliğin bir nedeni vardı, aklındaki planı bana itiraf etti: Haklarındaki gerçekleri artık öğrendiğim için, Alberto'yu ve hatta Carlo'yu bilinçli bir şekilde ve olumlu yönde etkilememi bekliyordu. Sen, dedi bana, kendine pek güvenmiyorsun ama onlar farklı anlamlarda sana güveniyorlar; nedenini henüz bilmiyorlar ama zamana fırsat verelim, keşfedeceklerdir. Clelia'nın kadın duyarlılığıyla bende keşfettiğini sandığı şeyin, Alberto ve Carlo'nun eril duyarlılıklarına asla etki etmeyeceğini söyledim. Ama o dağınık konuşmalarla ısrar etti; dışarıdan bakan gözlere göre, hatta Claudia'nın gözüyle bakınca bile, gücümün sahip olduğum güzel aileden kaynaklandığı anlaşılıyordu; biz beşimizin hiç ürkmeden bir bütün olarak kendimizi dünyaya sunduğumuzu söyledi. Onlar –dedi ironik ve imalı bakışlarıyla– sihrin karından kaynaklandığını sanıyorlar ve asıl güç noktasının sen olduğunu henüz anlamadılar. Güldüm, o ise karşılık verdi: Sen, bizzat sen. Pazara birkaç metre kala onunla vedalaşırken şöyle dedim: Haklısın Clelia, Livia ve çocuklarım olmadan bir hiçim ben. O da yadsıma veya veda anlamına gelen bir şekilde el salladı, zar zor, bir iki iniltiyle arabadan indi. Ama ayağa kalkar kalkmaz, sokakta kendinden emin

bir şekilde karşıya geçti, şeffaf şemsiyeli, kırmızı biyeli botlu, zarif bir ihtiyarcık.

Sahiden biraz alışveriş –özellikle meyve– yapayım diye düşündüm ama ıslanmak istemiyordum, bir iki dakika Gottardo Sokağı'nın bir kenarında durup yağmurun arabaya düşen damlalarının sesini dinledim. Clelia ile uzun sohbetimiz zihnimde yankılanıyordu ve özellikle biri beni huzursuz ediyordu –*Ne gibi bir yem bu? Malum. Seks*– ve bunu dedikoduların arkasına itiyordum, annelik endişelerini, bir yaşlının ahlak anlayışını anlıyor ve başka bir şey düşünmeye zorluyordum kendimi. Böylece ya pazar kurulan meydanının adından esinlenerek ya da meyve sebze tezgâhları arasında az önce görünmez olan Clelia'nın minik bedeni yüzünden ya da belki de ailemin tanımlanma şekli –*bir bütün olarak*– aklıma takıldığından Menenius Agrippa'nın masalını* hatırladım. Siyasi anlamı ya da babamın bir kez mantığını çürütmeye girişmesindeki komiklik yüzünden değil, Menenius Agrippa'nın eşitsiz ve şiddetli bir şekilde ayrışan güçler arasındaki uyumu yüksek değerlerle söze dökmek yerine konuyu dünyevileştirerek mideden, ellerden, ağızdan, dişlerden söz etmiş olmasını fark edişimi hatırladım. Belki de masalın talihi kaba maddiyattan kaynaklanıyordu. Patriciler ve Plebblerden önce, kalıcı gerçek anlaşmazlıklardan ve anlık sahte anlaşmalardan önce, hikâyelerden ve Tarih'ten önce, daima ve yalnızca yoklayan, parçalayan, yutan, sindiren, işeyen, dışkılayan, farklı deliklerin kör hazzıyla yok olmanın ve ölmenin daha da kör dehşeti arasında salınan canlı bedenler vardı. Uzun bir umursamazlıktan sonra bir başka organizmayı merak eden ve hemen sonra bir kasırga hızıyla onu sıkmak, ezmek, tenimi tenine bastırmak, okşamak, yalamak, ısırmak, içine girmek, üzerinde nefes nefese kalmak ihtiyacı

* "Mide ve Uzuvlar". Organların mideye isyanını anlatarak toplumsal işbirliğinin önemini vurgulayan klasik bir Ezop masalıdır. (e.n.)

ve aciliyeti hisseden bendim; bizzat ben. Hepsi bu. Gerisi boş lakırdıydı: Aşk, sadakat, karı koca uyumu, aile bütünlüğü, sorumluluğun anlamı, haksızlıkların medenice bölüşülmesi, daima haklı olma konusundaki medeniyetsiz iddia, gidersen ölürüm, gidersen seni de onları da öldürürüm... Peki o halde neden, cumartesiden bugüne, hiç kesintiye uğramayan bir hikâye içinde, zaman taşmakta olan küçük bir tencere gibiyken, gece gündüz çabalayıp duruyordum? Karar vermeliydim. Karar dediğin de, Yunan tragedyalarından bugüne nelere yol açıyordu? Kararın öncesinde genellikle bir yığın dolambaçlı laf gelirdi ama sonuçta eylem bir pencereden atlama, keskin bıçak darbesi, evet-hayır gibi kelimeyle en maddi şekilde gerçekleşirdi. Duygusal olarak yoğun bir iki gün ve haz dolu bir iki saat adına Nomentana Asker Heykeli misali evliliğimi kesip atmak. Hoş ve uyumlu rutin adına Monteverde'deki kaçamağımı kesip atmak. Eh bu ikincisi de hazda eksik kalmaz. Daha az tehlikeli farklı bir hazza doğru meylediyordum, kararım yavaştan değişiyordu. Peki, bağırsaklarım, üreme organım, kollarım, ellerim, ağzım, dişlerim, dilim vaazlarla teskin olabilir miydi? Yoksa daima dramatik bir yol ayrımında olduğunu sanan, oysa hiçbir ayrım söz konusu değilken bile bedenine boyun eğen geveze ben'i umursamamak için cumartesiden bu perşembeye kadar yaptıkları gibi sağduyulu bir biçimde işbirliği mi yaparlardı? İnsan tabii ki bedenine boyun eğecekti yoksa kime?

İşte ben böyle daldan dala sayıklamaya dalmışken birdenbire ortalığın aydınlandığını, güneşin parladığını fark ettim. Yağmurun çiselemesi durdu, şemsiyeler kapandı, ben de meyve satın almak için otomobilden indim. Yalnız, yaşlı, orta yaşlı, genç, ne çok kadın vardı. Tepeleme dolu alışveriş çantalarıyla pazar tezgâhlarından ayrılıyorlardı, kimi de –nineler, anneler, bakıcılar– buna ek olarak bir de bebeği soğuktan, saçaklardan ve dallardan damlayan yağmurdan

korumak için üzerini örttüğü pusetleri itiyordu. Bunu binbir zorlukla yaparken arada çantaların ağırlığı, vahşice kaldırımlara park ederek geçişi engelleyen arabalar, bozuk kaldırımlar, köpek pislikleri yüzünden sık sık durmak zorunda kalıyorlardı. Bedenler; yorgun, boyun eğmiş, mutsuz, öfkeli sayısız beden. Ve tabii çiftler de eksik değildi, daha çok sessiz yaşlı karı kocalar vardı; kadın yiyeceği seçiyor, erkek bekliyor ve sonra çantaları yükleniyordu. Orta yaşlı çiftler ise daha nadirdi ve genellikle didişiyorlardı, sık görülen genç çiftlerse gülüşüyor, itişiyor, çarpışıyor, kucaklaşıyor, her şeyden çok bir arada olmakla ilgileniyorlardı, işte Livia ile ben de böyleydik bir zamanlar.

Bir tezgâhın önünde durdum, kırmızı elma almak istiyordum, tenteden başıma su damlıyordu. Kötü park ettiğim arabama şöyle bir baktığımda Gottardo Sokağı'ndan gelen bir çift dikkatimi çekti. Daha dikkatli baktım, sahiden onlardı. Claudia ve Alberto sanki bir kâbusun en anlaşılmaz derinliklerinden çıkmış bana doğru ilerliyorlardı.

Keyifle çene çalıyorlardı, bana öyle gelmişti, tabii bu uzaklıktan görünmeyecek şekilde kontrollü mimik ve ses tonuyla kavga ediyor da olabilirlerdi. Artık yağmadığının farkında değilmiş gibi erkek kocaman bir şemsiye taşıyordu, belki de karısını şemsiyenin siyah kubbesi altında tutmak için kolunu omzuna atmıştı. Bu mesafeden seyri hoş, hani iyi bir çift diye nitelendirilen kişiler olduklarını düşündüm; Claudia bildiğim paltosuylaydı, Alberto havanın soğuğuna rağmen yalnızca ceket giymişti. Erkek şemsiyeyi eğdi, yağmadığını fark etti, durdu, kapattı. Ancak o zaman Claudia'nın sahiden kuaföre gitmiş olduğunu gördüm; kuaför saçını kısacık kesmişti. Alberto şemsiyeyi silkelerken öylece durup bekledi ama konuşmaya devam ediyorlardı, ne çok sözleri vardı birbirlerine söyleyecek. Sonra benden yana yürümeye devam ettiler, erkek yeniden sarıldı kadına, olasılıkla

bu onların alışıldık davranışlarıydı: Kesinlikle onu güvende tutmak gibi bir amacı olamazdı.

Tam öğle yemeği saatinde Alberto'nun ne işi vardı burada? Genellikle tüm gününü ev dışında geçirirdi, hiç boş zamanı olmazdı. Onu, hayat arkadaşıyla yaşadığı mahallede gezinirken görmenin bana yapılan bir haksızlık olduğunu hissedip sinirlendim. Ayrıca mutlu çift görüntüsü de rahatsız etti. Aralarının çok da iyi olmadığını daha yeni öğrenmiştim Clelia'dan ve Clelia'ya güveniyordum; öyle ki daha bir saat önce oğlu hakkında yakınmış, Claudia'yı savunmuştu. Abartmış olabilirdi ama kesinlikle yalan söylememişti. Yine de birkaç yüz metre ötemdeydiler ve âşık bir çift görüntüsüne aykırı bir halleri de yoktu. Birbirine ilişmiş bedenler soğukluk, rahatsızlık hissi yansıtmıyordu. Claudia'nın yatakta gece ya da sabah uyandığında başı sevgilisinin omzunda, memeleri onun göğsüne bastırılmış, karnını karnına dayamış, bacaklarını onun bir bacağına sarmış hali belirdi hayalimde. Şöyle geçirdim içimden: Ne işim var benim bunların arasında? Neden Monteverde'ye gidiyorum, neden Quattro Venti sokağındaki küçük bir apartman dairesinde bir geceliğine Alberto'nun yerini almaya hazırlanıyorum? Şöyle bir hesaplayınca o beni istediği için onu istiyorum düşüncesi belirdi zihnimde, Claudia pergelin sabit ayağıydı, bense onun çevresinde dönmekle yetiniyordum. Peki şimdi o olduğu halinden mutluysa, kendi halinden son derece mutlu olan ben, ta en başından beri bu noktaya varmış olmamın tek nedeninin, kusura bakma, mesajı göndereceğim kişiyi şaşırmışım, diyememiş olmamdı ve şu anda tesadüfi bir uyarıcı durum karşısında salt bir cinsel tepkime ye girmiştim, eh –diye düşündüm– şimdi arabama binerim, evime giderim, bir iki şey yerim, ona bir mesaj atar ve şöyle yazarım: Livia'yı seviyorum, gelemem; ve hemen yarın da anahtarları Carlo'ya iade ederim.

Ama birkaç metre ötemdeydiler, sokağın karşısına geçmek için yürüdüğüm anda onların dikkatini çekecektim; Alberto beni fark etmeyebilirdi ama Claudia kesinlikle görürdü. Olduğum yerde kaldım, sanki bir çaresizlik krizi geçiriyormuşum gibi yüzümü ellerimle örttüm, belki de Nilde gibi ben de bu şekilde daha az görünür olduğumu sanıyordum. Bu durumun karanlığında asıl gerçeği berrak bir düzen içinde zihnimde imgeledim. Alberto beklenmedik şekilde eve dönmüştü, umulmayacak bir müsaitlik içindeydi. Claudia'yı, ne bileyim, ya evin altındaki lokantaya davet etmişti ya da bir şekilde bu güzel sürpriz onu keyiflendirmişti ve Abi okuldan çıkmadan önce sadece kendilerine ait küçük bir zaman dilimi yaratmışlardı. Claudia bakmıştı ki adam nazik ve neşesi yerinde, kasvetten uzak, ilk zamanlardaki gibi mütebessim; ihanetin ağırlığını hissetmiş, vicdan azabını otomatik olarak muhabbetli bir münasebete çevirmişti. Ama aslında değişen bir şey yoktu. Clelia'nın bana söz ettiği mutsuzluk oracıktaydı, mizansenin hemen gerisindeydi ve bana duyduğu aşk, birlikte bir gece geçirme aciliyeti de oracıkta yer alıyordu.

Bu varsayımın inandırıcılığına kandım, ellerimi usulca yüzümden çektim. Claudia ve Alberto uzaklaşmışlardı, meyve almaktan vazgeçtim, koşarak arabama bindim ve uzaklaştım. Yol boyunca kahkahalar atarak kendi kendime yüksek sesle şöyle dedim: Sen bir yalancısın, gidip onu becermek istiyorsun, her şey hazır; ardında cehennem bekliyor bile olsa, eh istiyorsa beklesin cehennem, bu eşyanın doğasında olan bir gerçek, sen de bunu iyi biliyorsun: Sen, Livia, çocuklar, hepinizin sağlığı yerinde, atlatırsınız. Ya da ne gelir elden, yok olur gidersiniz.

25

Zaman, soluk soluğa. Eve döndüm, midem kasılıyordu, isteksizce bir şeyler atıştırdım. Mutfağın sarımsı ışığından kaçmak için salona gittim, yapımcının notlarına baktım, en kritik noktalar için çözümler düşündüm. Ama eninde sonunda, cinsel ilişki yaşandıktan sonra Claudia ile iş ilişkimin ne kadar karmaşık olacağı düşüncesini zihnimde evirip çevirmeye başladım. Hayal kırıklığı yaratan sahneleri tatmin edici olanlarla topladım, bunları zihnimde dönüp durmaya bıraktım, şuna buna parlak renkler ekledim, renklerini sildim, önce Giulio'yu bakıcısından sonra da kızları okuldan almak için fırladım.

Otomobilde yine konuştuğumuz dili zıvanadan çıkardık, bebekle birlikte eveledik geveledik ve onu da eğlendirdik. Eve geldiğimizde temizlikçinin verdiği düzeni bozduk, çantaları ve paltoları yere attık, bağırarak, gülerek, didişerek, ah, oh, uf, diye sızlanarak oyuncakları koridor boyunca peşimizden sürükledik. Envai çeşit atıştırmalığa saldırdıklarında bile çenebazlığa devam ettiler. Çocuklar çok yediler: en çok Giulio yedi, Nilde bayağı, Sara yeterince. Ve bunu yapmaktan ne kadar mutluydular, mutlulukla kirletiyorlar, pisletiyorlar, nelere mal oluyorlardı. Ortalığı temizleyip yerleştirerek kaosu yok etmeye çalışırken Livia beklenenden erken, saat beşi henüz geçmişken karşımızda belirdi.

Onu kesinlikle abartılı bir heyecanla karşıladım ve bu heyecanı çocuklarla paylaştım. Giulio kucağımdayken bile ona sıkı sıkı sarıldım, oğlan burnuma vahşi bir pençe attı. Livia benimle alay ederken hafiften düşmanca bir havası da

vardı: Ne oldu, bir daha hiç dönmeyeceğim diye mi korktun? Ben o korkuyu onlarca yıldır yaşıyorum diyerek yanıt verdim ve şunu ekledim: İyi ki erken döndün, duş almaya zamanım olacak. Çıkacak olmama şaşırdı ve ciddi bir ses tonuyla sordu:

"Nereye gidiyorsun?"

"Gino'ya."

"Gino da kim?"

Huzursuzlandım.

"Livia, şaka mı yapıyorsun? Dün söyledim sana: Şu hasta arkadaşım."

Sesindeki ciddiyet azalmadığı gibi arttı.

"Haklısın, özür dilerim, unutmuştum. Ne zaman dönersin?"

Bu kez daha da huzursuzlanarak baktım ona. Dün beni dalgın dinlemişti de sahiden mi hatırlamıyordu? Hastalık ve ölüm onun etkin, güvenli, her türlü yakınmaya karşı sabırsız kadın doğasına ters düştüğü için mi benim söylediklerimi zihninden silmişti? Yoksa tüm duyarlılığıyla bu kadar banal bir bahaneye inanmamıştı da şimdi, ustalıkla, bunun yapaylığını daha iyi algılayabilmek için yinelememi mi istiyordu? Güldüm:

"Bunu özellikle yapıyorsun: Orada kalacağımı ve yarın sabah döneceğimi biliyorsun."

"Mutlaka tüm gece mi gerekiyor?"

"Ötekiler kalıyor, ben de kalacağım. Istırapla yüzleşmekte ne kadar zorlandığımı bilirsin, eminim perişan halde döneceğim. Zaten hemen ardından Claudia'ya koşmam gerekecek çünkü yapımla başımız dertte, tüm gün çalışacağız."

Gino'nun başucunda geçireceğim gece konusunda bana gücenmişti ama ertesindeki tüm günü de evin dışında geçireceğim için daha da içerlediğini hissettim. Ama bir disiplin insanı olarak kendini toparladı ve tamam, bir çözüm buluruz,

dedi. Ben duş yapmak için sıvışırken neşeyle saldırganlık arasındaki anormal ses tonuyla şöyle bağırdı: Dur, yorganı çıkarmama yardım etmeden bir yere gidemezsin, hava çok soğuk, bu gece yatak buz keser.

Bir anlık kararsızlıkla hayır, yapamam deme noktasına gelmiştim. Zaman geçiyor, hava kararıyor, Claudia'nın Quattro Venti Sokağı'na benden önce varması olasılığı artıyor bile olsa yardım etmekten kaçınmaya yeltenmedim. Tabii biri konuya yatkınsa, dolaptan iki kişilik yorganı çıkarmak, onu nevresime sokmak bir sorun olmazdı, iki dakikada yapılırdı. Ama benim bu konulara yatkınlığım yoktu ve yorgana nevresim geçirmek sinirlerimi yerinden oynatıyordu. Livia benden beterdi. İşlemi başarıyla ve hızla gerçekleştirmek için internette verilen her türlü tavsiyeyi ezberlemiş olsa bile benden daha çaresiz durumdaydı. Evimizi tertemiz tutmamıza yardım eden kadın bile nevresim takmaktansa işi bırakmayı yeğleyeceğini bildirmişti; bu nedenle tek yardımcı ben oluyordum. Ne diyebilirdim ki: Zamanım yok, bu gece soğuğa dayan mı? Bunun yerine şöyle yanıt verdim: Tamam ama elimizi çabuk tutalım; ve kızların odalarında Giulio'yu oyalamalarını fırsat bilerek lacivert nevresimi yatağımıza serdik.

Nevresimin nispeten dar ağzını inceledik, nasıl ilerleyeceğimiz konusunda görüş alışverişinde bulunduk. Ben bir önceki sefer –yani en az altı ay önce– yorganı ikiye katlayarak nevresime sokunca başarılı olduğumuzu anımsadım. Yine bu şekilde yapmaya giriştik ama yorganı içine itmeye başladığımızda felaketler başladı ve nevresimin kabul etmeyi reddettiği topaklı bir yumağa dönüştü. Livia bunun üzerine mutsuzca inledi, her şeyi yanlış yapmıştık. Ben gergin bir şekilde: Gitmem gerekiyor Livia, yeter, dedim. O gözkapaklarını açıp kapamaya başladı, ağzını araladı ve kendisi yorganı da yanına alarak nevresimin içine girmeye niyetlendi. Bu şekilde dizlerine kadar içine girdiğinde ayak bilekleri

yatağın kenarındaydı, başı, omuzları, kolları lacivert kılıfın içindeydi ve sırtının eğimi, kalçaları, blucininin içinde sıkışmış kalçaları dışarıdaydı. Çık oradan demek zorunda hissettim kendimi yoksa işler karışacaktı ve onu güldürmek için içime sığmayan tutkuya yenik düşmüşüm gibi numara yaptım. Ama o tekmeledi, kes dedi, çıkmayı reddetti, yorganla güreşmeye devam etti. İşte tam o anda çocuklarımız içeriye daldılar, önce Giulio emekleyerek, ardından Nilde koşarak, son olarak da Sara gönülsüz adımlarla.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Nilde.

Yarısı kılıfın içinde olan Livia, "Nevresim takıyoruz," dedi.

Sara, "Biz size yardım ederiz," dedi ve Nilde'yle birlikte, anneleriyle mavi çadır adını taktıkları nevresimin içine girme hevesiyle yatağa çıktılar.

İşin içinden çıkamayacağımızı anladım, saati kontrol etmek için telefonuma baktım ve Claudia'dan mesajlar geldiğini görünce bağırmaya başladım:

"Dikkat, alarm! Yataktan inmeniz gerekiyor!"

Kızlar bir anda durdular ve sonra hemen yere atladılar. Livia saçı başı darmadağınık ve kıpkırmızı bir yüzle nevresimden çıktı ve "Neden alarm veriyorsun, ne yapıyoruz?" diye sordu. Açıklama yapmak istemedim, lacivert kumaşın altında yorganın ucunu bulmaya çalıştım, kollarımı olabildiğince açtım, şanslı bir girişim olmasını dileyerek tüm gücümle yorganı salladım ve kızlara dönüp bağırdım: İşte kasırgada göklere yükselen lacivert deniz, işte fırtına rüzgârları, ah dalgalar, ah ne uğultulu hava, ah, ah! Bu manevrayı ve haykırışları giderek yükselen tonda özgürleştirici şiddetle yinelerken, kızların hem dehşet hem coşku dolu çığlıkları arttı ve karım da muğlak bir gülüş tutturdu. Yorgan sallana sallana nevresimin içine yayıldı. Livia kızlara ve bana, Lütfen, yeter bunca bağrış çağırış, derken artık korkudan ağlamaya

başlamış olan Giulio'yu kucağına aldı. O noktada duş almak için banyoya koştum, saçlarımı hızlıca kuruttum, bol bol deodorant sıktım, gardıroptan her zamanki mont yerine daha düzgün bir palto aldım ve kapıya gittim.

"Hoşça kalın," dedim.

"Hoşça kal," dedi Livia koridordan tatlı bir bakış yönelterek.

"Babaya öpücük!" dedi kızlara.

Koşarak iki yanağımdan öptüler.

"Claudia'ya mı gidiyorsun?" diye sordu Sara.

"Hayır," dedim, "çok hasta olan bir arkadaşıma gidiyorum."

26

Çıktığımda sessiz şimşekler çakıyordu, yağmur yağıyor mu diye durup baktım. Yağmıyordu ama zaten artık yağmasının da önemi yoktu, sadece zihnimi biraz boşaltmaya çalışıyordum. Sara'nın sorusuna, Livia'nın belirsiz bakışına, yorgan kâbusuna elveda. Beni bekleyen geceye yoğunlaştım: Belki de yiyecek bir şeyler almalıydım, Claudia acıkmış olabilirdi, ben de açtım.

Hızlı adımlarla az ilerideki lokantaya gittim, beş pirinç kroket, beş patates kroket ve temkinli davranmak adına biraz da pizza ile yüz elli gram jambon aldım. Şaraptan anlamazdım, oldukça pahalı bir kırmızı şarap seçerken Monteverde evinde tirbuşon ile bir iki kadeh vardır diye umdum. Arabaya bindiğimde zeytinyağlı kabak veya ıspanak nevinden sebze yemeği almadığıma pişman oldum. Ama artık saat yedi olmuştu, arabayı çalıştırdım ve ağır akan reflektörler, yanıp sönen meşum lacivert ışıklar, su dolmuş alt geçitler, bitmek bilmeyen çamurlu yol çalışmaları şehrini sabırla boydan boya geçmeye giriştim. Bir moped hızla yanımdan kaydı, otobüse çarptı, kullanan kız bir iki metre sürüklendi, sonra şaşkınlıkla doğruldu. Tehlike hissi yapıştı üzerime, insanın bir yerlerini kırması, parçalanması kolaydı.

Sekiz olmadan Quattro Venti Sokağı'na vardım. Ana kapıda anahtarlarla uğraşırken elimdeki şarap şişesini ve yiyecek torbasını yere koymak zorunda kaldım; kilit beni bayağı uğraştırdıktan sonra açıldı. Üçüncü kattaki daire kapısını açmak ise kolay oldu. Buz gibi soğuk evin içinde el yordamıyla ilerledim, elektrik düğmesini buldum, ışığı yaktım.

Gönülsüzce çevreyi tanımayı denedim, zaten birkaç metrekarelikti; sağda minik bir mutfak, ortada aynı derecede küçük bir salon, solda da yatak odasıyla banyo vardı. Her şey tertemiz, güzel döşeli ve yabancıydı.

Kaloriferlere dokundum, yanmıyordu, kombiyi, termostatı aradım, bulamadım. İstemesem de paltomu çıkardım. Mutfakta kadehlerle tirbuşonu bulunca sevindim, ayrıca tabaklar, çatal bıçaklar, su sürahisi ve hatta masa örtüsü bile vardı. Sofra kurdum, aldıklarımı yerleştirdim; saate baktım. Claudia geç kalmıştı, mesaj yollamamıştı. Gelmezse tuhaf olur, diye düşündüm. Tuhaf olurdu ama şaşırmazdım çünkü o günlerde keşfetmeye başladığım yeni kadına uyardı. İlki hiçbir randevuya gelmemezlik etmez hatta erken gelirdi; bu ise sen organize et –demişti– bana saati, yeri bildir, orada olacağım; ama sahiden gelip gelmeyeceğine beni ikna edecek bir şey yoktu.

Apartman dairesinin vızıltıları, çıtırtıları beni rahatsız etmeye başladı. Yorgundum, midemde belki beklemenin endişesinden belki açlıktan hatta belki her ikisinden birden bir delik açılmış gibiydi ve sanki o delikten kan kaybediyordum, kendimi zayıf, aptal ve yenik hissettim. Kendimi gereksiz bir yalanlar zincirine kaptırmıştım ve bunu neden yapmıştım, tek bir –sözde– aşk gecesi için. Ne kadar da yetersiz bir ifade! Bu daha çok bir merak, belki kalp çarpıntısı ve sevişme gecesi olabilirdi.

Yatak odasına bakayım diye gittiğimde, ortam buz keserken yatağın üstünde sadece bir pike olduğunu fark ettim. Duvara dayalı duran dolabın kanatlarını açtım, boştu. Oturma odasında, mutfakta hatta banyoda bile battaniye bulamadım. Soğuktan öleceğiz, diye düşündüm. Daha büyük olasılıkla sadece ben öleceğim, umutsuzluktan. Claudia kurtulacak, saat dokuz, bu noktadan sonra belli ki gelmeyecek. Bu gözlem beni hayal kırıklığıyla atlatılmış tehlike arasında

arafta bıraktı. Zihnimde net olarak şu cümle belirdi: Gelmezse onu ebediyen seveceğim. Ama bu biraz abartılı göründü ve hemen düzelttim: Bir kız kardeş gibi.

Bir pirinç kroket yesem derken muazzam bir gök gürültüsü duydum ve ardından şiddetli yağmur başlayınca pencereye gittim. Yağmur korkutucu bir gürültüyle boşalan sağanağa dönüşmüştü; sanki bir binanın tepesinden açılmış devasa bir rulo aşağı iniyordu. Dondurucudaki tavuk gibi kalacağım burada, diye düşündüm ve pencere pervazlarında, yerlerde hiç su izi olmamasına rağmen tüm odalardaki panjurları aceleyle indirdim. Bunu sadece ortam daha güvenli görünsün diye yapmıştım. Peki ya benim evim? Eskiydi, bakımsızdı, çocukları ve Livia'yı düşündüm. Belki onlar bu dairedeki gibi sağlam olmayan ve sıkı kapanmayan pencere kasalarından içeriye sızan gök gürültüsünden, rüzgârın uğultusundan, vahşi yağmur kırbaçlarından korkmuşlardı. Yine telefonuma baktım, karımdan bir haber yoktu. Onu arasam, ölüm döşeğindeki Gino'nun evinde olduğumu, yan odaya geçip onu aradığımı söylesem ne olurdu? Vazgeçtim. Ya Claudia? Belki de evde kalmıştı, gelmekten vazgeçmişti. Ama yolda, kimbilir ne zamandan beri trafikte sıkışmış da olabilirdi. Onu arasa mıydım? Ya Alberto'yla yemek yiyorsa? Evin her köşesinin daha boş ve soğuk bir hal aldığını hissedip paltomu giymeye karar verdim. Tam paltomu elime alacakken zil çaldı, sanki zaman ortadan ikiye yarıldı. Hemen kapıya koştum.

"Evet?"

"Açar mısın lütfen?"

Düğmeye bastım.

27

Merdiven boşluğunda gördüm onu; yavaş yavaş tırmanıyordu basamakları, kırçıllı paltosu ve sırtındaki çantası ağırmış gibi iki büklümdü. Ancak hole vardığında halini fark ettim. Sırt çantasından su damlıyordu, paltosundan su damlıyordu, bütünüyle ardında bir yağmur izi bırakıyordu.

Beti benzi atmış halde, zorlama bir tebessümle girdi. Sırılsıklam oldum, dokunma bana dedi ve tebessümü sinirli bir yüz buruşukluğuna, boğazının yorgun hırıltısına dönüştü. Saçları başına yapışmış, yüzü ıslanmış, makyajı akmıştı, paltosu lavabo musluğuna asılmış bir paçavra gibi görünüyordu.

Görünümüne ne kadar özen göstermiş olduğunu düşünüp karşımdaki halini görünce içimi bir merhamet hissi kapladı. Sırtındaki çantayı alırken, taksicinin onu bir buçuk saat trafikte oyaladıktan sonra yanlış bir yerde bıraktığını, kasırgaya dönüşen yağmur altında uzun bir mesafeyi yürümek zorunda kaldığını anlattı. Korktum, diyordu, ne yapacağımı bilemiyordum ve şimdi gözlerinde yaşlar belirmeye başlamıştı, ben de sarsılmış bir şekilde ona sarıldım, öptüm, ağzımda şu türden ilgisiz sözler yuvarladım: Zavallı, zavallıcığım benim, zavallı tatlım, gel ne kadar güzelsin ne kadar miniksin, nasıl da güzel kokuyorsun. Sonra sesimdeki bu tonlamanın, dilimden dökülen bu sözcüklerin aslında canları yandığı zaman çaresiz kırılganlıkları karşısında küçük kızlarıma söylediklerim olduğunu fark ettim ve utandım, sustum; bu sırada Claudia: Dikkat et, sen de ıslanacaksın, diyerek beni kibarca itiyordu. O kadarcık sarılmayla be-

nim de kazağımın ıslanması bir oldu ve şöyle dedim: Gel, çıkar paltonu. Ev çok büyükmüş de kaybolabilirmiş gibi elinden tuttum onu, salona getirdim, üzerine çökmüş olan ağır kumaş yığınından sıyrılmasını seyrettim; üzerindeki elbiseyi yoklayarak çaresizce, Ne hale geldim baksana, üstelik ayakkabılarım da berbat oldu, sende yaratacağım güzel etki tamamen mahvoldu –sinirle güldü ve burnunu çekti– zaten biraz ıslansam hemen boğazım ağrır.

Mutsuz olduğu için beni de dalga misali mutsuzluk sardı, yeniden güçlü bir çekim hissettim. Hayır, gel, şahanesin, diye mırıldandım, üstelik bana sahiden öyle görünüyordu. Çok kısa, koyu renkli, uzun kollu triko bir elbise, siyah külotlu çorap, topuklu kırmızı ayakkabılar giymişti ve üzerindeki her şeyden hafif parfümüne bulanmış ıslak kumaş kokusu yayılıyordu. Onu bir kez daha kendime çekip öpmeden edemedim –onu teselli etmek istiyordum, ne kadar hoşuma gittiği konusunda şüphesi olmasın istiyordum– ama sanki duşa kıyafetlerle girmiş gibi kollarım arasında soğuktan titrediğini hissettim. Şöyle mırıldandı: Dur, çantamda pijamam var, onu giyeyim. *Tir tir titreyerek* süzülüp gitti, çantasının fermuarını açtı ve inildedi: Ah hayır, bundaki her şey de ıslanmış, yani çantasının sadece dışı değil, içi de su dolmuştu ve su ertesi gün giyeceği iç çamaşırına ve pijamasına kadar sızmıştı. Dokun bak, dedi üzüntüyle, krem rengi pijamasının üzerindeki geniş ıslaklık lekelerini göstererek. Dayanışma niyetiyle onaylayan bir işaret yaptım, Üzerindeki her şeyi çıkar ve benim paltomu giy, o kuru, dedim. Askıdan aldım, cebimdeki meyankökü şekerlemelerini, kâğıt mendilleri ve çeşitli anahtarları çıkarıp girişteki mobilyanın üstüne bıraktım. O sırada kendini o uzun eski erkek giysisine sarmalanmış halde imgelemiş olmalı ki daha da çaresiz bir havaya büründü; sesimdeki şakacı tondan vazgeçtim, ciddi bir sesle mırıldandım: Hadi, üşütme, bununla daha da

güzel olacaksın. Tabii ki ikna olmadı ama yine de somurtarak aldı, banyonun yerini sordu ve içeri kapandı.

Söylendiğini, mücadele ettiğini, hoşnutsuzluğunu hissettim ve hemen ısınmasını, huzursuzluğunun, solgunluğunun geçmesini diledim. Rahatsızlığın ilacı olarak şarap geldi aklıma, mutfağa gidip açtım, elimde dolu bir bardakla banyonun kapısına dikildim. Hem hizmetinde olduğumu hem onu eğlendirmek istediğimi göstermeye niyetlenmiştim ama kapıyı açıp beni görünce yarım gülüşle şöyle dedi: Ne o, boş mideyle içirip sarhoş mu edeceksin beni? Paltom onu ufaltmıştı, kocaman kumaşın altından yalnızca yüzü, boynu, parmaklarının ucu ve çıplak ayakları görünüyordu. Bir yudum aldı, titriyordu ve yerde birbirine dolanmış duran giysilerine baktığımı görünce o zorlama gülüşüyle açıklama yaptı: Külotum ve sutyenim de sırılsıklamdı. Sonra bana, Saç kurutma makinesi nerede, biliyor musun, diye sordu. Orada bulamamıştı.

Neredeydi acaba saç kurutma makinesi, mutfakta, salonda, yatak odasında aradım, yoktu. Geri geldiğimde havluyla saçını hızlı hızlı kuruluyordu ve ona çaresizce, Yok, dedim. Omuz silkti, saçlarını kurulamaya devam etti, nefretle banyo aynasına baktı. Dedi ki: Değil güzel görünmek, canavara benziyorum, tüm makyajım bozuldu, sana güvenemem. Ve hapşırdı –resmen içinde patladı bu hapşırık–, havluyu bıraktı, kenara bıraktığı şaraptan biraz daha içti, kendine son bir kez mutsuzca baktı. Gel bir şeyler ye, dedim ve yeniden elinden tuttum, eli buz kesmişti.

Yalınayak, paltoma bürünmüş halde peşimden mutfağa geldi. Pirinç ve patates kroketlerini, pizza ve jambonu görünce belki hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu ama karşıma oturdu ve bir patates kroket aldı. Ben de biraz pizzayla jambon yemeyi denedim, kendime şarap koydum ama huzursuzluk yüzünden iştahım kaçmıştı. Ona baktım, bir

yün yumağıydı, kara gözleri ve saçları içinde giderek soluyordu, dudakları morarmıştı, gözlerinde öfke vardı. Sanki benim suçummuş gibi kaloriferlerin yanmıyor olmasından, saç kurutma makinesinin yokluğundan ötürü özür diledim ve –kendi keşfetmeden önce ben söyledim– kalın bir battaniye bile olmadığını itiraf ettim. Yüksek sesle, daha keyifli bir tonda ve sonra sahte iyimserlikle şöyle dedi: Hayatta kalmayı başaracağız. Sonra sert bir sesle ekledi:

"Telefonunu kapattın mı?"

"Hayır."

"Kapat."

"Arayan olabilir."

"Livia mı?"

"Çocuklar."

"Ben kapattım ve kimse hakkında tek bir şey bilmek istemiyorum."

Ben de kapattım ve bunu yaparken bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Belki uysallığım hoşuna gitti, bir elimi okşadı, kalktı, bir yudum şarap daha aldı. Neşeli görünmese de neşeyle şöyle dedi: Yatağa gidelim, donuyorum ya sen beni ısıtırsın ya da ölürüm. Bana yaklaştı, onu öptüm, paltonun altını yokladım, sahiden her şeyini çıkarmak zorunda kaldığını anladım. Sonunda yatağın yanına vardığımızda yüksek bir nidayla, Sahiden pikeymiş, şaka yapıyorsun sanmıştım, dedi. Birkaç saat önce nevresim takmaya çalıştığım yorgan aklıma geldi ve içimden, her şey tümüyle yanlış, diye geçirdim, Batteria Nomentana'daki evde tertemiz kokan hazır çift kişilik bir yorgan var ama burada, Monteverde'de, ihtiyar Carlo'nun yazlık terini ve kokusunu taşıyan beyazımsı bir örtü. Bu arada, Seni ısıtacağım, ben üşümem, dedim. Başını salladı ve yanıtladı: Artık güvenmiyorum, palto üzerimde kalsın. Paltomun oluşturduğu kozanın içinde yatağa girerken ben de hızla soyundum,

ayakkabılarımı, çoraplarımı her şeyi çıkarıp buz gibi yatağa girdim.

Onu kendime çektim, soğuk ellerimi kumaşın üstünde tutmaya özen göstererek sarıldım; bu arada o da dişleri çarpa çarpa bana kitlendi ve donmuş ayaklarını bacaklarım arasında ısıtma önerimi itiraz etmeden kabullendi. Yeniden öpüşmeye başladık, ellerim ısındı, dikkatle paltonun önünü açtım. İnce bedeninin her noktasını usul usul okşarken o da soğuk elleriyle beni okşadı. Onu içimde eritme arzusu büyüyordu ama bir yandan da tam olarak sahiplenmeyi becerememe korkusu yaşıyordum. Uzun süreli evlilik yaşantısı sakıncalıydı, şimdi ellerim Livia ile onu karşılaştırıyor, benzerlikleri ve farkları yakalıyordu. Karımın bedenini, endişesiz ritüellerimizi mümkün olduğunca hızla uzaklaştırmak istedim ve daha talepkâr, daha ısrarcı oldum, kendimi oyuna kaptırdım. Böyle değil, diyerek güldü ve beni öptü, böyle değil. Beni durdurdu, elimi aldı, parmaklarını benimkilere doladı, fısıldadı:

"Yavaş ol, kızgın mısın bana?"

"Hayır, ne diyorsun sen?" dedim hemen.

"Geç kaldığım için mi kızgınsın bana?"

"Yok canım."

"Telefonunu kapatmanı istedim diye mi? Aç istiyorsan, benim Livia ve çocuklarınla alıp veremediğim yok, şimdi burada seninle olduğum için haksızlık ettiğimi biliyorum. Yardımına ihtiyaç duyabilir."

Mırıldandım:

"Livia her türlü durumda başının çaresine bakmayı bilir."

"Ben öyle değilim."

"Sorun nedir şimdi?"

"Her şey."

"Anlat bana."

Yüzünü benimkinden biraz uzaklaştırarak, Hayır, diye mırıldandı ve sonra sordu:

"Beni sahiden seviyor musun?"

"Bunu anlamıyor musun?"

"Hayır ve emin değilsem, yapamam.

"Neyi yapamazsın."

"Burada seninle olamam. Beni sevdiğinden emin olamazsam gitmem gerekiyor."

Huzursuzca güldüm.

"Bu yağmurda ve bu soğukta mı?"

"Evet."

Parmaklarımı nemli saçları arasında, alnında, gözkapaklarında, dudaklarında dolaştırdım. Dedim ki:

"Belki ben de olamam."

"Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum: Bu, nedenini ne kadarını ne zamanını açıklamayan bir fiil."

Aslında *kimbilir, çok fazla, ezelden beri* gibi hem ironik hem tatlı sözler kullanmak istiyordum. Yeniden sevişmeye başlamak için bir işaret bekliyordum. Oysa Claudia açık seçik ifadelerini kullanmak yerine bölük pörçük cümleler fısıldadı, kötü bir dönemden geçtiğini ima etti ve şöyle dedi: Mimar Sarcante'den hemen önce başlayan kötü bir dönem. Sonra Carlo'nun adını andı ve mekânların düzenini inceleyerek suçluları ortaya çıkarmayı başaran mimar kadın fikrini ona Carlo'nun önerdiğini söyledi; buna çok şaşırdım çünkü bundan hiç söz etmemişti. İhtiyara minnettar olduğuna değinmedi, beklenmedik bir alaycılıkla şöyle dedi: "Hep böyle yapar, öneride bulunmaya bayılır, Alberto'ya, Clelia'ya, önüne kim çıkarsa ona önerilerde bulunur" –hınç dolu bir gerginlikle güldü– "önerileriyle serseme çevirir, zihnini allak bullak eder. Ayrıca benim hakkımda fazlasıyla iyi konuşan ilk o olmuştu, beni sinemayı ya da başka bir konuyu ele alan

tartışma programında dinlemişti. Her neyse" –dedi yine keyifsizce– "ondan bahsetmek istemiyorum, sadece sen ve benden konuşalım." Yine de kötü konuya getirdi sözü, sanki o kötü dönem odadaymış ve onu duyabilirmiş gibi sürekli imalı şekilde ve alçak sesle anlattı. "Herkes," diye mırıldandı, "bana canımın istemediği şeyler yaptırmak istiyor, önce hayır diyorum ama sonra pes ediyorum çünkü hem aptalım hem de sevgisizliğe tahammül edemiyorum, ardından da pişman oluyorum. İşte böyle böyle derken sen de benim, yalnızca benim kendim için istediğim tek şey haline geldin. Seni günbegün görmek öyle güzeldi ki, evde, dışarıda, her yerde, senin her konuya dahil olman o kadar hoşuma gidiyordu ki sonuçta sana âşık oldum."

Onu dinlerken heyecan verici bir teslimiyet duygusuna kapıldım, sanki bu mırıl mırıl sözler, organizmasını sıkı sıkıya tutan vidaları gevşetmişti, bedeni açılarak yumuşak bir şekilde kucağıma düşüyordu. Kötü dönem belki de şu anda sona eriyordu, onu öpmeye, okşamaya başladım ve fısıldadım:

"Ama şimdi burada, iyisin."

"Kendimi daha az mutsuz hissettiğimi söyleyebilirim. Ama seninle de hata yapmaktan korkuyorum."

"Sana bunu düşündüren nedir?"

"Bana dürüst görünmüyorsun."

"Ben mi?"

"Evet. Birkaç gün öncesine kadar tanıdığım en şeffaf insandın sen. Ama beni sevdiğini yazdığın andan itibaren giderek donuklaştın. Sana bakıyorum ve hiçbir şey göremiyorum, şaka mı yapıyorsun, ciddi mi konuşuyorsun, artık bunu bile anlayamıyorum."

"Hepimiz yitirdik şeffaflığımızı az çok."

"Sen daha fazla ve özellikle de karının yanında."

"Bu doğru değil."

"Öyle, ona mı daha fazla saklanıyorsun, bana mı bilmiyorum. Öyle bir tavır takınıyorsun ki sonunda her ikiniz de yapay görünüyorsunuz bana."

Yok canım, saçmalama, gibi laflar geveledim. Memeleri ne kadar pürüzsüz ve dolgundu, şu çatışma sözleri silinip gitsin istiyordum. Ama daha da ciddileşti, kendini benden biraz uzaklaştırdı ve mırıldandı:

"Sana bir soru soracağım."

"Sor."

"Tea kim?"

İrkildim ama bedensel olarak değil, sadece zihnimde hissettim bunu.

"Tea mı?"

"Evet, Tea. Livia söz etti geçen akşam, kıskançlık havalarındaydı, sen de umursamaz görünüyordun."

"Yok canım, önemsiz bir şey. Sarcante'nin yeni sevgilisiyle ilgili şaka yapıyordu."

"İyi de karın Sarcante'nin yeni sevgilisi hakkında ne biliyor ki?"

Güldüm.

"Claudia, kıskanıyor musun? Tea'yı biz yarattık, yok öyle biri."

"Livia ne biliyor bu konuda?"

Kararımı verdim, şunu açıkladım:

"Hatırlıyor musun, geçen cumartesi günü bana mimarın sevgilisine verdiğimiz adı sormuştun, ben de bunun yanıtını yanlışlıkla sana değil Livia'ya göndermişim. Böylelikle parfüm, sevgili gibi konular doğdu, sadece eğlencelik konuşmalar."

Sessizlik. Yüz yüze duruyorduk, dudaklarımız neredeyse birbirine değmek üzereydi, sıcak ellerimle onu paltosunun altından okşamaya başlamışım. Beni yeniden durdurmasına tahammül edemeyecektim. Ama düğüm çözülme noktasına

gelmişti ve Claudia bu düğümü çözmeye hazırdı. Sanki barışçıl bir gözlemmiş gibi mırıldandı:

"Yani sen yanlışlıkla karına gönderdiğin için ben o adı hiç öğrenmedim, öyle mi?"

"Evet."

"Bana da seni seviyorum cümlesi geldi."

Tereddüt ettim.

"Evet."

Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyordu, evin içi buz gibiydi, mânâsızca yatıyorduk yatakta, ikimizin de elleri ısınmıştı, ayakları sıcaktı, birbirimizden uzaklaşamayacak kadar ileri gitmiştik. Altı gün önce onu seviyor olmasam da yanlışlıkla sevdiğimi yazmış olduğumu ama artık mucizevi şekilde âşık olduğumu –evet bu fiili kullanacaktım– şu halde, ağız ağıza dururken açıklamaya karar verdim.

"İşte aynen böyle oldu," diye doğruladım, "ve o ada ihtiyaç duyduğun konusunu tamamen sildim. Artık ne Sarcante ne Tea umurumdaydı. Önemli olan seni sevdiğimi yazmış olmamdı."

"Bir yalan."

"Mesaj gerçeği söylüyordu."

"Eğer Livia'ya ulaşmış olsaydı."

"Hayır, sanmıyorum, hayır."

Karmakarışık zihnimin her hareketini ona itiraf etmek için elimden geleni yaptım ama işin yolunda gitmediğini hemen fark ettim. Bu sefer bölük pörçük cümleler kuran, yarım yamalak kelimeler uyduran, bunun yerine şunu söyleyen ben olmuştum. Doğru olan bir şey, dedim net olmaya gayret ederek ama konuyu daha anlaşılmaz kılarak, birkaç saat, birkaç gün içinde giderek daha az doğru oldu; yalan olan bir şeyse birkaç saat, birkaç gün içinde giderek gerçeğe dönüştü. Onu okşayarak, öperek, ısırarak, o mesajın öncesinde de onu sevdiğimden şüphelendiğimi fısıldadım.

Düşünsene –diye mırıldandım– itiraf edememenin çaresizliği, arzumun baskılanması halinde, ben ve sen hakkındaki gerçeği Carlo'ya atfettim, oysa bu cümleleri kuran ve dile dökmek isteyen bendim. Ama ne olaylarla ne sözlerle ikna edici olabildiğim öylesine aşikârdı ki ben konuşurken onun huzursuzluğu artıyordu. Alaycı bir tavırla şöyle dedi: Carlo öneride bulunuyor, aferin ona, hem de bedavaya, dedi ve beni tatlılıkla uzaklaştırdı. Dur, böyle canımı acıtıyorsun, dedi. Şimdi çok sıcak oldu, dedi. Uykum geliyor, dedi. Tüm gün uykum vardı, dedi. Önce sırtüstü yattı ve tavanı seyretti, sonra arkasını döndü.

Sessizce başka bir şey söylemesini bekledim, kalçasını okşamayı denedim, fısıldadım: Biraz uyumak ister misin? Bir şeyler mırıldandı, belki hafif bir evet dedi ve birkaç saniye içinde soluğu ağırlaştı. Sanki elektronik bir cihazdan emir almış gibi uykuya daldı.

CUMA

28

Kımıldamaya cesaret edemeden yanında kaldım, uyandırmak istemiyordum. On dakikalık uykunun bile onu sakinleştireceğine, tüm gece sevişeceğimize inandım. Neredeyse yarım saat geçti, Claudia uyanmadı. Üzerinde paltomla uyuyan bir kadının yanında incecik pike altında çıplak yatan halimi fark ettim. Soğuk giderek arttığından onun sıcaklığından yararlanabilmek için biraz yanaştım, sırtını öptüm ama paltomu öptüğümü anlayınca boş verdim, kendimi gülünç hissettim.

Gülünç olmak, aşkta, cinsellikte belki de bizi altüst eden her şeyde –özel ve genel– herhangi bir ilaçtan yeğdi. Yakınlığımın onu rahatsız etmemesini, daha doğrusu uyandırmamasını umarak biraz daha yaklaştım. Uyanmadı, ben de dikkatle yataktan çıktım, giysilerimi topladım, salona gittim. Orada yeniden giyindim, biraz gürültü yapmayı umarak panjuru açtım. Claudia yaşam belirtisi vermeyince pencereyi de açtım. İçeriye giren nemli soğuk dalgasına bir de otobüsün sıçrattığı suların sesi dahil oldu. Artık yağmur yağmıyordu.

Pencereyi örttüm, karnımın yine acıktığını fark ettim. Mutfağa gittim, bir pirinç kroket yedim, biraz daha şarap içtim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Telefonumu açtım, Livia'dan mesaj var mı, diye baktım, neyse ki yoktu. O anda bir tür hüzne kapıldım, sanki zaman arkasından itilmiş gibi hızla ileri gitmişti. Çocuklar büyümüştü, Livia, Clelia'ya çok

benzeyen güzel ve yaşlı bir hanıma dönmüştü, Carlo'nun evinde geçen saatler çok geride kalmıştı, gerçekçi kaydını da yitirerek solgun bir olaya dönüşmüştü. Ne olmuştuk peki: Vasat biçimde stilize figürler, zorunlu olarak bir konuya dahil olan düzensizlik içindeki kişiler, Claudia, üzerinden sular damlayarak merdivenleri çıkıyordu, ben bekliyordum.

Kendime geldim. İçeriye girdiğinde ardında bıraktığı yağmur izine baktım ve izi, koltuğun kolçağına atılmış paltosuna, banyoda hayal kırıklığı ya da öfkeyle yere atılmış giysilerine kadar gözlerimle takip ettim. Palto berbat haldeydi, suları süzülsün diye duşun içine astım. Triko giysisini, külotunu, sutyenini, ceketini –pahalı ve kışkırtıcı olmak için giyilmiş şeyler– topladım ve onu bunları satın alır, eve döner, Alberto'nun işte olmadığını ve onunla öğle yemeği yemek için gelmiş olduğunu fark ederken hayal ettim. Utanç duygusu yükledim ona, belki de satın aldıklarını aceleyle saklamıştı, belki her türlü kuşkuyu savuşturmak için adama sevgiyle davranmıştı. Ya da belki öyle olmamıştı, aldığı her bir parçayı tüm doğallığıyla ona göstermişti, ne kadar para harcadığını anlatmıştı, hatta yakışıp yakışmadığını söylemesi için karşısında giymişti. Adam işe döndüğünde de inceden inceye benim için hazırlanmıştı. Ah bu sahneyi uydurmak, onu duşta saçlarını yıkarken görmek, kuaförün yapamadığı şekilde kabarık görünmesi için kuruturken, transparan sutyen ve külotuyla aynada kendine bakarken, sonra külotlu çorabını giyerken, ardından kısa triko elbiseyi üzerine geçirirken, özenle makyaj yaparken –önce bir gözünü sonra ötekini– piercingine uyan küpesini seçerken görüyordum.

Clelia ve Abi onu görünce ne demişlerdi acaba. Profesör hanım iyimser bir edayla işi alaya almış olmalıydı –bu hanımı giderek daha fazla sever olmuştum, beni iyi yürekli ve hüzünlü bir çocuk olarak nitelemesi hoşuma gitmişti, sahiden öyle olmayı umuyordum– ama Claudia, belki de içinden

sıyrılamadığı mutsuz dönemi yüzünden o alaycılığı tehlike sinyali olarak algılamıştı. Ya da hayır, gelin ve kayınvalidesi arasında muhabbet ve anlayış vardı, Clelia şu anda paltomun içinde uyuyan kadının mutsuzluğunun nedenlerini derinlemesine biliyordu –ben hayır, bilmiyordum ve şimdi bu beni biraz korkutuyordu– bu nedenle onu övmüştü, yüreklendirmişti, oğlumdan ve Carlo denen o musibetten uzaklaş, çok çalışıyorsun, yok yapımcılar, yok teslim tarihleri, böyle hep evde kapalı kalmak sana iyi gelmiyor, kafanı boşalt biraz, demiş olmalıydı.

Hiçbiri kesin değildi aslında, kendimi *belki*lerle oyalıyordum. Belki Abi'yi idare etmesi daha kolaydı, kendi kızlarımı düşünmem yeterliydi, Livia makyaj yaparken, giyinirken, evden çıkıp dünyanın içinde gözden kaybolurken kızlarım onu büyülenmiş gibi seyrederlerdi. Abigail'in aksine Sara ve Nilde için annenin süslenmesinin sıradan bir olay olduğu geldi aklıma. Livia üniversiteye daima partiye gider gibi giderdi ve saçlarını yıkamadan, makyaj yapmadan, ucuz bir giysiyle, eski ve buruşmuş bir paltoyla evden çıkacak olsa buna minik Giulio bile şaşırırdı. Benim hissettiklerimi saymıyorum bile. Şöyle geçirirdim aklımdan: Neyi var, hasta mı, üzgün mü, âşık oldu da karşılık mı alamadı yoksa âşık oldu da aşkı sona erdi ve terk mi edildi? Alışılmış hizadan en ufak bir sapma alarm durumu yaratırdı. Bugün alarm, yarın alarm derken insan aklını kaçırırdı. Bir anlığına yirmi yıl önceki eski sevgilimi, sahiden sevdiğim ve sahiden nefret ettiğim o kadını yeniden görür gibi oldum; sefil dünyamızın farklı çehrelerinin bir zarfta olduğunu, zarfın inceliğini ve kolayca yırtılışını bana gösteren o olmuştu. Latince öğretmeni olan kocası, onun pencereden atladığını görür görmez çocuklarını öldürmüştü. Belki onun atlamasını engellemeyi başarabilse bunu yapmazdı. Belki yine de yapardı çünkü karısını intihar etmesini engellemek için değil, kendi eliyle

öldürmek için izliyordu; öldürür ve hemen ardından çocuklarına, iki oğluna kendine benzemelerini yasaklardı.

Ah, bekleme ânında babalarının haykırışlarıyla, annenin çığlıklarıyla dehşete kapılan o iki zavallıcık! Çocukların hayatları endişe ve korku doludur. Alberto ve Claudia'nın içinden geçtiğini söylediği o kötü döneme ilişkin Abi neyi anlıyordu? Peki ya benim kızlarım Livia hakkında gerçekte ne biliyorlardı, benim uzlaşmacı ve onaylayıcı ama ne uzayan ne kısalan vasat adam siluetim hakkında ne düşünüyorlardı? Kimdim ben onlar için? Son günlerde onları nasıl risklere maruz bırakmıştım, Claudia ve ben o mayınlı arazide hareket ederken Abigail'i hangi riskle yüz yüze getirmiştik? Şimdi Claudia uykuya gizlenmişti, ben onun uyanmasını ve zamanın geçmesini bekliyordum, çevremde kara derinliklerden çıkan hayaletler, zevk ve korku iniltileri, küçümseme ifadeleri, pusuda bekleyen çaresizlik, olası aşırı tepkiler, şiddetler, ateş fırtınaları, kan geziniyordu.

Carlo'nun bize sunduğu bu sıradan mekâna mümkün olan her şey tıka basa tıkıştırılmıştı. Mesafeli ironisinin ve hassas duyarlılığının bir aradalığına daima hayran olmuştum. Şimdi düşününce onda ilahi mânâda her şeyi bilme yetisinin yanı sıra her şeye yabancı kalanın dokunulmazlığı vardı ve işte bu sayede başkalarına çözümler ve çıkış yolları öneriyordu. Çözümlerin sahte, çıkış yollarının çıkmaz olmasını pek önemsemiyordu; onun için önemli olan bir düzenek başlatmak ve işleyip işlemediğini seyretmenin keyfiydi. Claudia'nın beklenmedik bir alaycılıkla kullandığı kelimeler geldi aklıma: Carlo öneride bulunmaya bayılır. Şu anda sahiden bana bir çözüm önerisi fısıldayacak kişiye ihtiyacım var. Ne yapayım Carlo, yeniden yatağa döneyim, onun yanında uyuyayım mı yoksa onu uyandırıp öpücüklere boğayım ve nihayet sevişelim mi? Rüyaların ve kâbusların sarstığı şu kadın bedeni nasıl da israf ediliyor, zaman aktı, saat kaç?

Telefonuma baktım, gece yarısını biraz geçmişti. Yatak odasına döndüm, Claudia beyaz yatak örtüsünün altında uyanıktı, ellerini ensesinin arkasına dayamıştı, kolları ve omuzları paltomun içindeydi, gözleri tavana dikiliydi. Bana bakmadan düşmanca sordu:

"Hâlâ burada mısın?"

"Çok uyudun."

"Çıkmadan önce sakinleştirici almıştım."

"Şimdi daha iyi hissediyor musun kendini?"

"Hayır."

Yatağa yaklaştım, parmaklarımla ayaklarına dokundum, kar beyazı altındaki iki küçük dağ zirvesiydi. Biraz çatallanmış sesimle sordum:

"Yanına dönebilir miyim?"

"Hayır."

"Ne yapmamı istiyorsun o halde."

"Livia'ya ve çocuklarına dön, anahtarı bana bırak."

Sahte bir şakacılıkla:

"İade etmem gerekiyor," dedim.

"Ben iade ederim."

"Kime iade edeceğini bilmiyorsun ki!"

"Biliyorum tabii, Carlo'ya."

Ne diyeceğimi bilemediğimden sustum, sonra mırıldandım:

"Sana söylemememi tembihlemişti."

"Elbette. Sonradan söylememeyi tembihlediği pek çok şey yapar ve anlatır."

"Yanına yatmama izin ver lütfen."

"Onun zamanı geçti."

"Beni bir daha görmek istemiyor musun?"

"Evet, bir daha asla."

"Peki ya iş?"

"E-posta var ve Sarcante saçmalığı bittikten sonra birbirimiz olmadan da yapabiliriz."

"Bu hikâyeyi ortak kararla bitirmemiz gerektiğini söylemiştin."

"Öyle yapmıyor muyuz?"

"Ben istemiyorum."

"Başladığımız andan itibaren istiyorsun."

Tereddüt ettim, sonra dudaklarımın âdeta ucuyla, "Seni seviyorum," dedim.

Fesat fesat güldü:

"Senaryo yazmakta fena değilsin ama onun dışında kelimeleri gelişigüzel kullanıyorsun."

"Alberto'ya her şeyi anlatacak mısın?"

"Gerek yok, Carlo söyleyecektir."

"Peki ne olacak o zaman?"

"Sana bir şey olmayacak. Sen seviliyorsun, aileni seviyorsun, özellikle de" –yine güldü– "Livia'yı seviyorsun."

Korkunun içimde yükseldiğini hissettikçe nasıl durduracağımı bilemiyordum.

"İyi düşün," dedim bilgece sözler repertuarımdan aceleyle bir tane çekip çıkararak, "anlatılmayan, asla olmamıştır."

"Yalancıların en sevdiği formüldür bu. Anlatılmayan, canım benim, enfeksiyon kapar ve bizi zehirler. Defol."

Cılız sesimle:

"Hayır," dedim.

Bunun üzerine cıyak cıyak bağırmaya başladı. Sesinin yüksekliği aşama aşama arttı, o solgun yüzü kıpkırmızı oldu, iri ve parlak gözlerle bağırdı:

"Sana defol dedim, defol, defol!"

Odadan çıktım, otomobilimin ve evimin anahtarlarını, meyankökünü, kâğıt mendil paketimi aldım ve paltomu iade etmesini bir an bile düşünmeden kapıyı ardımdan yavaşça çektim.

29

Sokağa çıktığımda şimdi dışarıdayken küçük apartman dairesinde üşüdüğüm kadar üşümediğimi hayretle fark ettim. Mazgalların üzerleri kuru yapraklarla tıkanmıştı, etrafta küçük gölcükler oluşmuştu ve içlerinden yongalar gibi su parçaları fırlatarak otomobiller gelip geçiyordu. Saate rağmen eve dönmek kolay olmayacaktı, itfaiyelerin ve ambulansların canhıraş sirenlerinden anladım bunu. Ama sorun etmedim, aklımı başıma toplamak ve gecenin bir yarısı, üstelik paltosuz olarak geri gelmeme bahane uydurmak için zamana ihtiyacım vardı. En çok da Claudia'nın ağzından, ellerinden, tüm bedeninden olabildiğince uzaklaşmak için mola vermem şarttı.

Ama arabama doğru attığım birkaç adım, boyun eğdiğim için pişman olmama yetti. Onun beni kovmuş olması ciddiye alıp gitmemi gerektirmiyordu. Daha sabırlı olmalıydım, onu sözcükler, öpücükler, okşamalarla yatıştırmalıydım, saç kesiminin heyecanını paylaşmalıydım –bunu şimdi fark ediyordum– ve çok kısa bir zaman dilimi içerisinde, yaptığım bir hatadan kaynaklandığı üzere, kendim bilmesem bile ona âşık olduğumu itiraf etmeliydim. Uzlaşma usul usul oluşurdu, bunu nasıl yapacağımı biliyordum.

Ama korkmuştum. Beni hayretler içinde bırakacak şekilde üçüncü bir Claudia belirmişti: Ne iki yıldan beri birlikte çalıştığım verimli ve titiz, iyiliksever ve talepkâr kadın ne de kaba, büyüsünü yitirmiş ama yine de sevdalı, bir geceliğine Carlo'nun evine kapanabileceğimi sandığım kadındı. Yatakta

uyanan o yepyeni figür kendi utançlarının gizi yüzünden en az benim kadar perişan görünüyordu. Uzaklardan gelen acıyı hemen tanımıştım, kimbilir kim tarafından ve kimbilir kaç tanesi yüzünden açılmış bir yaraydı. Ve o insanlar, onların talepleri, onu nasıl eğdikleri, hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bilmeyecektim de. Öyle olunca kendimi yetersiz hissetmiştim –benim mazeretim karşılığında *defol* diye haykırmıştı, ne diyebilirdim ki– ve kaçmıştım. Tabii ki yarın ya da bir sonraki gün Clelia bana Carlo'nun daha da beter yönlerini anlatabilirdi ve Carlo da Clelia'yla gelini hakkında ağzına geleni söyleyebilirdi, hatta Alberto da ne bileyim bana Claudia'nın acı veren zayıflıklarını açıklayabilirdi. İyi de dedikoduya dedikodu eklemenin yararı neydi: Ötekiler hep gölgede kalırdı ve sonunda ne kadar eşelersek sadece dedikodulardan haberdar olurduk. Mekanik adımlarla arabama doğru yürürken yapabileceğin tek şey, dedim kendime, eve geri dönmek, kapıyı açana dek zile basmak, haykırışlarını ve hakaretlerini kabullenmek, onu o buz gibi evde, ıslak elbiseleriyle, mutfakta bayatlayan yiyeceklerle, kimse ama kimse, hiç kimse hatta sen tarafından bile sevilmediği kesinliğiyle tek başına bırakmamaktır.

Ama korku ağır bastı. Arabama geldim, tereddüt ettim, motoru çalıştırdım, tereddüt ettim, Quattro Venti Sokağı'nı arkamda bıraktım, Tiber Nehri'ne doğru indim. Gecenin kasvetinde yollar göle dönmüştü, trafik kesintiye uğramıştı, yolların yönleri değiştirilmişti.

Nomentana Caddesi'nde bile işler yoluna girmedi. Kırmızımsı ve mavimsi ışıklar, ağaç devrildiği için beni sağdaki dar sokağa yönlendirdi, Carlo Fea Caddesi'ne kadar çıkmak, oradan Ventuno Aprile Caddesi'ne dönmek gerekiyordu. O noktada arabayı kaldırıma yanaştırdım, Claudia'yı aradım. Telefonu uzun uzun çaldıysa da açmadı. Konuşmamız gerektiğini, sorunlarını büyük ölçüde anlamadığımı,

Carlo'ya neden bu kadar öfkeli olduğunu, kendisinin Alberto ile ilişkisini, o ikisine ne gibi suçlar yüklediğini öğrenmek istediğimi yazdım. Bilmem gerekiyor –diye bitirdim– yoksa nasıl yardım edebilirim sana, devası olmayan çaresizlik beni korkutur. Sonra mesajı yolladım, yola koyuldum, karımın gözetimi altındaki bölgeye dönme zamanıydı.

Evin önüne vardığımda park yeri aradım, zar zor buldum. Gecenin ikisiydi, Livia'ya bir mazeret uydurmalıydım: Ne bileyim Gino çok yorulmuştu ve biz arkadaşları onu dinlenmesi için yalnız bırakmaya karar vermiştik; ya da durumu ağırlaşmıştı ve ambulans o fırtınada onu hastaneye götürmüştü. Hatta öldüğünü ve üzüntümden paltomu evinde bıraktığımı söylemeye bile hazırdım. Ama artık Livia'nın bana inanması kolay görünmüyordu; akşamın olası sonuçları kötü uydurulmuş bir yalanın sonuçlarından beter olabilirdi. Asansörle çıkarken telefonumu kontrol ettim: Claudia yanıt vermemişti. Kapıyı usulca açtım, usulca örttüm.

Karanlıkta ilerledim. Kendi evimdi, iyi tanıyordum ve çocuklar dört bir yana oyuncaklarını bıraksalar da karım onlar uyuduktan sonra her şeyi yerli yerine koyardı, bu nedenle bir şeye çarpıp onları uyandırma olasılığı yoktu. Karanlık beni korkuttu, kendi kendime şöyle dedim: Ya artık burası tanıdığım ev değilse? İşte tam o anda bir şeye çarptım, çarptığım nesne canlıymış ve korkmuş gibi geri gitti. Dokunur dokunmaz Nilde'nin üç tekerlekli bisikleti olduğunu anladım, onu el yordamıyla alıp mutfağa götürdüm. Oraya gelince ışığı yaktım, neyse ki her şey derli topluydu. Berbat çerçevelerden içeriye su sızmamıştı, bulaşık makinesi durmuştu, hepsinden önemlisi ev sıcacıktı, kaloriferleri nihayet yakmış olmalıydılar. Merak etme, dedim kendime, Claudia seni yanıtlamazsa sabaha Clelia'yı ararsın; o hayatı tanıyan biri –sihirli formülü *iyi bir ömür yaşadım*– ve seni seviyor, pervasız hareketlerine kabul edilebilir bir çeki düzen verir; her şey yeniden

başlar: İş, gezintiler, akşam yemekleri, Abi ve Sara arasındaki arkadaşlık, arada sırada büyüklük taslayabileceğin bir küçük dünya; belki her şey yerli yerine oturduğunda sen ve Claudia birbirinize haz verebileceğiniz daha az cüretkâr bir yol bulursunuz.

Bana seslenildiğini işittim bu arada. Nilde'ydi, bisikletinin sesi onu uyandırmış olmalıydı. Mutfaktaki ışığı söndürdüm, etrafta başka oyuncaklar olabilir korkusuyla koridor lambasını yaktım, çocukların odasına girdim. Kızım odanın loşluğunda yatağının ortasına oturmuş, gözlerini ovuşturuyordu.

"Uyu," dedim.

Uykulu sesiyle mırıldandı:

"Güneş geri geldi mi?"

"Hayır."

"Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Söyle."

"Giulio mama sandalyesinden düştü."

"Ah. Canı yandı mı?

"Ağladı."

"Bir yeri kanadı mı?"

"Biraz ama ben iyileştirdim onu."

"Aferin sana."

"Baba."

"Söyle."

"Yatağa çiş yaptım."

"Yine mi?"

"Evet."

Kontrol ettim, pijaması da kuruydu, yatağı da.

"Annene seslendin mi?"

"Annem yok, belki depoya inmiştir."

"Belki," dedim, onu yatırdım, alnından öptüm ve "derin uykular," diye mırıldandım.

Hemen uyudu. Bir kez daha ve boş yere telefonumu kontrol ettim, koridor ışığını yanık bıraktım. Yatak odasına yöneldim.

SON

"Gerçek bir büyük usta."
JEFFREY EUGENIDES

"Yüksek edebiyatımızda pek az rastlanan bir ritim, canlılık ve ironi."
BAGUTTA ÖDÜLÜ JÜRİSİ

Otuz sekiz yaşında bir senarist. On yılı devirmiş tutkulu bir evlilik ve üç çocuk. Sorunsuz giden bir hayat. Ta ki o kaotik öğleden sonraya kadar.

Adam, karısı Livia'ya göndereceği bir aşk mesajını, yanlışlıkla iş arkadaşı Claudia'ya gönderiyor. Hemen düzeltilip gülünüp geçilecek, basit bir dalgınlık bu. Tabii ciddi ve mesafeli meslektaşı da onu çoktandır sevdiğini söyleyen bir mesajla karşılık vermeseydi. O andan itibaren saplantı şekilleniyor, ete kemiğe bürünüyor, göz ardı edilenler tek gerçeklik haline geliyor. Ne de olsa arzular sandığımızdan çok daha tehlikeli, çok daha açgözlü.

İtalyan edebiyatının en büyük isimlerinden Domenico Starnone *Yanlış Hedef*'te, sarsılmaz sandığımız doğruların ne kadar kırılgan olduğunu gözler önüne seriyor. Ortada masum bir hata yok. Söz geçiremediğimiz arzularımız var sadece. Bir de varolmanın dayanılmaz ağırlığı.

-280.00]

9 786259 264257
@tersinekitap